

MAY-ELLEN M. COLÓN
GASPAR F. COLÓN

**EL PAPER DE L'ESGLÉSIA
EN LA COMUNITAT**
ESGLÉSIES ADVENTISTES QUE MARQUEN LA DIFERÈNCIA

MAY-ELLEN M. COLÓN
GASPAR F. COLÓN

EL PAPER DE L'ESGLÉSIA EN LA COMUNITAT

ESGLÉSIES ADVENTISTES QUE MARQUEN LA DIFERÈNCIA

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)

Edició juliol-setembre 2016

El paper de l'església en la comunitat

Guia d'Estudi de la Bíblia
(Lliçons de l'Escola Sabàtica)
Edició per a Adults
Juliol-setembre 2016

Edició no autoritzada

Autors

Gaspar F. Colón
May-Ellen M. Colón

Col·laboradors

Gary Krause
Bettina Krause

Director general

Clifford Goldstein

Director

Marcos G. Blanco

Traducció a l'espanyol i redacció editorial

Rolando A. Itin

Disseny

Romina Genski

Traducció (no autoritzada)

Joan Rosique Riudoms

(A partir de l'edició en espanyol d'Editorial Safeliz:

GASPAR F. COLÓN i MAY-ELLEN M. COLÓN: *El papel de la iglesia en la comunidad.
Iglesias adventistas que marcan la diferencia.*

Guía de Estudio de la Biblia [Lecciones de la Escuela Sabática].

Edición para Maestros, Julio-septiembre de 2016.

Colmenar Viejo [Madrid]: Editorial Safeliz, S.L.)

SUMARI

Introducció. L'EVANGELI COMPLET	7
Clau d'abreviatures	9
Bibliografia	10
1. La restauració de totes les coses	11
2. Restauració del domini	18
3. Justícia i misericòrdia a l'Antic Testament - I	25
4. Justícia i misericòrdia a l'Antic Testament - II	32
5. Jesús arriba a la comunitat	39
6. Jesús es mesclava amb les persones	46
7. Jesús els hi desitjava el seu bé	53
8. Jesús els hi mostrava simpatia	60
9. Jesús els hi ministrava en les seves necessitats	67
10. Jesús guanyava la seva confiança	74
11. Jesús els hi deia: “Seguiu-me”	81
12. Ministeri urbà en el temps de la fi	88
13. Com esperarem?	95

INTRODUCCIÓ

L'EVANGELI COMPLET

Un pastor va aixecar la seva Bíblia davant la congregació. Estava destrossada, plena de forats. Al seminari, juntament amb alguns companys de curs, havia revisat la seva Bíblia i havia subratllat cada passatge on es parles de la justícia, la pobresa, la riquesa i l'opressió. Després, van retallar amb tisores cadascun d'aquells versicles. Quan van acabar, la seva Bíblia estava en ruïnes. Per totes les Escripures aquests temes arriben a ser tan centrals que la Bíblia perd molt d'ella mateixa quan els hi són retirats. Aquesta Bíblia malmesa parlava a crits i amb força sobre les coses que li interessaven a Déu.

Què ens diu aquest incident a nosaltres, com adventistes del setè dia? Hauria de dir-nos molt. La investigació ens diu que aproximadament un 30 % dels adventistes dels setè dia participen a l'atenció de les necessitats de la comunitat fora de l'església. Què succeeix amb l'altre 70 %? Jesús crida a tota l'església del temps de la fi a proclamar i viure l'“evangeli etern” complet (Apocalipsi 14:6, *SBT*).

Què és l'evangeli *complet*? La missió i el ministeri de Jesús descrits a Lluç 4:16 al 21 presenten l'evangeli complet com quelcom més que la predicació de la veritat de la salvació per la fe, per fundacional que això sigui per a tot el que fem. Jesús ens va mostrar que predicar l'evangeli implica també expressions tangibles d'amor i compassió per als pobres, els afamats, els malalts, els afligits, els oprimits, els marginats i els presos. Té a veure amb la justícia bíblica i amb desfer els resultats de l'obra del diable, al menys fins el grau en que ara podem fer-ho, mentre esperem el triomf definitiu de Jesús sobre el mal a la fi dels temps.

Aquest trimestre explorarem aquesta versió integral de l'“evangeli etern”, i examinarem el paper de l'església en produir un impacte en les seves comunitats amb aquest evangeli. Definim l'“església” com una comunitat de persones que, juntes, no existeixen per elles mateixes, sinó que són cridades per a viure i predicar l'evangeli etern com es va expressar en el ministeri de Jesús. Això no significa només predicar l'evangeli, sinó també viure'l a les nostres vides ministrant en les necessitats d'aquells que no estan en la nostra comunitat local.

De quina manera la teva església local serveix als qui tenen necessitat? Tots els ministeris de l'església (per exemple, salut, família, joves, Escola Sabàtica, diaques i diaconesses, etc.) existeixen per treballar junts en el servei a la comunitat, així com també als feligresos. Les unitats o centres dels Serveis Adventistes a la Comunitat (SAC), com també ASA (Acció Solidària Adventista), treballen des de l'església per a manifestar l'evangeli i preparar el camí perquè escoltin la Paraula de Déu. A algunes parts del món, aquests SAC s'anomenen Dorcas, Homes Adventistes o tenen algun altre nom. L'Agència Adventista de Desenvolupament i Recursos Assistencials (ADRA), l'agència humanitària de l'Església Adventista del Setè Dia amb un estatus d'organització no governamental*, tot i que no operi des de l'església local, és una altre part important per arribar als qui tenen necessitats.

---

* O, també, fundació sense ànim de lucre. (Nota del traductor).

Com manifestes personalment el teu aprecí pel que Déu ha fet per a tu en Crist? Un membre de l'església ho va expressar de la mateixa manera:

“Al carrer vaig veure una nena amb un vestit molt prim, tremolant de fred i amb poques esperances d'un àpat decent. Em vaig indignar i vaig dir-li a Déu: ‘Per què permets això? Per què no fas quelcom al respecte?’ Per un temps, Déu no va dir res. Més tard, durant una nit, de sobte em va contestar: ‘Clar que vaig fer quelcom sobre això. Et vaig fer a tu’” (Dwight K. Nelson, *Pursuing the Passion of Jesus*, pàg. 78).

Quan es va escriure aquesta Guia d'Estudi de la Bíblia, Gaspara Colón era director del departament de Religió de la Universitat Adventista de Washington, a Takoma Park, Maryland, EUA. May Ellen Colón* és directora assistent del departament d'Escola Sabàtica i Ministeris Personals de l'Associació General i directora d'Adventist Community Services International. Van servir com a missioners a diferent indrets d'Àfrica i a l'antiga Unió Soviètica durant nou anys, i tenen dos fills ja adults i dos néts.

---

* De soltera, May-Ellen Netten. (Nota del traductor).

CLAU D'ABREVIATURES

<i>BCI</i>	<i>Bíblia Catalana Interconfessional</i>
<i>BEC</i>	<i>Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”</i>
<i>BM</i>	<i>La Bíblia [dels monjos] de Montserrat</i>
<i>CBA</i>	<i>Comentario bíblico adventista, 7 volums</i>
<i>DDH</i>	<i>La Biblia, versió Dios habla hoy</i>
<i>DTG</i>	<i>El Deseado de todas las gentes</i>
<i>Ed</i>	<i>La educación</i>
<i>FCE</i>	<i>Fundamentals of Christian Education</i>
<i>GC</i>	<i>La gran controvèrsia*</i> [Edició en català d' <i>El conflicto de los siglos</i> . Safeliz, 2013]
<i>HAp</i>	<i>Los hechos de los apóstoles</i>
<i>MB</i>	<i>El ministerio de la bondad</i>
<i>MC</i>	<i>El ministerio de curación</i>
<i>MeM</i>	<i>Meditaciones matinales 1953</i>
<i>MM</i>	<i>El ministerio médico</i>
<i>MS</i>	<i>Mensajes selectos, 3 volums</i>
<i>NVI</i>	<i>La Biblia, Nueva Versión Internacional</i>
<i>PP</i>	<i>Patriarcas y profetas</i>
<i>PR</i>	<i>Profetas y reyes</i>
<i>PVGM</i>	<i>Palabras de vida del gran Maestro</i>
<i>R&H</i>	<i>Review and Herald [Revista Adventista, en anglès]</i>
<i>SBT</i>	<i>La Santa Biblia, versió de la Societat Bíblica Trinitària[#]</i>
<i>ST</i>	<i>Signs of the Times [Señales de los tiempos]</i>
<i>TI</i>	<i>Testimonios para la iglesia, 9 volums</i>
<i>TTA</i>	<i>Tratado de teología adventista</i>

*Les cites bíbliques són reproduïdes, a no ser que es digui el contrari, de la Bíblia Evangèlica Catalana, “La Bíblia del 2000”.
Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya, 2000 (2a ed.).*

En la transcripció de les cites bíbliques de l'Antic Testament, s'ha utilitzat “Jehová” en substitució de “el Senyor” i “Jahveh”.

---

* WHITE, Ellen G. *La gran controvèrsia*. Colmenar Viejo (Madrid, España): Editorial Safeliz, 2013. ISBN: 978-84-7208-462-9.

La Santa Biblia, editada per la Societat Bíblica Trinitària. <http://www.societatbiblicatrinitaria.cat>.

BIBLIOGRAFIA

- BURRILL, Russell. *How to Grow an Adventist Church*. Fallbrook, Cal.: Hart Books, 2009.
- DAVIS, Margaret. *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?* Aspect Books.
- “Declaración oficial de los adventistas del séptimo día sobre la mayordomía del medioambiente”. Aprovada i votada per la Junta Administrativa de l'Associació General; difosa a la sessió del Concili Anual celebrat a San José, Costa Rica, de l'1 al 10 d'octubre de 1996.
- DINHAM, Adam; FURBEY, Roberty; LOWNDES, Vivien (eds.). “Blurred Encounters? Religion, Literacy, Spiritual Capital and Language”, a *Faith in the Public Realm*, Regne Unit: The Policy Press, 2009.
- GREENWAY, Roger S.; MONSMA, Timothy M. *Cities: Mission's New Frontier*. Grand Rapids, Mich.: Baker Publishing Group, 2000.
- LINTHICUM, Roberto. *Empowering the Poor*.
Manual de la iglesia. Buenos Aires. Asociación Casa Editora Sudamericana, 2015 (19a revisió; revisió 2015).
- NELSON, Dwigth K. *Pursuing the Passion of Jesus*. Nampa, Id.: Pacific Press Publishing Association, 2005.
- SIDER, Ronald et al. *Churches That Make a Difference: Reaching Your Community with Good News and Good Works*. Grand Rapids, Mich.: Baker Books, 2002.
- STARK, Rodney. *Cities of God*. San Francisco: Harper-Collins Publishers, 2006.
- The Interpreters's Bible*. Nashville: Abingdon Press, 1956.
- WHITE, Ellen G. *Pacific Union Recorder*, 21 de juliol de 1904.
Working Policy [Reglament] de l'Associació General (A 05).

Lliçó 1: Per al 2 de juliol de 2016

LA RESTAURACIÓ DE TOTES LES COSES

Dissabte 25 de juny

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 1:26, 27; Deuteronomi 6:5; Gènesi 3:8-19; Jaume 4:4; Gàlates 4:19; Marc 2:1-12; Joan 10:10.

PER MEMORITZAR:

“I Déu va crear l'home a la seva imatge, a la semblança de Déu el va crear; creà l'home i la dona” (Gènesi 1:27).

Només s'ha de mirar al nostre voltant, al món, al veïnat, a un mateix, per a veure el punt. I, quin és el punt? Hi ha quelcom que va terriblement malament.

S'anomena caiguda, pecat, rebel·lió i, també, s'anomena la Gran Controvèrsia.

I, no obstant, la bona notícia és que això no és permanent. No ha de durar per sempre. Jesús va venir, va morir pels pecats del món i va prometre tornar. I, quan ho faci, res d'aquest món romandrà. Començarà un nou regne, el seu Regne etern. “En temps d'aquests reis, el Déu del cel aixecarà un regne que mai no serà destruït, i aquest regne no serà deixat a un altre poble. Esmicolarà i farà desaparèixer tots aquells regnes, i ell subsistirà per sempre més” (Daniel 2:44).

Quina restauració!

Però no és necessari esperar a la segona vinguda de Jesús per a que comenci la restauració. Els qui estan en Crist són criatures noves (2 Corintis 5:17); i estem predestinats a conformar-nos a la semblança de Jesús ara (Romans 8:29). A més, ens crida i ens fa poderosos, com a la seva església, de manera que també puguem treballar a favor de la restauració d'altres.

LA IMATGE DE DÉU

La Bíblia diu que la humanitat va ser creada a la “imatge” de Déu (Gènesi 1:27). Una imatge pot tenir dues dimensions, com una fotografia o el que veiem en un mirall; o tres dimensions, com una estàtua o un holograma. Una imatge també pot ser intangible, com una imatge mental o una idea. Què vol dir l'expressió bíblica?

Llegeix Gènesi 1:26 i 27. De quina manera explica la Bíblia el que significa ser fet a la “imatge” de Déu? Veure també Gènesi 1:31; Deuteronomi 6:5; 1 Tessalonicencs 5:23.

Al crear als nostres primers pares, Déu va establir una nova categoria per a la vida sobre la Terra: home i dona. Només ells, entre totes les criatures, van ser fets a la imatge de Déu. No van ser simis evolucionats. Com a éssers humans, som radicalment diferents de qualsevol altra forma de vida sobre la Terra, i qualsevol teologia que disminueixi aquesta diferència degrada a la humanitat.

“I, el dia de la seva creació, els va anomenar Adam” (Gènesi 5:2). És a dir, tots dos, home i dona, tot i que éssers separats i diferents eren u. Junts, en la seva plenitud i totalitat, representaven la imatge de Déu.

La naturalesa de Déu és holística: “Quan Adam va sortir de les mans del Creador, portava en la seva *naturalesa física, mental i espiritual, la semblança del seu Faedor*” (Ed 15; èmfasi afegit).

La paraula “imatge”, en hebreu, és *tselem*; i “semblança” és *demuth*. Aquests mots poden connotar allò físic (*tselem*) i allò interior (*demuth*), que inclou els aspectes espiritual i mental de la humanitat. Ellen G. White reconeix això quan diu que l'home va ser fet a la imatge de Déu, “tant en la semblança exterior, com en el caràcter” (PP 25).

Deuteronomi 6:5 anomena les dimensions de l'ésser humà: ànima (espiritual), cor (mental) i forces (física). Quelcom de semblant diu 1 Tessalonicencs 5:23. Un ésser humà fet a la imatge de Déu, naturalment, inclourà totes aquestes dimensions.

Encara que aquesta idea de ser fet “a la imatge de Déu” inclou molt més, la Bíblia és clara: els éssers humans som una creació singular i separada aquí sobre la Terra. Per què és important que recordem sempre aquesta distinció?

LA CAIGUDA I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

La Bíblia no diu quan temps va transcórrer entre la conclusió de la Creació i la Caiguda. Dies, setmanes, anys... no ho sabem.

Però allò que sabem és que hi va haver una Caiguda, i que les conseqüències van ser immediates i visibles.

El primer resultat que Adam i Eva menjessin del fruit de l'arbre del coneixement del bé i del mal va ser la seva sobtada percepció de la seva nuesa (Gènesi 3:7). Van procurar cobrir-se de la presència de Déu. Els seus mantells de llum havien desaparegut (*veure PP 40*). La seva intimitat amb Déu va ser interrompuda a causa de la seva recent descoberta intimitat amb l'egoisme del mal. Déu, llavors, va procurar educar a la primera parella respecte a les conseqüències que el seu pecat havia generat.

Llegeix els següents passatges i identifica les conseqüències immediates del pecat d'Adam i d'Eva en cada passatge. A més, de quina manera es manifesten avui cadascuna d'aquestes conseqüències?

Gènesi 3:8-10

Gènesi 3:12

Gènesi 3:13

Gènesi 3:16

Gènesi 3:17-19

No hi ha dubte, la Caiguda va ser real, va ser dura i va tenir conseqüències terribles per la raça. La llarga i trista història de la humanitat, fins els esdeveniments actuals, revela les conseqüències tràgiques del pecat.

Com d'agraïts hem d'estar, llavors, per la promesa que un dia la tragèdia del pecat acabarà i mai es repetirà!

■ Com ens afecten cada dia, a les nostres vides, les conseqüències dels nostres propis pecats?

ENEMISTAT I EXPIACIÓ

Llegeix Gènesi 3:14 i 15. Què va voler expressar Déu quan li va dir a Satanàs “Faré que hi hagi enemistat entre tu i la dona, i entre la teva descendència i la seva descendència” (Gènesi 3:15)? En aquest versicle, quina esperança hi trobem per a nosaltres?

En hebreu, la paraula *enemistat* comparteix la seva arrel amb els mots hebreus per a *odi* i per a *enemic*. Al menjar de l'arbre del coneixement del bé i del mal, la parella va caure, juntament amb tota la humanitat, en enemistat amb Déu (*veure* Romans 5:10; Colossencs 1:21; Jaume 4:4). Aquí, la promesa de Déu implica que Déu posaria en moviment el seu pla d'atraure a la humanitat de nou a ell mateix, desviant la seva enemistat vers Satanàs. D'aquesta manera, al traslladar l'enemistat amb ell vers Satanàs, Déu establiria una avinguda per la qual salvar a la humanitat i, al mateix temps, no violar els principis del seu diví govern. Això, en el seu sentit original, es coneix com “expiació”: allò que Déu va fer i està fent per restaurar allò que es va perdre a la Caiguda.

Què revelen els següents textos respecte l'Expiació? Levític 1:3, 4; 1 Corintis 5:7; 1 Joan 1:9.

L'arrel de la paraula *expiació* és el mot llatí *expiare*, que significa esborrar una culpa o una mala acció. La idea involucra que la justícia demanda que algú que va fer quelcom de dolent, o va violar una llei, pagui una penalitat per aquest fet. A la nostra situació, nosaltres pequem; però, al pla de salvació, la mort de Crist com a sacrifici, l'Expiació, ens allibera de les conseqüències *legals* d'aquest pecat, doncs Crist mateix va pagar la penalitat per a nosaltres. El càstig que legalment hauria de ser per a nosaltres (el govern de Déu té les seves lleis) va ser donat a Jesús. D'aquesta manera, les demandes de la justícia es van complir, però van ser satisfetes per Jesús en lloc nostre. Tot i que som pecadors i hem fet allò dolent, som perdonats i justificats davant el seu judici*. Aquest es un pas crucial i fonamental en “la restauració de totes les coses” (Fets 3:21, *SBT*).

---

* A l'original espanyol: “[...] *somos perdonados y justificados ante su vista.*”. (Nota del traductor).

RESTAURACIÓ EN JESÚS

“Fillets meus, per qui torno a passar dolors d'infantament fins que el Crist prengui forma en vosaltres” (Gàlates 4:19).

Originalment vam ser creats com a éssers perfectes en un món perfecte i complet. Però aquest paradís anterior a la Caiguda es va perdre per causa del pecat, i el món tal com el coneixem és ple de mort, violència, patiment, por i ignorància. El pla de salvació va ser creat a fi que aquest món tornés a la seva perfecció original. Crist va vindre per recuperar el que s'havia perdut amb la Caiguda.

“En el principi, Déu va crear a l'home a la seva pròpia semblança. El va dotar de qualitats nobles. La seva ment era equilibrada, i totes les facultats del seu ésser eren harmonioses. Però la Caiguda i els seus resultats van pervertir aquests dons. El pecat va fer malbé, i quasi va fer desaparèixer, la imatge de Déu en l'home. Restaurar-la és l'objecte amb que es va concebre el pla de salvació, i a l'home se li va concedir un temps de gràcia. Fer-lo tornar a la perfecció original a la que va ser creat és el gran objecte de la vida, l'objecte on es recolza tot el demás” (PP 584). Tot i que aquesta restauració no es completarà fins que hi hagi cels nous i Terra Nova, el procés ja ha començat ara en nosaltres!

Llegeix Gàlates 4:19. Quina important lliçó espiritual presenta Pau aquí?

Hebreus 1:3 presenta Crist com la imatge de Déu: “l'expressió exacte de la seva essència” [SBT] (Compara això amb Joan 14:9; 2 Corintis 4:4; Colossencs 1:15). Ell desitja unir-se amb nosaltres per a restaurar la imatge de Déu en nosaltres. Si l'hi permetem, la imatge de Déu pot estar amb nosaltres: “Crist és entre vosaltres l'esperança de la glòria” (Colossencs 1:27).

L'expressió final de la restauració esdevindrà a la Segona Vinguda (*veure* 1 Corintis 15:49; 1 Joan 3:2). Tanmateix, quan Crist està en nosaltres i nosaltres en Crist, comença el procés de ser restaurats a la imatge de Déu. Quan això succeeix, anhelem portar a d'altres a Aquell que també els pot restaurar.

Encara que l'obra de restaurar-nos comença ara en nosaltres, per què hem de recordar que aquesta restauració no serà completa fins la segona vinguda de Jesús?

EL PAPER RESTAURADOR DE L'ESGLÉSIA

Com hem vist, tot i que va ser creat perfecte, el nostre món va caure, amb resultats devastadors. Però Déu no ens va abandonar a la que hauria d'haver estat la nostra sort, la destrucció eterna (la sort que la ciència diu que ens espera). En canvi, fins i tot abans que el món comencés, es va formular el pla de salvació (*veure* 1 Pere 1:2) i, amb un enorme cost personal, Jesús va venir a aquest món, va patir la creu i va prometre tornar. I, quan aquest moment arribi, i el pecat sigui destruït, el món que s'havia perdut estarà plenament restaurat.

Però allò sorprenent és que Déu crida a la seva església, ara mateix, a exercir un paper en l'obra d'aquesta restauració.

Llegeix, a Marc 2:1 al 12, la història de com un amic va portar un paralític a Jesús. De quina manera aquesta història il·lustra el paper de l'església en sanar i restaurar a les persones?

La casa estava atapeïda de gent perquè Jesús hi era dins. El seu amor atreïa a multituds. Els quatre homes van obrir un gran forat al sostre per fer baixar al seu amic –malalt espiritual, mental i físicament– i col·locar-lo davant Jesús. Aquest el va restaurar perdonant-li els seus pecats, donant-li pau mental i va manar-li que s'aixequés i caminés. Jesús va demostrar que ningú està realment sanat a menys que estigui integralment restaurat.

Llegeix Joan 10:10 i 1 Joan 3:8. De quina manera descriu Joan la raó per la que Crist va venir a la Terra? Quina esperança podem obtenir d'aquestes promeses?

S'ha dit que Joan 10:10 és el missatge adventista del setè dia en una càpsula. Va ser la declaració de missió de Crist. Un important rol per al cos de Crist, la seva església, és seguir en les seves petjades, desfer les obres del diable i reemplaçar la mort amb vida abundant (*veure* Fets 10:38; 1 Joan 2:6). L'església és cridada a participar amb Crist a portar a la gent a una restauració física, mental i espiritual de la imatge de Déu en ells.

■ Quines persones necessiten, ara mateix, el teu ajut; ajut del que estàs equipat per a donar?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Veure altres passatges sobre la restauració de la imatge de Déu: Romans 8:29; Colossencs 1:15; 3:9-11; 2 Corintis 3:18; 5:17. Llegeix “La Creación”, “La tentación y la Caída” i “El plan de redención”, a *Patriarcas y Profetas*.

Com a poble, Déu ens ha cridat a treballar a favor dels altres, per a assenyalar-los les promeses d'esperança i restauració que se'ns ha donat en Jesús. Hi ha diferents maneres que el Senyor pot treballar per mitjà nostre per aconseguir això. Algunes esglésies proveeixen restauració física a la gent de la seva comunitat amb programes i serveis de salut. A més, el sistema d'hospitals i clíniques de l'església està dirigit vers el mateix objectiu. La restauració i l'enriquiment mental es poden assolir mitjançant classes que equipin als membres de la comunitat per afrontar les necessitats de la seva vida. Les esglésies també poden establir o millorar escoles locals, ensenyar habilitats manuals, proveir alfabetització, oferir tutors i mentors escolars, proporcionar ajut psicològic, etc. Mentre continuen a la recerca de restauració i de vida abundant, moltes persones a la comunitat s'adonaran que també necessiten restauració espiritual i moral, encara que originalment no fossin conscients d'aquesta necessitat. De fet, aquest és un aspecte clau de la restauració de la imatge de Déu (*veure* Efesis 4:22-24). L'església està en una posició singular i ben equipada per atendre aquestes necessitats espirituals, millor que qualsevol organització secular, ja sigui social o de salut.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què està fent la teva església a favor de la restauració física, mental i espiritual de les persones de la teva comunitat? Comparteix a classe les teves idees per expandir els ministeris restauradors de la teva església a la comunitat.
2. Què entens per restauració física? Després de tot, no importa el que fem per ajudar a altres a recuperar la seva salut, a menys que el Senyor vingui mentre estiguem vius, la majoria sucumbirà davant la malaltia o l'edat. Per què això mostra que la plena restauració només succeirà després que Jesús torni?
3. Analitza el que significa començar la restauració de la imatge de Déu ara mateix. De quina manera això succeeix? Com podem saber si estem avançant? Per què ha d'haver un marc clar de Déu a fi que la restauració esdevingui una realitat? De quina manera podem aprendre a no desanimar-nos si no veiem immediats progressos?

RESTAURACIÓ DEL DOMINI

Dissabte 2 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 1:26-28; Salms 8:3-8; Gènesi 2:15; Romans 8:20-22; Èxode 20:1-17; Romans 1:25; 2 Tessalonicencs 3:10.

PER MEMORITZAR:

“I Déu digué: Fem l’home a la nostra imatge, segons la nostra semblança; i que ells tinguin domini sobre els peixos del mar, i sobre els ocells dels cels i sobre el bestiar, i sobre tota la terra, i sobre tots els rèptils que s’arrossegueu damunt de la terra” (Gènesi 1:26, SBT).

A la caiguda, els nostres primers pares van perdre quelcom més que la seva imatge original de Déu.

“No només l’home sinó la Terra també va caure sota el control del maligne per causa del pecat, i havia de ser restaurada pel pla de redempció. A la seva creació, Adam va ser posat per dominar sobre la Terra. Però al cedir a la temptació [...] el domini que tenia va passar al seu conqueridor. D’aquesta manera, Satanàs va arribar a ser el “déu d’aquest segle”. Havia usurpat aquest domini [...] donat originalment a Adam. Però Crist va pagar la penalitat del pecat pel seu sacrifici, i no només redimiria a l’home, sinó també recuperaria el domini [...]. Tot el que va perdre el primer Adam serà restaurat pel segon” (ST, 4 de novembre de 1908).

Què era aquest domini perdut? Tot i que “domini” té avui connotacions negatives, no les tenia a l’Edèn. Què significava que l’home tingués domini sobre la Terra? I què pot fer l’església per recuperar quelcom del que es va perdre amb la Caiguda?

CREATS PER DOMINAR

Algú va escriure que una amiga, atea confessa, va dir que a vegades es despertava de nit, angoixada per preguntes profundes: “És aquest món el resultat d'un accidental *big bang* còsmic? Com pot no haver-hi un disseny, ni un gran propòsit, per a la nostra existència i l'univers com un tot? Pot ser que cada vida –incloent la meua, la del meu marit, la dels meus dos fills– sigui totalment irrellevant i sense sentit? És possible que la meua vida no tingui significat ni propòsit?” Després de la Caiguda, la humanitat va perdre molt. Vam arribar a estar alenats no només de Déu sinó també l'un de l'altre. Fins i tot la nostra relació amb la Terra va canviar. I, com mostren les preguntes plantejades per la dona anomenada abans, també lluitem per saber qui som i quins propòsits té la nostra vida; per a molts, aquesta incertesa empitjora per raó de la creença que existim només per l'atzar, sense cap previsió ni propòsit atorgats per un Creador.

Què ens ensenyen els següents passatges sobre els propòsits per a la creació de la humanitat? Gènesi 1:26; Salms 8:3-8; Isaïes 43:6, 7. Què significa “els qui jo he creat per a la meua glòria” (Isaïes 43:7)? De quina manera es relaciona “la meua glòria” amb el domini?

Segons el llibre de Gènesi, a més –tal vegada– d'altres raons, Déu va crear a Adam i a Eva perquè tinguessin domini sobre la Terra (Gènesi 1:26, 27). La primera parella, reflectint la glòria i el caràcter de Déu (Apocalipsi 1:5, 6), havia de ser un canal a través del qual ell cuidaria i administraria la resta de la creació terrenal. Qui sap de quina manera, per mitjà d'ells, s'haurien revelat la glòria de Déu i el seu domini sobre el món si no haguera sorgit el pecat?

Però ara, a l'entregar les nostres vides a ell per fe en obediència i cooperació, podem dir amb David: “Jehová tot ho completarà per mi”* (Salms 38:8). El saber que Déu té un propòsit per a cadascun de nosaltres és un fonament per a la confiança i l'alegria, especialment quan ens entreguem a ell per a que la seva voluntat pugui realitzar-se en nosaltres.

Si algú et preguntés: “Quin dius, com a cristià, que és el propòsit de la teua vida?”, què contestaries, i per què?

---

* A l'original espanyol: “*Jehová cumplirá su propósito en mí*”. (Nota del traductor).

EL PRIVILEGI DEL DOMINI

Quin era el “domini” que els humans haurien de tenir sobre la Terra, segons Gènesi 1:26 al 28?

La paraula bíblica “domini” deriva del verb hebreu *radah*, que indica un dret i una responsabilitat de governar. Implica que la raça humana va ser ubicada, en una jerarquia de poder i autoritat, sobre la resta del món natural. El verb *radah* a la resta de l'Antic Testament no defineix per si mateix com hauria de ser exercit aquest domini, ja sigui amb benevolència o amb maldat; el context d'una creació sense pecat i no caiguda mostra que la intenció hauria estat de naturalesa benèvola.

Similars conclusions es poden obtenir de “sotmeteu-la” [la terra], a Gènesi 1:28. El verb “sotmetre”, de l'hebreu *kavash*, també descriu una relació jeràrquica a la que els humans són ubicats per sobre la Terra, i se'ls atorga poder i control sobre ella. A d'altres parts de l'Antic Testament, el verb *kavash* és encara més enèrgic que *radah*, quan indica sotmetiment per la força al proïsme a una posició subordinada (Nombres 32:22, 29; Jeremies 34:11, 16; Ester 7:8; Nehemies 5:5). En molts d'aquests casos, l'abús del poder és obvi i s'expressa el disgust de Déu. Però al considerar el context de la Creació –una parella sense pecat creada a la imatge de Déu per administrar la Terra–, aquesta subjugació de la Terra només havia de ser com un servei benèvol a la creació. No és referia a explotació.

A Gènesi 2:15 hi ha una altra dimensió d'aquest concepte de domini, on Déu posa a Adam al jardí perquè el conreés (*abad*: treballar, conrear) i en tingués cura (*shamar*: encerclar el voltant, protegir-lo, tenir-ne cura, observar-lo, preservar-lo, considerar-lo, reservar-lo).

Descobrim així que dominar és realitzar una administració, o majordomia, amatent i amb cura. Per la seva relació amb Déu, els nostres primers pares tindrien tots els recursos i l'autoritat necessaris per exercir el seu domini, que hauria reflectit l'amor diví per la seva creació.

Encara que la paraula “domini” pot tenir avui unes connotacions negatives, no era així quan va aparèixer per primera vegada a la Bíblia. Quins són alguns principis que podem obtenir de l'ús d'aquest concepte abans de la Caiguda, referent a la manera de relacionar-nos amb tot el que està sota el nostre “domini”?

LÍMITS

El domini que la humanitat té sobre “tota la terra” (Gènesi 1:26, *SBT*), indica que el nostre domini no té límits? La història bíblica indica que el domini (que també es pot entendre com “majordomia”) ha de tenir límits. Per exemple, Déu va dir a Adam que l'arbre del coneixement del bé i del mal estava prohibit (*veure* Gènesi 2:15-17). El primer pecat va ser dins el context de la majordomia. Adam i Eva van traspasar els límits que Déu havia posat als seus dominis. La creació, a hores d'ara, encara està patint per aquest traspàs dels límits (*veure* Romans 8:20-22).

Llegeix Èxode 20:1 al 17. Quina mena de “límits” s'estableixen aquí, a la Llei de Déu? Què ens diu la Llei respecte els límits del domini humà?

A tota la història humana (per exemple, Faraó a Èxode 1-14; Herodes, a Mateu 2), fins a la fi del temps (*veure* Apocalipsi 13), persones amb actituds dominants controlades per Satanàs intenten dominar aquelles coses sobre les que no tenen control legítim. Imiten a Satanàs, que va prendre el poder i es va fer a ell mateix “el príncep d'aquest món” (Joan 12:31). El domini desvirtuat arriba a ser dominació.

Hi ha altres que refusen acceptar el control sobre allò que hauria d'estar sota el seu domini (*veure* Mateu 25:14-30; Lluc 19:12-27).

Tot i que el pecat va fer que l'home perdés el nivell de domini que li va ser donat a la Creació, el domini original no es va perdre totalment a causa del pecat. Hi ha moltes coses que són dins dels nostres límits actuals de responsabilitat: per exemple, el control de les nostres vides personals (*veure* 1 Corintis 9:25-27; Gàlates 5:22, 23), i la cura de la Terra i de les seves criatures, i de tot el que Déu ens ha atorgat (*veure* Jaume 1:17; Mateu 25:14-30). Necessitem entendre quins són els nostres límits, i llavors actuar com a fidels majordoms dins aquests límits.

Quins són alguns límits específics que necessites respectar pel que fa a altres persones, com familiars, amics, col·laboradors? Quins principis podem utilitzar per saber quins són aquests límits (*veure, per exemple, Mateu 7:1, 12*)?

LA CURA DE LA TERRA

“El Déu Etern prengué, doncs, l'home i el posà al jardí de l'Edèn a fi que el conreés i en tingués cura” (Gènesi 2:15). Quins principis, si n'hi ha, podem obtenir d'aquest text, que haurien d'influir en la manera de com cuidem el nostre planeta?

Abans del pecat, Adam i Eva tenien la majordomia delegada sobre tot allò creat, i governaven la vida vegetal i animal. Però, després del pecat, tota la naturalesa va semblar rebel·lar-se contra ells de la mateixa manera que ells s'havien rebel·lat contra Déu. Els humans es van veure impotents davant els elements (clima, vegetació*, animals).

“Adam havia estat rei dels éssers inferiors i, mentre va romandre fidel a Déu, tota la naturalesa va reconèixer el seu govern; però, quan va pecar, va perdre el seu dret al domini. L'esperit de rebel·lió, a qui ell mateix havia donat entrada, es va estendre a tota la creació animal. D'aquesta manera, no és només la vida de l'home, sinó la naturalesa de les bèsties, els arbres del bosc, la pastura del camp, fins l'aire que respirava, parlaven de la trista lliçó del coneixement del mal” (*Ed* 26, 27).

Avui patim els estralls dels desastres naturals del nostre ecosistema deteriorat, i fem grans esforços per utilitzar la tecnologia i la indústria amb la finalitat de protegir-nos. Però molta d'aquesta tecnologia fa mal al nostre planeta. L'ecologia és un tema moral, ètic i teològic, ja que l'explotació de la Terra pot conduir a grans penúries per altres.

“Els adventistes advoquen per un estil de vida senzill i sa, on la gent no entra dins la rutina del consum sense límits, l'acumulació de bens i la producció de deixalles. Es necessita una reforma a l'estil de vida, basada en el respecte a la naturalesa, la restricció de l'ús dels recursos humans, l'avaluació renovada de les necessitats personals i la reafirmació de la dignitat de la vida creada” (“Declaració oficial dels adventistes del setè dia sobre la majordomia del medi-ambient”, 1996. <http://adventista.es/mayordomia-del-medio-ambiente/>)#.

De quina manera arribem a un equilibri correcte, sent bons majordoms de la Terra i, al mateix temps, evitant el perill de convertir la Terra i el medi-ambient en déus, a qui molts quasi adoren? Quina advertència per a nosaltres podria tenir Romans 1:25?

---

* A l'original espanyol: “*agricultura*”. (Nota del traductor).

L'adreça d'internet és afegida pel traductor.

RESTAURACIÓ DEL “DOMINI”

Com a humans, vam perdre molt amb la Caiguda, incloent el domini que els nostres primers pares tenien el privilegi de posseir a l'Edèn. Crist va venir per a restaurar allò que nosaltres vam perdre.

I, pel que Crist va fer, nosaltres som cridats a arribar a altres i ajudar-los a recuperar en Crist el que ell ens ha donat. Tot i que aquest procés no serà completat fins la segona vinguda de Jesús, hi ha molt que ara podem fer per assolir als que són necessitats, i estan perduts i aclaparats pel món. Podem començar aquesta restauració ara mateix, al arribar i ajudar als necessitats.

De quina manera es poden aplicar els següents textos a la missió d'ajudar a altres a recuperar el “domini” perdut a causa del pecat?

Deuteronomi 15:7-12

Lluc 14:12-14

---

1 Pere 3:15

Jaume 1:27

Isaïes 58:7

---

2 Tessalonicencs 3:10

Com a església, podem fer molt per arribar als necessitats. Algunes vegades és proveint aliment, roba o allotjament a algú amb una necessitat *urgent*. No obstant això, encara que alleujar és necessari, cal quelcom més per ajudar a la gent a restaurar el domini a les seves vides.

Si bé hem de donar raó de l'esperança que hi ha en nosaltres, sempre que puguem també hauríem d'atendre les seves necessitats físiques i senyalar-lis un millor camí per a la seva vida. Encara que cada situació és diferent, i les necessitats també ho són, som cridats per Déu per ser una llum, i una font de sanació i esperança a les nostres comunitats. Això és el que significa ser un testimoni del Déu amant i salvador al que servim. Hem de fer tot el que puguem, amb la fortalesa del Senyor, per a ser un far de llum i esperança per als necessitats. Com a cristians,, no podem fer menys. Al complir aquest servei, els ajudem a aprendre com és Déu. I al ministrar-los en les seves necessitats físiques, els estem preparant per a que els seus cors puguin ser assolits per l'Esperit Sant. Això és el que va fer Jesús, i això és el que hem estat cridats a fer.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Temperancia y el régimen alimenticio” y “La disciplina”, a *La Educación*, pàgs. 202-206, 287-290; “Necesidad de dominio propio” a *Consejos Sobre el Régimen Alimenticio*, pàgs. 86, 87; i “Los principios de la mayordomía” y “Compartiendo los gozos de los redimidos”, a *Consejos Sobre la Mayordomía Cristiana*, pàgs. 117-119, 363-366.

Actualment ens resulta molt difícil, immersos en un món caigut, imaginar-nos allò que hem perdut amb la Caiguda. Aquesta Terra és tot el que coneixem, i si no fos per la Paraula de Déu, que ens revela els nostres orígens, i l'origen del pecat, la mort i el mal, donaríem per fet tot això com a part de la vida. Però la història de la Caiguda ens mostra que les coses havien de ser com són. Gènesi diu que Adam i Eva havien de tenir domini sobre el món però que, després d'haver pecat, va canviar la seva relació amb el món perquè van canviar tant ells com el món físic. El domini del que havien gaudit es va perdre, i les conseqüències van arribar a ser enormes. “Les espines i els cards (Gènesi 3:17, 18), la repercussió del Diluvi (Gènesi 7:12), el desert [...] i el clam de la Terra per l'alliberament (Romans 8:19-22) són algunes de les il·lustracions que la Bíblia utilitza per descriure l'impacte del pecat al món” (TTA 289). Com d'agraïts hem d'estar pel pla de salvació, que restaurarà tot allò que es va perdre, i que ens promet un futur molt millor que el passat o el present!

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Encara que el context immediat d'aquests passatges (Èxode 23:10-12; Deuteronomi 11:11, 12; 20:19, 20) no té a veure amb l'ecologia com s'entén avui dia, quins principis podríem obtenir d'ells que ens ajudin a comprendre que hauríem de ser bons majordoms del medi-ambient? A més, de quina manera podem adonar-nos si creuem la línia entre ser majordoms de l'ambient i ser els seus adoradors?
2. Pensa en el món natural tal com el coneixem. És un amic o un enemic? De quina manera pots justificar la teva resposta?
3. Analitza la pregunta que apareix al final de la secció del diumenge, sobre el significat i el propòsit de la vida humana. Quina resposta donaries si algú et fes aquesta pregunta? Les nostres, de quina manera es diferenciarien de les qui no creuen en Déu ni en la salvació?
4. Com podem recuperar el *domini* del món de manera que ajudi a restaurar el seu significat original? És a dir, de quina manera el domini era bo al principi? Com pot ser també bo avui?

JUSTÍCIA I MISERICÒRDIA A L'ANTIC TESTAMENT – I

Dissabte 9 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Èxode 22:21-23; 23:2-9; Amós 8:4-7; Isaïes 1:13-17; 58:1-4; Fets 20:35.

PER MEMORITZAR:

“Que fa justícia als oprimits, dona pa als qui tenen fam. Jehovà allibera els presoners, Jehovà obre els ulls dels cecs, Jehovà redreça els decaiguts, Jehovà estima els justos, Jehovà guarda els forasters, sosté l'orfe i la vídua, però capgira el camí dels malvats” (Salms 146:7-9).

Fa temps, durant un dia fred a la ciutat de Nova York, un noiet de deu anys, descalç i tremolant, observava l'aparador d'una sabateria. Una dona es va apropar i li va preguntar per què estava mirant tan seriosament la vidriera; ell li va respondre que estava demanant a Déu que li donés un parell de sabates. La dona el va agafar de la mà i van entrar a la botiga. Va demanar al dependent que portés sis parells de mitjons, i també una palangana amb aigua i sabó i una tovallola. Va portar al noi a la part posterior de la botiga, es va treure els guants, li va rentar els peus i els va assecar amb la tovallola. El venedor va tornar amb els mitjons. La dona li va posar un parell als peus, i a més li va comprar un parell de sabates. Ella li acarona el cap mentre li preguntava si es sentia llavors més còmode. Quan ella va tornar per anar-se'n, el sorprès nen li va estrènyer les mans i, amb llàgrimes als ulls, li va preguntar: “És vostè l'esposa de Déu?” (www.inspirationialstorioes.com/1/198.html).

Aquest nen va dir una veritat més gran del que imaginava. L'església de Déu és l'esposa de Déu. El seu caràcter s'expressa al versicle per memoritzar d'aquesta setmana. Com a membres transformats de la seva església, hem de reflectir aquest caràcter. Si realment som seus, atendrem apassionadament als pobres i als febles, i farem provisió per a ells.

MISERICÒRDIA I JUSTÍCIA: ATRIBUTS DEL POBLE DE DÉU

Des del principi, la justícia social va ser una part de les lleis de Déu i de l'ideal per al seu poble. La justícia social és la intenció original de Déu per a la societat humana: un món on s'atenen les necessitats bàsiques, les persones prosperen i la pau regna.

Llegeix els següents versicles i resumeix el que diuen respecte la misericòrdia i la justícia, o el que a vegades s'anomena “justícia social”. Èxode 22:21-23; 23:2-9; Levític 19:10; Proverbis 14:31; 29:7.

La misericòrdia i la justícia també es subratllen a les lleis del dissabte donades a l'antic Israel. Déu va bloquejar tres tipus de dissabtes.

De quina manera la idea de la misericòrdia i la justícia es reflecteixen en cada un d'aquests dissabtes? Èxode 20:8-10; 23:10, 11; Levític 25:8-55.

---

1. Les instruccions per observar el dissabte del setè dia incloïen subministrar a tots –incloent als esclaus, als animals i als estrangers– iguals oportunitats per descansar.
2. Cada set anys, l'any sabàtic era el moment de cancel·lar deutes i mostrar preocupació pels pobres i pels esclaus alliberats. Déu va instruir al seu poble per a que inclogués als animals dins els beneficis de l'any sabàtic (*veure* Levític 25:6, 7).
3. L'any del jubileu es celebrava cada cinquanta anys, després que hagueren passat set anys sabàtics. Les propietats que s'havien venut eren retornades als seus propietaris originals, es perdonaven els deutes, i els presoners i els esclaus eren alliberats. El jubileu era un igualador de la societat, un reinici per donar a tothom l'oportunitat de començar de nou. Era una “salvaguarda contra els extrems, tant de la riquesa com de la pobresa” (MC 139).

Aquí, dins el mateix tramut de la societat hebrea, podem veure la manera que la justícia i la misericòrdia treballen juntes en favor dels menys afavorits de la societat.

PREOCUPACIONS UNIVERSALS

Llegeix Gènesi 2:1 al 3. Què ens indica aquest text referent a la universalitat del dissabte?

Si realment observem el dissabte, no pararem satisfets només amb el nostre propi descans (Èxode 23:12), redempció (Deuteronomi 5:12-15) i, en última instància, la restauració de la Terra (Isaïes 66:22, 23). En realitat, el dissabte del setè dia ens diu que Déu és el Creador i el Proveïdor de descans per a tots els que viuen sobre aquesta Terra. La universalitat del repòs del dissabte implica quelcom que és comú a tots nosaltres, rics i pobres. La Paternitat universal de Déu significa igualtat i preocupació comunes entre els éssers humans.

A més, com ahir vam veure, la preocupació per la justícia social s'estén dels dissabtes setmanals als anys sabàtics i a l'any del jubileu. Els principis que són darrera dels tres dissabtes descrits a Levític 23 i 25 s'estenen també a tots els cristians. El dissabte setmanal sempre assenyalarà cap enrere, a la Creació, així com també cap el davant, a la Creu i a la Terra Nova. Enfortirà la nostra relació amb el nostre compassiu Creador i Salvador, i ens portarà més a prop d'aquells que estimem profundament: persones que tenen grans necessitats, que són pobres o estan patint.

Però fixem-nos que, tot i que l'any sabàtic i l'any de jubileu il·lustren principis eternals, això no significa que avui haguem d'observar literalment aquestes festes. A diferència del dissabte setmanal, que va ser instituït durant la Creació en un món anterior a la Caiguda, els altres dos estaven entre els dissabtes cerimonials que eren una “ombra de les que havien de venir” (Colossencs 2:16, 17): assenyaldaven cap endavant, al ministeri i el sacrifici de Jesús, i a la culminació amb la seva mort a la creu. En canvi, aquests dissabtes cerimonials apunten a un principi respecte a la manera de tractar als altres, especialment als [més]* necessitats. Com a poble redimit, Israel tenia l'obligació de ser una llum en el món, mostrant la misericòrdia de Déu vers els altres sense discriminació. Amb gratitud havien de representar el caràcter de Déu als qui no el coneixien.

Llegeix Amós 8:4 al 7. Què succeeix aquí i com podem assegurar-nos que, al tractar als altres, no siguem culpables de fer el mateix? Quina importància trobes, a més, i donat el context, en les paraules: “No oblidaré mai cap de les vostres obres!”?

---

* [Text afegit pel traductor].

UNA VEU PROFÈTICA – I

“Obre la teva boca en nom del mut, per la causa de tots els abandonats; obre la teva boca i judica amb equitat, i defensa el dret del pobre i del desvalgut” (Proverbis 31.8, 9). De quina manera podem obtenir aquests principis i aplicar-los avui?

Fins ara, aquesta setmana ens hem fixat que Déu vol que el seu poble expressi les seves pròpies característiques de misericòrdia i justícia com part de la seva conducta ideal. Els profetes hebreus, sovint, parlaven a favor dels necessitats, cridant al poble de Déu a que se'n penedis per representar malament la preocupació divina pels marginats i els oprimits. De fet, Déu iguala la conducta redemptora abnegada amb la vertadera adoració.

Llegeix Isaïes 1:13 al 17. Què ensenya aquesta declaració sobre la definició divina de l'adoració vertadera? De quina manera podem prendre el que aquí s'expressa, en aquest context immediat, i aplicar-lo avui a nosaltres? És a dir, què han d'ensenyar-nos aquests versicles ara?

Encara que, per descomptat, molts dels profetes de l'Antic Testament apuntaven a esdeveniments futurs més enllà de la seva pròpia vida, també es van concentrar fortament en reformes espirituals i morals, i en el servei abnegat en el seu present. La veu profètica dels serfs de Déu va ser més potent quan el poble feia esforços extravagants per adorar però no era reflex de la compassió de Déu pels desvalguts que els envoltaven. És impossible imaginar-se un pitjor testimoni que aquell que està tan ocupat “adorant” a Déu que no té temps per ajudar als necessitats. No serà que els qui serveixen al Senyor ministrant als altres revelen una manera d’“adorar”?

UNA VEU PROFÈTICA – II

Isaïes 58 proporciona un missatge profètic especial de reprensió i esperança per al poble de Déu del temps d'Isaïes, i també per a nosaltres avui.

Després d'anunciar que està molest amb el seu poble (veure Isaïes 58:1), quina és la descripció que fa Déu d'aquells a qui es dirigeix? Llegeix Isaïes 58:2.

Tot i que no sabem exactament el “to de veu” amb el que Déu es va expressar aquí, és clar que està condemnant la mostra exterior de pietat i fe, perquè ell sap com de fals és tot això. El versicle diu així: “Cert que em busqueu dia rere dia i es deleixen per conèixer els meus camins, com si fos un poble que practiquéssis la justícia i no oblidés la llei del seu Déu [...]” (Isaïes 58:2)*.

Llegeix Isaïes 58:3 al 14. Quina altra cosa diu Déu a aquest poble sobre allò que està malament en les seves formes religioses (en aquest cas, el dejú)? Aquí, quin és el major problema?

Fixa't en quelcom de molt crucial: ben sovint, l'adoració pot estar centrada en un mateix; les nostres oracions semblen dir: “Senyor: fes això i allò per mi”. Per descomptat, hi ha moments per a buscar Déu per les nostres pròpies necessitats. No obstant, el que Déu està dient aquí és que la vertadera adoració inclourà arribar als “famolencs”, als “oprimits” i als “pobres”. Però el sorprenent és que aquest ministeri als altres beneeix no només als qui reben l'ajut, sinó també als qui el donen. Llegeix el que diuen els textos sobre el que succeeix als qui van a buscar als necessitats i els hi donen ajut. Al ministrar als altres, al donar als altres, obtenim nosaltres mateixos una benedicció. Qui no ha experimentat, en algun moment i fins a un cert grau, la realitat d'aquestes promeses de Déu? Qui no ha viscut el goig, la satisfacció i l'esperança que senten aquells que ajuden als qui no poden ajudar-se per si mateixos? És difícil imaginar una manera millor de reflectir el caràcter de Crist al món.

Llegeix Fets 20:35. De quina manera has experimentat la realitat d'aquestes paraules en el teu propi ministeri als altres?

---

* A l'edició en espanyol, hi trobem el versicle segons la versió *NVI*: “Porque día tras día me buscan, y desean conocer mis caminos, como si fueran una nación que practicara la justicia, como si no hubieran abandonado mis mandamientos [...]”. (Nota del traductor).

UNA FORÇA PER AL BÉ

Conèixer la veritat, per meravellós que sigui, no és suficient. A Isaïes 58, el poble de Déu era apassionat sobre les seves formes i pràctiques religioses, però al mateix temps era dèbil en aplicar la seva fe d'una manera pràctica. Com un ressò de la crida dels profetes de l'Antic Testament, Déu està cridant avui a la seva església a ser una força per al bé, a demostrar la veritat sobre el seu caràcter.

Llegeix els següents texts. De quina manera podem, com a església local i com a església mundial, procurar realitzar el que Déu ens està cridant a fer en aquesta àrea?

Salms 82:3

Isaïes 1:17

A una església urbana d'una gran ciutat, ubicada en una comunitat plena de violència armada, la clara veu profètica del seu pastor va ressonar durant un congrés del ministeri urbà l'any 2011. Seguidament reproduïm alguns extractes d'aquest discurs: “Els cristians han d'aturar la marxa de la mort!” Referint-se a la història bíblica de quan Jesús va aturar una processó fúnebre i va ressuscitar al fill de la vídua de Naïn (Lluc 7:11-17), ell va explicar que l'església no podia quedar-se tranquil·la mentre la violència al carrer augmentava a la seva comunitat. Va preguntar als seus oients: “Som senzillament una església que s'aixeca per fer discursos als sepelis? No es tracta de preguntar-li a Déu: ‘Per què permetes el patiment?’ És Déu qui ens diu: ‘Per què *vosaltres* permeteu el patiment?’”.

Aquesta església també és molt activa en el desenvolupament comunitari. Durant set anys, el cor sortia als carrers de la seva comunitat, i cantava, repartia fulls informatius i oferia els serveis als qui tenien alguna necessitat. A través d'aquest contacte amb la seva comunitat, l'església va ajudar de moltes maneres i va beneficiar molt als necessitats. Per mitjà de nombrosos i variats programes, l'església va produir una gran diferència a la seva comunitat.

Aquest és només un exemple de les moltes maneres que nosaltres, com església, podem ser una força ministradora i sanadora en les nostres comunitats.

■ Què pot fer la teva església local per ajudar als necessitats de la teva comunitat?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “La ley dada a Israel” i “Dios cuida de los pobres”, a *Patriarcas y Profetas*, pàgs. 310-324, 570-577.

Els conceptes de justícia i misericòrdia els podem trobar al llarg i ample de tot l'Antic Testament. Considera, per exemple, Deuteronomi 24:10 al 22. Fixa't en les instruccions específiques donades en aquests casos. Podem veure, clarament, la preocupació divina pels pobres, els treballadors, els qui tenen deutes. Aquesta preocupació no només està expressada en un llenguatge abstracte i elevat sobre la cura dels menys afortunats; en canvi, almenys aquí, també s'expressa en instruccions pràctiques i concretes sobre el què fer i què no fer en circumstàncies específiques, com el cas d'un deutor o d'un jornaler pobre. Aquests conceptes són massa importants per deixar-los a la lliure interpretació personal segons la idea que hom tingui sobre la justícia i la benevolència. Fixa't, també, la manera que el Senyor els recorda el lloc on van estar una vegada, quan veritablement es trobaven entre els menys afavorits. “Recorda que vas ser esclau a la terra d'Egipte; per tant, et mando que compleixis això” (Deuteronomi 24:22). Com a cristians, hem de tenir sempre presents la gràcia i el favor immerescuts que Déu ens va atorgar, no importa quina sigui la nostra situació econòmica. D'aquesta manera, per les riqueses i l'abundància del que tenim en Crist (Efesis 3:19; Colossencs 2:10), necessitem estar a punt per servir i ajudar als qui necessiten del nostre servei i ajut.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera l'afirmació del quart Manament, que els servents han de descansar els dissabtes, reafirma la idea de la igualtat de tota la humanitat davant Déu? A més, hauria això ajudar-nos a comprendre, en general, de quina manera hem de tractar amb justícia als qui treballen per a nosaltres o a aquells que, fins a cert punt, estan sota el nostre control? Al seu torn, en quin sentit la universalitat del que Crist va fer a la creu revela encara més fortament la igualtat de tots els éssers humans davant Déu?
2. “Quan la ment de Crist arriba a ser la nostra ment, i les seves obres les nostres obres, podem ajudar com ho descriu el profeta Isaïes: ‘No serà més aviat, el dejuni que a mi em plau, desfer els lligams de maldat, deslligar les corretges del jou, deixar lliures els oprimits i trencar tots els jous?’ (Isaïes 58:6). Determina què necessiten els pobres i els qui pateixen; després, amb amor i tendresa, ajuda'ls a que agafin ànim, i a tenir esperança i confiança, compartint amb ells les coses bones que Déu t'ha donat” (Ellen G. White, *Pacific Union Recorder*, 21 de juliol de 1904). Com ho fem, això? És a dir, de quina manera compartim allò que ens ha estat donat en Crist d'una manera tangible que realment ajudi als necessitats?

JUSTÍCIA I MISERICÒRDIA

A L'ANTIC TESTAMENT – II

Dissabte 16 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Ezequiel 37:1-14; Efesis 2:10; Ezequiel 47:1-8; Mateu 5:16; Apocalipsi 22:1,2; Isaïes 61:1-11.

PER MEMORITZAR:

“I s'esdevindrà que tot ésser vivent que es belluga, arreu on els dos torrents entraran, viurà: i el peix serà abundós, perquè aquestes aigües hi hauran arribat, i les aigües seran guarides, i tot viurà, fins allà on arribi el torrent” (Ezequiel 47:9, SBT).

A final de l'any 1960, un barri quasi bé s'havia convertit en una zona de guerra. La majoria de famílies es van mudar d'allà, i van deixar els habitatges abandonats, atrotinats i cremats. Els comerços van tancar, les drogues i la criminalitat van créixer, i el barri es va tornar indesitjable.

Al 1986, una família cristiana va deixar la seva llar dels suburbis i es va mudar a aquella comunitat deprimida. Un pastor, amb la seva família, va prendre la mateixa decisió. Van restaurar dues cases i en elles es van construir les seves llars. Les dues famílies van passar força temps als carrers barrejant-se i compartint amb els altres veïns. Déu va utilitzar a aquestes dues famílies per començar una església que va transformar la comunitat que estava morta. La seva obra segueix encara avui dia.

Déu pot utilitzar a la seva església en situacions “desesperades” com aquesta. Durant aquesta setmana, segueix “escoltant” el cor de veus de l'Antic Testament, que crida al poble de Déu a revelar al món el seu caràcter benèvol.

VIUS EN CRIST

La gràcia de Déu, que produeix reavivament en aquells que estan morts en transgressions i pecats, es revela gràficament a Ezequiel 37. En visió, el profeta Ezequiel és transportat per l'Esperit a una vall plena d'ossos morts, secs i escampats. Aquests ossos representen la casa d'Israel. Déu pregunta: “Fill d'home, podran reviure aquests ossos?” (Ezequiel 37:3).

La resposta a aquesta qüestió es desenvolupa mentre Ezequiel profetitza als ossos.

Llegeix Ezequiel 37:1 al 14. Que faria Déu pel seu poble?

Els resultats del missatge enviat als ossos secs són:

- Ells “van reviure i es van posar dempeus, formant un exercit immens” (Ezequiel 37:10).
- Déu establirà el seu poble a la seva “pròpia terra” (versicle 14, *SBT*). I
- Ells sabran que va ser Déu qui ho va fer (versicle 14).

Però no és suficient reviure. El poble de Déu rep vida perquè compleixi una missió. Israel havia de ser una llum per a les nacions.

Llegeix Efesis 2:10. Per a què som reviscuts –recreats espiritualment– en Crist?

“La nostra acceptació per part de Déu és segura només per mitjà del seu estimat Fill, i les bones obres són únicament el resultat de ,l'obra del seu amor perdonador. Les obres no són cap crèdit per a nosaltres, i no se'ns concedeix res, a causa de les nostres bones obres, per la qual cosa puguem reclamar una part a la salvació de les nostres ànimes. La salvació és un do gratuït de Déu al creient, que li és concedit només per Crist. L'ànima pot trobar pau [...] i la seva pau estarà en proporció a la seva fe i confiança. No pot presentar les seves bones obres com un merit per a la salvació de la seva ànima.

”Però, no són les bones obres de cap valor? El pecador que tots els dies comet pecat impunement, és considerat per Déu amb el mateix favor que qui, mitjançant la fe en Crist, lluita poder aconseguir la seva integritat? Les Escripures responen: ‘Som obra seva, creats en Crist Jesús, vistes a les bones obres que prèviament Déu tenia preparades perquè les practiquéssim’ (Efesis 2:10) [...]

”A la seva divina disposició [...] ell ha ordenat que les bones obres siguin recompensades. Som acceptats només pels mèrits de Crist, i els actes de misericòrdia, les accions de caritat que realitzem, són els fruits de la fe” (*MS 3:227*).

EL RIU QUE FLUEIX

Llegeix Ezequiel 47:1 al 8. Què passa amb el temple que Ezequiel observa en visió?

Sembla que al temple es produeix una esquerda. Un es pregunta: Es va trencar una canonada, o què? En aquest cas, l'esquerda és bona.

Aquesta aigua que surt del temple es dirigeix cap a “l'orient”. A l'est de Jerusalem, està el Mar Mort (també conegut com a Mar Salat), una massa d'aigua que està molt per sota del nivell del mar. Entre Jerusalem i el Mar Mort hi ha aproximadament 34 quilometres d'un terreny en la seva majoria desèrtic, que inclou l'Arabà, que també es coneix com a depressió del Jordà i del Mar Mort. Aquest mar té tanta salinitat que no és possible trobar-hi vida.

Però quan l'aigua del temple arriba allà, les aigües mortes del mar són “sanejades” [“guarides”, a *SBT*]. Això es pot entendre simbòlicament com que l'església de Déu, el temple (1 Pere 2:4, 5), s'estén, i és una font de salut i sanitat per aquells morts en transgressions i pecat.

Llegeix Mateu 5:16. Què ens ensenya Jesús aquí respecte a la manera que hem de representar-lo davant el món?

El riu Zambezi, a Zàmbia, Àfrica, comença amb un rierol poc profund que surt sota d'un arbre. En el seu recorregut a les cascades Victòria, va creixent: al principi, l'aigua arriba als turmells; després, arriba fins als genolls; després, a la cintura; i finalment, el rierol es transforma en un riu prou profund com per a passar-hi nedant. De la mateixa manera, tot i que petit al principi, el riu del temple augmenta en velocitat i impacte, i arriba a ser un riu “per a passar-hi nedant, un riu que no es podia travessar a peu” (Ezequiel 47:5).

La influència sanadora de la teva església, en un bon principi, pot ser petita, però pot créixer fins a transformar la teva comunitat! “Se'm van presentar els començaments de la nostra obra com semblants a un rierol molt petit” (*TI* 7:163).

Llum i aigua: totes dues són imatges utilitzades per manifestar allò que Déu pot fer per mitjà de nosaltres per ajudar als altres. De quina manera podem arribar a ser millors canals per ministrar als necessitats?

L'ESGLÉSIA: UNA FONT DE VIDA

“I serà que per allà on passin aquestes aigües, tot ésser vivent que s'hi mou viurà; i els peixos hi seran molt abundosos [...]; de manera que, a tot arreu on arribi aquest riu, la vida hi prosperarà” (Ezequiel 47:9)*.

La profecia d'Ezequiel il·lustra que, d'on flueix el riu que ve de l'església de Déu, hi ha vida. Ezequiel 47:10 afegeix més sorpreses a tot això. Quin marc més estrany seria que una massa d'aigua, de la que se sap que no hi han peixos car res hi pot viure en ella, de sobte arribés a ser un lloc on els pescadors llencessin les seves xarxes perquè hi hagués pesca abundant.

El punt central és que, gràcies al poder de Déu que obra en el seu poble, la vida pot existir on abans no existia.

“On Déu actua, no hi ha situacions desesperades; cap grup de persones està més enllà de la redempció, cap herència d'un passat tràgic necessita condemnar-nos a un futur entregat a la desesperació” (*The Interpreter's Bible*, 6:328).

La meravellosa gràcia de Déu fa coses sorprenents per tot aquell que l'accepta. Aquest és el missatge de l'evangeli. Déu, mitjançant nosaltres, dona esperança als qui estan desanimats, desesperats, secs i agonitzant, tant de manera espiritual com física.

Compara Ezequiel 47:12 amb Apocalipsi 22:1 i 2. Què ens ensenyen aquests dos passatges sobre el destí final d'aquells que són sanats i reben vida de Jesús per mitjà de la seva església?

Algun dia, el poble de Déu –incloent els membres de la comunitat que Déu ha sanat i reviscut per mitjà de de l'abnegació dels membres de l'església– estarà a la Terra Nova, on hi ha un altre riu, que flueix del tron de Déu. Allà no hi haurà deserts, ni sequera, ni mort.

Mentre esperem aquesta realitat beneïda, Déu vol que les seves esglésies siguin llocs des de els quals flueixin sanitat i vida abundant vers la comunitat. Vol treballar per mitjà nostre per revitalitzar i transformar els deserts, les depressions i els Mars Morts al nostre territori, portant-los vida abundant en Jesús (Joan 10:10), que és el missatge adventista holístic integral, en una càpsula.

El profeta Amós presenta un quadre similar al d'Ezequiel 47. Llegeix Amós 5:24. Com es compara aquest quadre amb el paper de la teva església a la teva comunitat? De quines maneres tangibles la teva església és un riu salvador en la teva comunitat?

---

* A l'original espanyol, el text és de la versió NVI: “Por donde corra este río, todo ser viviente que en él se mueve vivirá. Habrá peces en abundancia [...] y todo lo que se mueva en sus aguas vivirá”. (Nota del traductor).

PROMESES DE JUBILEU

L'Antic Testament és ple del concepte que aquells que han estat beneïts amb allò material i amb allò espiritual han d'assolir als qui no han estat tant beneïts.

Llegeix Isaïes 61:1 a l'11. Aquí, que indica Déu al seu poble, i com podem aplicar això a nosaltres mateixos i a la crida que el Senyor ens ha fet? Veure també Lluc 4:18.

Isaïes 61 comença amb una declaració que l'Esperit de Déu actua per mitjà de l'Ungit per a predicar bones notícies als pobres, embenar els que tenen el cor desfet, proclamar llibertat als captius, i als presoners alliberar-los de la foscor i la desesperança (Isaïes 16:1). Tots els elements d'aquesta promesa tenen el seu compliment a “l'any de gràcia de Jehovà”. Això és una referència a l'any de jubileu, que, com ja vam veure, era ple d'implicacions per ministrar als pobres.

D'aquesta manera, els qui porten dol que son confortats, els afligits a Sió que són atesos i els que reben “diadema en lloc de cendra”, “ungüent de goig en lloc de planys” i “mantell de festa en lloc d'un esperit abatut” (Isaïes 61:3) són els mateixos que reedificaran les runes antigues i restauraran els llocs devastats durant tant de temps. Els qui són beneïts pel jubileu messiànic arribaran a ser transformadors de la societat i renovadors de les ciutats derruïdes (Isaïes 61:4). Els servents de Déu seran anomenats sacerdots i ministres, i seran sostinguts per la riquesa de les nacions dels voltants (Isaïes 61:5, 6).

Les imatges de l'Ungit de Jehovà transformant als pobles dels voltants mitjançant la prosperitat dels qui estan en pacte amb ell (Isaïes 61:8, 9) s'apliquen als qui han estat cridats, als nostres dies, a ser sacerdots i ministres en les comunitats d'arreu del món. No hauria de sentir-se la mateixa influència transformadora d'aquesta profecia quan ens delectem de gran manera en el Senyor, ens exultarem de goig en el nostre Déu, i estem vestits amb vestidures de salvació i justícia davant* la nostra comunitat (Isaïes 16:10, 11)?

Llegeix Isaïes 61:9. Quin testimoni poderós del que Déu podria fer amb el seu poble! Es podria dir el mateix, avui, de nosaltres? Per què sí o per què no?

---

* A l'original espanyol: “*en medio de*” (“enmig de”). (Nota del traductor).

L'ESGLÉSIA: UN AGENT DE CANVI

Llegeix Miquees 6. Déu, contra què està parlant aquí?

Miquees s'uneix amb els altres profetes de l'Antic Testament, qui emfatitzen que les formes externes de la religió, sense la humilitat i una manifestació intencional de justícia i misericòrdia, mai són acceptables per un Déu just i misericordiós.

Quin és el missatge vital de Miquees 6:8?

“La verdadera religió és pràctica. Sense cap dubte, inclou els ritus i les cerimònies de l'església, però [...] no és tracta tant d'abstenir-se d'aliments com de compartir-los amb els famolencs. La pietat pràctica és l'única classe de religió que es reconeix en el Judici diví (Mateu 25:34-46)” (“Comentario de Elena G. de White”, *CBA* 4:344).

Encara avui Déu rebutja l'apostasia d'una religió externa que exclou la pietat pràctica expressada a Miquees 6:8. Les nostres formes religioses no són una fi en elles mateixes, sinó són un mitjà per a una fi; i aquesta fi és Crist, que ha de revelar-se en nosaltres.

A la introducció de la lliçó d'aquesta setmana, ens trobem amb dues famílies que es van mudar a una comunitat “desesperançada” per a poder ministrar en les seves necessitats. Les dues famílies van formar un grup petit en una de les sales, amb nous amics del veïnat. Els membres d'aquest petit grup que anava creixent van pregar per a que Déu els mostrés la manera de fer reviure el seu barri. Es van associar amb una agència cristiana de desenvolupament i van començar a reclutar voluntaris perquè s'unissin a ells en la reconstrucció dels edificis d'apartaments que els envoltaven.

Si avui visitéssim aquest barri, hi veuríem una comunitat nova i pròspera, en millors condicions que abans. Això va arribar a ser una realitat perquè una església petita va prendre seriosament la missió de revelar l'amor de Jesús d'una manera pràctica, i va transformar la seva comunitat. Allò que aquesta obra revela és que Crist, de manera pràctica i poderosa, pot treballar per mitjà del seu poble per arribar i ministrar a altres.

Tot i que Déu estava parlant al seu poble en conjunt, al versicle 8, el “tu” és en singular. Déu s'està dirigint a cadascú personalment. Com reveles tu allò que el Senyor diu aquí “que és bo”?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Jeremies 22:1 al 6; Ezequiel 16:49; i Zacaries 7:9 i 10. Llegeix també el “Comentari de Elena G. de White”, a *Comentari Bíblico Adventista*, t. 4, pàgs. 1186 i 1187; i “El propósito de Dios en nuestros sanatorios”, a *Testimonios para la iglesia*, t. 6, pàgs. 230, 231.

“El Senyor respon: ‘Ja t’han ensenyat, home, què és bo, què espera de tu Jehovà: practica la justícia, estima la bondat, comporta’t humilment amb el teu Déu’” (Miquees 6:8, *BCI*)*. Déu podria haver estat més clar respecte al que ell demana al seu poble? Déu ens ha mostrat allò que és “bo”; i aquest “bo” és la mateixa paraula utilitzada a Gènesi 1 al fer referència a la creació abans de la Caiguda. D’aquesta manera, implícitament, se’ns dirigeix a l’ideal antic, a allò que Déu volia per a nosaltres i, en darrera instància, a allò que ell restaurarà després que Jesús retorni. La frase “què espera de tu Jehovà” també podria traduir-se com “allò que Déu busca de tu”. És a dir, què és allò que Déu “busca de” nosaltres, el seu poble? La resposta és com hem de relacionar-nos amb els altres i amb Déu. Primer, hem de “*practicar la justícia*”. Això és molt apropiat, doncs podem ajudar als qui, ben sovint, són víctimes de les injustícies. Segon, hem de “*estimar la bondat*” [“*estimar la misericòrdia*” a *BEC* i *SBT*; “*estimar la pietat*” a *BM*]. Vivim en un món que pot ser molt despietat. De ben segur que donaríem un poderós testimoni si estiméssim la misericòrdia i mostréssim aquest amor als altres. Tercer, hem de *humiliar-nos davant Déu*. Si Déu a Miquees 6:4 va dir al seu poble que mirés enrere, al seu alliberament d’Egipte, com una raó per a que caminés humil i fidelment davant d’ell, com hem d’aplicar amb més força això a nosaltres, que hem estat redimits per la sang de Jesús? La realitat de la Creu, i el que va costar redimir-nos, hauria sempre mantenir-nos humils davant Déu?

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Quins altres textos de l’Antic Testament parlen de la nostra obligació vers els necessitats?
2. Els versicles 21 al 24 del capítol 5 d’Amós són paraules fortes sobre la gent religiosa en temps d’Amós, i assenyalen que Déu mostrava més interès en la manera que tractaven als altres que no pas en els ritus religiosos que ell mateix havia instituït. Què ens diu això respecte a on hem de posar l’èmfasi?
3. Com ens podem previndre del perill que, al treballar per a suplir les necessitats materials dels altres, acabem per descuidar les seves necessitats espirituals? De quina manera podem trobar un correcte equilibri en el nostre desig de ministrar als necessitats que ens envolten?

---

* A l’original espanyol, del text reproduït és de la versió *NVI*: “*¡Ya se te ha declarado lo que es bueno! Ya se te ha dicho lo que de ti espera el Señor: Practicar la justicia, amar la misericordia, y humillarte ante tu Dios*”. (Nota del traductor).

JESÚS ARRIBA A LA COMUNITAT

Dissabte 23 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Lluc 4:16-18; 10:25-37; Mateu 5:13; Isaïes 2:8; Joan 4:35-38; Mateu 13:3-9.

PER MEMORITZAR:

“I anava per tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, predicant l’evangeli del Regne i guarint tota mena de malalties i xacres del poble” (Mateu 4:23).

Robert L. Stevenson, autor de *L'illa del tresor*, va ser un noi malaltís que no assistia massa a escola. Els seus pares van contractar a un mestre i a una assistenta per a que els ajudessin. Una nit, quan l'assistenta va treure el cap al dormitori del noi, el va trobar mirant per la finestra, i el va fer anar al llit.

Robert li va dir: “Vingui, i fixi's amb el que estic veient”.

L'assistenta es va acostar a la finestra. Allà baix, al carrer, hi havia un fanaler que encenia els llums del carrer. “Miri”, va dir Robert, “un home està fent forats a la foscor!” (MARGARET DAVIS, *Fear Not! Is There Anything Too Hard for God?*, pàg. 332).

Hem après el que diu l'Antic Testament en referència a ajudar als necessitats. Ara veurem que la seva ensenyança és que hem de ser la “llum del món” (Mateu 5:14), i així reflectir a Jesús, la vertadera Llum (Joan 8:12). Les ensenyances de Jesús en el seu ministeri donen poderoses instruccions sobre com nosaltres, per mitjà d'ell, podem fer forats a la foscor.

LA DECLARACIÓ DE LA MISSIÓ DE JESÚS

Jesús, el jove rabí de Natzaret, va arribar a ser molt popular a la regió de Galilea (Lluc 4:15). Quan parlava, la multitud quedava “impressionada pel seu ensenyament, perquè els ensenyava com qui té autoritat i no com els mestres de la Llei” (Mateu 7:28, 29). Un dissabte, quan li van donar el rotlle del profeta Isaïes per a que el llegís, Jesús es va concentrar en els dos primers versicles d'Isaïes 61, i es va aturar a la meitat de l'oració abans de la frase “i el dia de revenja del nostre Déu” (Isaïes 61:2).

Llegeix Lluc 4:16 al 19. On hem escoltat abans aquestes paraules? (Veure Isaïes 61:1, 2). Què proclamava Jesús al llegir aquests textos?

Com ja hem vist, la frase “l'any de gràcia [acceptable, *SBT*]* de Jehovà” identifica l'any de jubileu (*veure* Levític 25). En aquesta visita a Natzaret, Jesús llegeix un passatge messiànic de l'Escriptura i assegura als seus oients que “avui s'ha fet realitat aquest passatge que acabeu de sentir” (Lluc 4:21). En aquest sermó es revela com l'Ungit predica bones notícies als pobres, allibera als presoners, dóna visió als cecs, deixa anar als oprimits i restaura el jubileu. Aquesta llista descriu bé el seu ministeri terrenal, que es va concentrar en ensenyar, sanar i ministrar, especialment als necessitats.

Per què Jesús no va completar la lectura de l'oració d'Isaïes 61:2 que estava llegint?

Potser Jesús es va aturar abans de la frase “el dia de revenja del nostre Déu” perquè no volia que s'associés el seu ministeri amb el concepte molt comú que el Messies vindria per dirigir els exèrcits que vencerien als opressors d'Israel. Hi havia un fals concepte que evitava que molts dels seus conciutadans el veiessin a ell, i al seu ministeri, pel que realment era. Per contra, Jesús es va concentrar en el que faria pels necessitats sense importar la situació política del seu temps.

Què revela que Jesús anunciés el seu ministeri d'aquesta manera? És a dir, què ens diu l'èmfasi que va posar en la obra pràctica que duria a terme?

---

* La versió espanyola fa esment també de la versió *NVI*: “*del favor del Señor*”. (Nota del traductor).

ESTIMAR AL PROÏSME

“Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el teu cor, amb tota la teva ànima, amb totes les teves forces i amb tota la teva ment. I al proïsme com a tu mateix” (Lluc 10:27).

Llegeix Lluc 10:25 al 37. Quin missatge se'ns dóna aquí respecte al tema d'ajudar als necessitats?

L'expert en la Llei va comprendre que tots els Manaments giren al voltant d'estimar a Déu amb tot el que tens, i estimar al proïsme com a tu mateix. Resta la pregunta que hem de respondre: “Qui és el meu proïsme?”.

En temps de Crist, el pensament generalitzat era que s'havia d'afavorir als propers considerant-los com el proïsme, i relegar a tots els altres com a estranys. Aquest mestre de la Llei va voler que Jesús clarifiqués el tema. La paràbola que Jesús va explicar revela una perspectiva totalment diferent. El nostre proïsme és *qualsevol* que trobem amb necessitats. El proïsme és atendre les necessitats dels altres. El sacerdot i el levita estaven massa preocupats per no contaminar-se i per protegir els seus pietosos deures de la contaminació. Era una manera convincent utilitzar la seva religió com una excusa per a no donar mort al jo a fi d'ajudar a algú que, molt probablement, mai podria tornar-los el servei.

Per contra, el samarità va veure a aquest ferit “estrany” i “enemic” com el seu proïsme, i va atendre misericordiosament les necessitats del ferit abans que les pròpies. La qüestió és que, en lloc de preguntar: “Qui és el meu proïsme?”, hem de demanar: “Qui serà un proïsme pels oprimits i pels trepitjats?”. No importa qui sigui aquesta persona: hem d'ajudar al necessitat, i punt.

“Déu no reconeix cap distinció per causa de la nacionalitat, la raça o la casta. És el Creador de tota la humanitat. Tots els homes són una família per la creació, i tots som un per la redempció. Crist va venir per enderrocar qualsevol mur de separació, per obrir tot departament del Temple, per a que cada ànima pogués tenir lliure accés a Déu. El seu amor és tan ampli, tan profund, tan complet que penetra per tot arreu” (PVG 318).

■ Quins prejudicis podrien destorbar-te a l'hora de ser el proïsme que has de ser?

LA RECEPTE COMPLETA

“Vosaltres sou la sal de la terra” (Mateu 5:13).

En aquest passatger, Jesús crida als seus seguidors a ser “sal”, que és un agent transformador. L'església és el “saler” que conté la “sal de la terra”. Amb qui hem de barrejar nosaltres, aquesta “sal”?* Només amb nosaltres mateixos o amb ingredients diferents a nosaltres?

Podem comprendre millor aquesta resposta si omplim un motlle de pa amb només sal, i un altre motlle amb tots els ingredients per fer pa (incloent-hi, doncs, la sal). Al primer, la sal és tota la recepta; no pot ser saborós i, encara menys, comestible. Al segon motlle, la sal és part dels ingredients de la recepta, on es troba barrejada amb altres ingredients. Això mateix és cert amb els cristians. Però això no passarà si [només][#] ens mantenim dins el “saler” de l'església.

Per això, hi ha un punt que no hem de deixar passar per alt. Podem ser morals: no fumem, no prenem begudes alcohòliques, no ens enredem en jocs d'atzar ni cometem crims. Tot això és important. Però l'assumpte crucial no és només el que no fem. Més aviat és *què fem?* És a dir, què fem per ajudar a la nostra comunitat i als qui tenen necessitats?

Llegeix Mateu 5:13 una altra vegada. Com pot la sal perdre el seu sabor?

“Però si la sal ha perdut la seva salabor; si no hi ha més que una professió de pietat, sense l'amor de Crist, no hi ha poder per a la bondat. La vida no pot exercir influència salvadora sobre el món” (DTG 407).

Tornem al símbol de la recepta. Si tot el que tenim és sal, no serveix. De fet, massa sal a l'alimentació pot arribar a ser tòxica. La sal ha de ser barrejada amb el que és diferent a ella; si som iguals o molt semblants al món, no marcarem una diferència en ell; la sal arriba a ser bona per a res. I què hi diu, llavors, Jesús que passarà amb ella?

Però, saturats amb l'amor de Crist, desitjarem arribar a ser “de dins” amb els “de fora”, barrejant-nos amb altres per a esdevenir agents transformadors, que produiran una diferència positiva en les seves vides i, per extensió, portaran a d'altres a allò que realment importa a la vida: la salvació en Jesús.

Llegeix Deuteronomi 12:30 i 31:20; i Isaïes 2:8. De quins perills ens adverteixen aquests textos, i com podem ser curiosos per no caure en aquesta trampa?

---

* A l'original espanyol: “¿Con quiénes debemos mezclarnos nosotros, esta 'sal'?”. (Nota del traductor).

[Text afegit pel traductor].

EL TREBALL DE L'AGRICULTOR

Llegeix Joan 4:35 al 38. Quins passos diu Jesús que són necessaris per assolir les ànimes?

La tasca d'un agricultor és polifacètica. Algunes feines agrícoles s'han de fer *abans* que la collita pugui ser abundant (Mateu 9:35-38). No només es necessiten segadors al camp de cultiu de Déu. Pots imaginar-te un pagès en temps de collita que els digui als seus treballadors: “Estem en temps de collita, així que hem de començar a sembrar les llavors”? La collita es realitza després d'haver estat conreant durant un bon temps abans.

L'agricultura inclou la preparació del sòl, ja que no qualsevol terreny és bo al principi. (Llegeix Mateu 13:3-9). Què pot fer la teva església en la teva comunitat per estovar “el terreny pedregós”, i treure les “pedres” i els “cards”?

No sempre els treballadors del camp que realitzen les dures tasques agrícoles de sembra i cultiu són els mateixos que, després, recullen la collita, el benefici del treball d'altres. A vegades, les estratègies evangelitzadores han emfatitzat més la collita que el cultiu preparatori. Però no ha de ser així. El terreny s'ha de preparar abans que l'evangelista comenci a predicar per realitzar una collita.

Hem de mirar el treball al camp de cultiu com un *procés*: analitzar el sòl i preparar-lo, sembrar les llavors i fertilitzar la terra; regar els cultius i lluitar contra les plagues; esperar; recollir i conservar el producte.

Realitzar la sega és només una part del procés. A l'església, el procés del “cultiu” ha d'incloure activitats d'anàlisi i preparació: enquestes sobre necessitats de la comunitat, estudis demogràfics, entrevistes a líders de la comunitat i, després, atendre necessitats que van ser revelades al fer l'avaluació. També hem de realitzar activitats de sembra, com seminaris, estudis bíblics i *Grups petits*. I és important pregar per la pluja de l'Esperit Sant. Poques persones es guanyen per a Crist només amb una sèrie de predicacions. Necessitem alimentar-les amb múltiples exposicions al missatge, amb la finalitat que estiguin a punt per a la collita. Si depenem només d'esdeveniments esporàdics, les plantes noves no sobreviuran fins a la sega.

■ Quin paper hauries d'exercir en aquest procés de guanyar ànimes, a diferència del que ara tens?

PLANTER D'ESGLÉSIES

Llegeix Mateu 10:5 al 10. Per què enviava Jesús als seus deixebles als pobles i llogarets propers sense cap recurs?

Sembla estrany que els deixebles tinguessin ordres de sortir amb poc per a propi sosteniment. Dóna la impressió que Jesús volia ensenyar-los a dependre de Déu, i a crear amistats mitjançant el servei als residents locals. Ells valorarien els seus serveis el suficient com per donar-los suport en el ministeri.

L'Associació li va demanar al pastor Francis que plantés una església en un barri de la ciutat que no tenia presència adventista, però no se li va entregar cap fons econòmic per a fer-ho. El pastor Francis va consultar un planell, va determinar els límits d'aquella secció de la ciutat i va estudiar la demografia dels seus habitants. Va anar a la zona més transitada del veïnat i va començar a parlar amb els comerciants fent-los preguntes sobre la vida en aquell barri. Va conversar amb dirigents polítics, propietaris i empleats de negocis, i agències socials, i va preguntar per les necessitats d'aquella comunitat. Es va fer amic de residents locals, que el van convidar a unir-se a un club cívic. Allà va trobar altres dirigents que el van ajudar a llogar un annex d'una església presbiteriana local. Els membres del club social li van donar diners per a comprar pintura i estris de neteja per renovar l'annex i utilitzar-lo per a serveis a la comunitat. Aquests dirigents li van dir que, allà, la salut era una necessitat important. El pastor Francis va reunir a voluntaris per a realitzar programes de control de salut i reunions per als veïns. Aquells que es beneficiaven d'aquells programes pagaven una tarifa mínima, que ajudava a cobrir les despeses. Aviat es va iniciar una Escola Sabàtica filial i alguns van començar a anar-hi.

El pastor Francis va trobar que *una de les millors maneres de plantar una església és plantar primer un ministeri* que tingui cura de les necessitats de la comunitat; i després, iniciar una església. Ara, aquesta església local té uns 140 membres.

La història del pastor Francis il·lustra el que pot succeir quan seguim les ensenyances de Jesús respecte a com estendre'ns a la nostra comunitat. De quina manera va viure Jesús les seves pròpies ensenyances sobre el ministeri? Comencem a explorar el mètode del ministeri de Crist, que “donarà èxit per arribar a la gent” (MC 102).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix altres ensenyaments de Jesús que informen sobre el teu paper i el de la teva església a la comunitat: Mateu 7:12; 23:23; 25:31-46; Marc 4:1-34; 6:1-13; Lluc 6:36; 11:42; 12:13-21; 14:16-24; 16:13; 18:18-27; 19:1-10; Joan 10:10; 12:8; 17:13-18. Llegeix “Estos mis hermanos pequeñitos”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 592-597; i “The Missionary's Pattern”, a *Signs of the Times*, 19 de març de 1894.

“A menys que l'església sigui la llum del món, és foscor” (*ST*, 11 de setembre de 1893). Aquest és un profund pensament. Ens recorda les paraules de Jesús: “Qui no està amb mi, està contra mi; i qui no recull amb mi, escampa” (Mateu 12:30). Jesús ho deixa clar: no hi ha territori neutral a la Gran Controvèrsia. O estem al costat de Crist, o estem al costat del diable. Haver rebut gran llum i no fer res amb ella és realment actuar en contra d'ella. Hem estat cridats a ser llums al món; si no som llums, llavors som foscor. Tot i que el context immediat és diferent, el principi és el mateix: “Si la llum que hi havia d'haver en tu és tenebra, que en seria, de gran, la tenebra!” (Mateu 6:23). Potser tot això pot resumir-se amb les paraules: “A tots aquells a qui s'ha donat molt, se'ls exigirà molt, i a qui ha estat confiat molt, també se li exigirà molt més” (Lluc 12:48).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza com ens hem de barrejar amb el món per arribar a d'altres. De quina manera establím l'equilibri correcte? És a dir, com ens barrejem amb el món per poder fer bé als altres i, al mateix temps, no ser arrossegats de manera que arribem a ser part del problema i no pas de la solució?
2. Sovint, si estem involucrats amb la nostra comunitat, sorgeix el problema de la política. Després de tot, molts dels problemes que requereixen la nostra ajuda –pobresa, educació, tenir cura de la salut, etc.– són part del debat polític. De quina manera podem ser curosos per a no permetre que la inevitable polarització de la política contamina el que volem fer? Alguna participació a la política sembla inevitable; llavors, de quina manera ens podem mantindre fora de la lluita política tant com sigui possible?
3. Per altra banda, existeixen situacions en les que és necessari participar en el debat polític per poder servir millor a la comunitat? Si és així, quines són aquestes situacions, i com hem d'actuar de manera que no comprometem la nostra comissió evangèlica?

JESÚS ES MESCLAVA AMB LES PERSONES

Dissabte 30 de juliol

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 1:22, 23; Joan 1:14; Lluc 15:3-24; Mateu 9:10-13; Salm 51:17; 1 Joan 2:16; Filipencs 2:13-15.

PER MEMORITZAR:

“Els recaptadors i els pecadors de tota mena se li acostaven per sentir-lo. Els fariseus i els mestres de la Llei rondinaven i deien ‘Aquest acull pecadors i menja amb ells’” (Lluc 15:1, 2).

Un diaca acompanyava cada mes a uns joves a una llar d'ancians per realitzar un culte. La primera setmana, durant el culte, un ancià en una cadira de rodes va prendre la mà al diaca i la va sostindre durant el culte. Això va ocórrer mes rere mes. Un dia, l'home de la cadira de rodes no va assistir. Li van dir que no sobreviuria més enllà d'aquella nit. El diaca va anar a la seva habitació i el va veure allitat, inconscient. Li va prendre la mà, i va pregar demanant que el Senyor li donés vida eterna. L'home, aparentment inconscient, li va estrènyer la mà, fet pel qual el diaca va entendre que havia escoltat la seva oració. Amb llàgrimes va sortir de l'habitació, i una dona li va dir: “Jo sóc filla d'aquest ancià. Ell l'estava esperant. El meu pare em va dir una vegada: ‘Un cop al mes ve Jesús i m'estreny la mà. No vull morir fins que no sostingui una vegada més la mà de Jesús’”. (Adaptat de *The Least of These*, un vídeo produït per Old Fashioned Pictures [2004]. Utilitzat amb permís).

El cristianisme és arribar a ser “Jesús” per algú. Veiem el mètode del ministeri de Jesús i la manera en que l'església pot viure'l.

NOMÉS EL MÈTODE DE CRIST

La sra. Ellen G. White, en un paràgraf molt citat, resumeix el que Jesús va fer per a portar a la gent a la salvació. (*Veure també Mateu 9:35, 36*).

“Només el mètode de Crist serà el que donarà èxit per arribar a la gent. El Salvador tractava amb els homes com qui desitjava fer-los bé. Els mostrava simpatia, atenia les seves necessitats i es guanyava la seva confiança. Aleshores, els deia: ‘Seguiu-me’” (*MC 102*).

Analitzem això una mica.

1. Jesús tractava a la gent com qui desitjava fer el bé: es mesclava amb ells i establia xarxes.
2. Jesús tenia simpatia per la gent: formava vincles.
3. Atenia les seves necessitats: això també formava vincles.
4. Quan combinava aquests tres primers elements, guanyava la confiança de la gent.
5. “Aleshores, els deia: ‘Seguiu-me’”, per a que fossin els seus deixebles.

El que veiem aquí és un model integral de l'evangeli. Aquesta manera de ministrar ens guiarà en la proclamació de l'evangeli més plenament. Jesús no va separar els aspectes socials (1 al 4) de la invitació a seguir-lo (5), i tampoc hem de fer-ho nosaltres. Tots aquests aspectes actuant junts donaran “vertader èxit”. Aquesta lliçó enfocarà el primer pas del mètode de Jesús. Les lliçons 7 a 11 s'enfocaran en els altres passos.

Què ensenyen els següents versicles sobre Déu el Fill mesclant-se amb nosaltres?

Mateu 1:22, 23

Joan 1:14

Tots estem profundament ferits i lesionats pel pecat. Però tot el que ha anat malament al món per causa del pecat està sent atès per la reconciliació de Déu amb la humanitat per mitjà del ministeri encarnacional holístic de Jesús. Ell es va barrejar amb les persones, i desitjava el millor per a elles i per a tota la raça humana fins i tot ministrant als qui, en aquella cultura, eren considerats “els pitjors”.

Medita en aquesta sorprenent veritat: Jesús, qui va fer totes les coses creades (*veure Joan 1:3*), va prendre sobre seu la carn humana i, en carn, es va barrejar amb la humanitat caiguda i la va ministrar tal i com sabem que ho va fer. De quina manera aquesta veritat meravellosa, tan plena d'esperança, impacta la manera que ens connectem amb els altres i els servim?

PERDUT I TROBAT

Jesús va explicar tres paràboles, segons Lluc 15, en resposta directa a l'acusació dels fariseus i els mestres de la Llei, que Jesús “acull pecadors i menja amb ells” (Lluc 15:2).

Llegeix els següents passatges i anota la resposta de Jesús a aquestes acusacions.

Lluc 15:3-7

Lluc 15:8-10

Lluc 15:11-24

Cada paràbola comença amb quelcom perdut i acaba amb una celebració, una expressió de l'amor de Déu per a nosaltres i el seu profund interès en la nostra salvació.

Un pastor va visitar a una persona interessada, i va descobrir que tota la família desitjava estudiar la Bíblia excepte un d'ells. La mare, el pare i la filla menor havien acceptat a Crist, i estaven ansiosos de rebre al pastor de manera regular. El fill gran s'havia revelat contra el cristianisme. Cada tarda, quan el pastor els visitava, el jove sortia de la sala i no participava en la sèrie d'estudis. Després de sis setmanes, el jove pastor va començar a desafiar a tots tres a considerar el baptisme. Cada un d'ells volia esperar un cert temps abans de prendre cap decisió. Inesperadament, el jove va entrar a la sala on estudiaven i va anunciar que ell volia ser batejat tan bon punt el pastor cregués que estava preparat. Havia estat a la seva habitació seguint amb una Bíblia de segona mà que havia comprat després de la primera lliçó, i durant aquest temps havia crescut en ell la convicció que necessitava fer una confessió pública de la seva fe. Dues setmanes més tard, el jove va ser batejat i, un mes després, la família sencera també va donar el pas. Considerant les paràboles, podem imaginar que al cel hi havia goig per les decisions d'aquesta família.

Jesús es va posar de manera intencionada en contacte amb persones com la samaritana al costat del pou, el centurió romà, la dona “pecadora” que va vessar sobre ell el valor d'un any de salari en forma de perfum i nombroses persones “indignes” a ulls d'aquells que es consideraven massa sants per estar a prop d'elles.

Has evitat alguna vegada testificar a una persona que no hagués “caigut bé” a la teva església? Què seria necessari per a que la teva església i tu trobéssiu gràcia suficient per abraçar a aquests “pecadors”?

MENJAVA AMB ELS PECADORS

Llegeix Mateu 9:10 al 13. Quin missatge vital podem descobrir en la resposta de Jesús als seus crítics? *Veure Osees 6:6.*

Jesús està assegut a taula, on té companyonia i menja amb qui la societat considerava “indesitjables”.

Quina mena de persones considera la teva cultura com “indesitjables”?

Interromput per la pregunta dels fariseus sobre el fet que Jesús s'ajuntava amb persones tant menyspreables, Jesús els va desafiar a aprendre el significat de la misericòrdia en contrast amb el sacrifici. “Aneu, doncs, i apreneu què vol dir: Misericòrdia vull, i no sacrifici; perquè no he vingut a cridar justos, sinó pecadors al penediment” (Mateu 9:13, *SBT*). Que n'és de trist que Jesús hagués de dir als líders religiosos que aprenguessin una de les veritats més vitals de la seva pròpia fe.

“Milers estan cometent el mateix error que els fariseus als que Crist va reprendre a l'àpat de Mateu. Abans de renunciar a alguna idea molt estimada, o descartar algun ídol de la seva opinió, molts rebutgen la veritat que descendeix del Pare de les llums. Confien en ells mateixos i depenen de la seva pròpia saviesa, i no comprenen la seva pobresa espiritual. [...]

”El dejú o l'oració motivada per un esperit de justificació pròpia és abominació a Déu” (*DTG 246*).

És fàcil jutjar les accions dels altres utilitzant les nostres pròpies preferències com a norma. Hem d'aprendre a posar humilment el jo a un costat, i permetre que l'Esperit Sant tradueixi la misericòrdia en convicció.

Què ens ensenya Salm 51:17? De quina manera conèixer la nostra pròpia pecaminositat hauria d'ajudar-nos a comprendre millor el significat d'aquest text?

BARREJAR-SE SÀVIAMENT

Un orador va demanar a un grup que digués quants “amics no adventistes” tenien. Un home al fons de la sala es va aixecar i, amb to de veu triomfant, va dir: “Estic orgullós de dir que cap ni un!”. Aquest home hauria pogut tenir bones intencions, però les seves paraules van dir molt sobre quina mena de llum era ell al món.

Com ja hem vist, Mateu 5:13 assenyala que som la sal de la Terra, però que aquesta sal pot perdre la seva salabror. Un comerciant a Sidó havia emmagatzemat molta sal dins uns coberts que no tenien cap mena d'aïllament pel terra. Com la sal estava en contacte directe amb la terra, va perdre el seu sabor i no va tenir cap altra opció que deixar que fora utilitzada per pavimentar camins. De la mateixa manera, necessitem ser curosos al barrejar-nos amb el món: Estem permetent que el món ens robi el nostre peculiar sabor? Són els nostres valors els mateixos que els del món?

Què podem aprendre de les següents històries sobre la manera en que *no* podem mesclar-nos amb el món? Gènesi 13:5-13; 19:12-26; Nombres 25:1-3; veure també 1 Joan 2:16.

Aquests exemples bíblics il·lustren la necessitat de ser sagaços a l'hora de relacionar-nos amb les persones que viuen segons els valors mundans, enumerats a 1 Joan 2:16. Ens enganyem a nosaltres mateixos si pensem que no hem de ser curosos o que no hi ha cap perill en embolicar-nos amb els principis caiguts del món. Al mateix temps, quin bé estem fent als altres si ens amaguem d'ells per a no ser impactats negativament pels seus camins? Fixa't en aquest consell savi i equilibrat: “Refusaran els seguidors de Crist associar-se amb els no convertits, i defugiran la comunicació amb ells? No, hauran d'estar amb ells, en el món, però sense pertànyer al món; no obstant, no participaran dels seus camins, no es deixaran impressionar per ells, no tindran el cor obert als seus costums i pràctiques. La seva associació amb ells tindrà el propòsit d'atreure'ls a Crist” (MS 3:263).

Quants amics no adventistes tens? Quina és la naturalesa d'aquesta relació? Qui influeix més en qui: tu influeixes en ells, o ells en tu?

ENMIG D'UNA GENERACIÓ PERVERSA

Sense dubtes, el món necessita allò que Crist ens ha donat. No hi ha res en nosaltres que sigui important. Només pel que hem rebut de Crist podem arribar als altres. I, perquè hem rebut tant, se'ns crida a estendre-ho als qui no en tenen. “De franc ho heu rebut, doneu-ho també de franc” (Mateu 10:8)*

Llegeix Filipencs 2:13 al 15. Què se'ns ensenya aquí, i de quina manera podem estendre'ns a altres sense apartar-nos nosaltres mateixos?

Hem de ser curosos quan, al procurar protegir-nos tant del món, deixem de posar-nos en contacte amb les ànimes que hi ha en ell. És molt fàcil mantenir la nostra pròpia zona de comoditat espiritual i teològica, i arribar a ser introvertits espirituals. Aquesta introversió pot transformar-se en una religió centrada en un mateix. Com de sovint les esglésies locals, per exemple, gasten més energies discutint sobre estils d'adoració o sobre doctrines que no pas invertint en captar a un món agonitzant?

Robert Linthicun, al seu llibre *Empowering the Poor* [*Fent poderosos als pobres*] descriu tres menes d'esglésies (pàgs. 212-30):

- 1) L'església **en** la ciutat (o comunitat). Aquesta església no té cap contacte amb la comunitat. El seu èmfasi és servir les necessitats dels seus feligresos.
- 2) L'església **a** la ciutat (o comunitat). Aquesta església sap que ha de realitzar un ministeri a la comunitat. Endevina allò que la comunitat necessita, sense consultar-la. Després presenta programes a la comunitat. El seu ministeri s'arrisca a ser irrellevant, i la pròpia església no se'l sent propi.
- 3) L'església **amb** la ciutat (o comunitat). Aquesta església fa una anàlisi demogràfica per entendre als qui servirà. Els feligresos es mesclen **amb** els líders i residents de la comunitat, preguntant-lis quines són les seves necessitats reals. És molt probable que el seu servei sigui rellevant i ben rebut perquè la comunitat ja va donar la seva opinió i confia en el procés. Aquesta església s'uneix amb la comunitat per decidir quina mena de comunitat volen, i s'associa amb ella per aconseguir aquest objectiu. Aquesta església s'involucra amb les organitzacions comunitàries i afegeix, si és possible, serveis que hi manquen. Tots dos grups senten que són propietaris dels programes, i amb aquesta associació atenen necessitats reals.

---

* A l'original espanyol, en versió de *NVI*: “Lo que ustedes recibieron gratis, denlo gratuitamente”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Nuestro Ejemplo”, a *El ministerio de curación*, pàgs. 11-18; i “Levi Mateo”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 238-247.

La missió de l'església és vers el món, no només vers a si mateixa. Va ser organitzada per servir als altres. En una església d'una altra comunitat de fe es pot veure un cartell al carrer, a l'entrada de l'edifici, que diu: “Entrada de servidors”. Això ho diu tot, no és veritat?

“Un no pot acostar-s'hi si no es passa temps amb el perdut”. Jesús es barrejava bé, i Ellen G. White indica que és així com l'església de Déu s'ha de comportar avui. Els membres són la sal, i han d'impregnar la comunitat.

“No hi ha aquí una crida a hivernar al desert evangelitzant conills. Aquí el profeta del Senyor fa una invitació solemne a mesclar-se, com Jesús, amb els esquerps, els pobres, els perduts. Jesús era amic dels pecadors. Assistia a les seves festes, es trobava amb ells on estaven. Però, encara que a Jesús li agradava anar on hi havien pecadors, mai va comprometre la seva fe. Les persones que es trobaven més còmodes amb Jesús eren les pecadores, mentre que els més incomodats eren els que s'anomenaven a si mateixos sants. Però Jesús no hi prestava atenció a això perquè tenia clares les seves prioritats. Va venir a per salvar a pecadors. Aquesta va ser la seva missió, i ha de ser la nostra missió, tot i que això esveri a alguns sants [...].

”Per massa temps els adventistes ens vam aïllar en guetos o refugis, com si la resta del món no existís. Aquest temps ha conclòs. No podem, no ens atrevim, a viure més temps en apostasia. És temps d'entrar en la comunitat com persones i com església” (RUSELL BURILL, *How to Grow and Adventist Church*, pàg. 50).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Analitza la idea abans expressada que, al aïllar-nos, estem “en apostasia”. Creus que això és massa fort o és vàlid aquest punt de vista? Quina justificació bíblica pots trobar per recolzar la teva resposta?
2. Tot i que necessitem barrejar-nos per ministrar, per què el suport de la família de l'església i la responsabilitat vers ella són uns factors importants que no hem de descuidar? De quina manera podem, com a cos de l'església, ajudar-nos mútuament al procurar ministrar al món sense ser arrossegats a ell?
3. Analitza la idea que les esglésies gasten més energies discutint problemes interns que no pas com arribar als altres. Com podem evitar aquest parany mortal?

JESÚS ELS HI DESITJAVA EL SEU BÉ

Dissabte 6 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Jonàs 3:4-4:6; Lluc 19:38-42; Mateu 5:43-47; 1 Corintis 13, Marc 8:22-25; Filipencs 2:3-5; Jaume 2:14-17.

PER MEMORITZAR:

“Jerusalem, Jerusalem, que mates els profetes i apedregues els qui et són enviats! Quantes vegades he volgut aplegar els teus fills, com una lloca aplega els seus pollets sota les ales, i no ho heu volgut!” (Mateu 23:37).

Els dissabtes, molts joves passen amb els seus patinets (*skates*) davant la porta d'una església adventista.

Per què? Perquè aquesta església es reuneix en un centre juvenil comunitari al costat mateix d'un parc per a patinadors. I si et penses que aquests són molestos, pensa-hi una altra vegada.

El govern municipal, procurant frenar la criminalitat juvenil, va construir un lloc perquè els joves utilitzessin els seus *skates*. Quan el centre juvenil va estar acabat, els líders van demanar que una església s'hi congregués allà. Ells volien que una església exercís la seva influència moral positiva sobre els joves. Van convidar a diferents confessions cristianes, però només va acceptar l'església que es reunia els dissabtes al matí.

Els membres d'aquesta congregació adventista estaven entusiasmats, doncs aquests joves eren part del grup que desitjaven conquerir.

Aquesta església defineix “església” com una comunitat que no existeix per a ella mateixa. Aquesta hauria de ser també la definició de totes les nostres congregacions.

JONÀS A NÍNIVE

Llegeix Jonàs 3:4 a 4:6. Quin seriós problema d'actitud tenia aquest profeta?

A Jonàs 4, el profeta s'asseu a l'orient de la gran ciutat de Nínive. Ja havia fet entrega del missatge de condemna que Déu li havia confiat. Reflexiona sobre el seu viatge, la seva renúncia d'anar a Nínive, les seves tàctiques d'escapisme, la insistència de Déu en fer que Jonàs tornés a la seva missió, l'episodi dels tres dies dins el peix i el llarg viatge des de la costa vers l'interior del país. I per a què? *Per a que Déu se'n tornés i mostrés la seva gràcia a aquell poble menyspreable?* El poble es va penedir, però Jonàs es va sentir traït. Es sentia deshonorat i utilitzat. La seva esperança havia estat que la destrucció d'aquesta ciutat pagana de cent vint mil habitants mostrés la preferència de Déu pel seu poble escollit i que vindiqués l'odi de Jonàs vers els ninivites.

Llegeix Lluc 19:38 al 42. Què succeeix aquí, i quina és l'actitud de Jesús vers la ciutat de Jerusalem?

Vuit-cents anys després de Jonàs, Jesús avança sobre un pollí per la cresta d'una serralada des d'on es veu Jerusalem. S'escolten crits de lloança al “Rei que ve en nom del Senyor”, juntament amb ressons d'esperança que declaren “pau en el cel i glòria en les altures!” (Lluc 19:38). Enmig d'aquesta entrada triomfal, Jesús, al apropar-se a la ciutat, s'atura i plora, dient: “Si també tu sabessis trobar en aquest dia el que et pot dur a la pau!” (Lluc 19:42)*.

Fixa't quin contrast. Jonàs de manera reticent va obeir el mandat de Déu, gens preocupat pel bé dels habitants de Nínive. Jesús es va acostar a Jerusalem amb una carrega al cor: que ells pogueren tenir la salvació que ell ofereix, i a un preu tant alt.

Dues ciutats: Nínive i Jerusalem. Dos missatgers: Jonàs i Jesús. La diferència és òbvia. Jesús exemplifica l'actitud abnegada, preocupada, que desitja el bé de la gent. Déu vol quer, per la seva gràcia, nosaltres revelem la mateixa actitud de Jesús vers els perduts.

De quina manera l'egoisme podria fomentar l'actitud que fa que una persona perdi l'interès en la salvació dels altres?

---

* A l'original espanyol, en versió de NVI: “¿Cómo quisiera que hoy supieras lo que te puede traer paz!”. (Nota del traductor).

EL PRINCIPI DE “DE TOTA MANERA”

Un leprós s'apropa a Jesús i prega ser sanat. El costum diu que aquest home hauria d'estar aïllat. Jesús, el Net, el toca i, *de tota manera*, el sana. Pere nega a Jesús tres vegades durant el seu judici (Joan 18). Després de la resurrecció, havent escodrint el cor de Pere, Jesús el restaura al seu servei *de tota manera* (Joan 21). L'església de Déu a Corinti no aprecia l'autoritat i la influència de Pau. *De tota manera*, Pau els serveix (2 Corintis 12:14, 15).

Aquest principi “de tota manera” o “malgrat que” és essencial per revelar el caràcter d'Aquell que desitja el seu bé.

“Milions i milions d'ànimes humanes a punt de morir, lligades en cadenes d'ignorància i pecat, no han escoltat ni tant sols parlar de l'amor de Crist per elles. Si la nostra condició i la seva fossin invertides, què desitjaríem que elles fessin per nosaltres? Tot això, mentre estigui al nostre abast fer-ho, tenim la més solemne obligació de fer-ho per elles. La regla de vida de Crist, per la qual cada un de nosaltres haurà de subsistir o caure en el Judici, és: ‘Tot allò que voldríeu que els altres fessin per vosaltres, feu-ho també vosaltres per ells’” (DTG 595).

Aquesta “regla d'or” és bàsica per a un ministeri que pensa primer en el que és bo per aquells als quals servim, enlloc d'allò que ens pot beneficiar.

Llegeix Mateu 5:43 al 47; Lluc 6:27 i 35; i 23:34. Què ens va revelar Jesús respecte a la nostra actitud vers certa mena de persones?

Jesús ens crida a mostrar amor i a ser bondadosos amb les persones “malgrat que” ens odiïn o siguin les nostres enemigues. Fixa't també que Jesús vincula aquests actes i actituds amb el mateix caràcter de Déu. “Però vosaltres estimeu els vostres enemics, feu bé i presteu sense esperar-ne res, i serà gran la vostra recompensa i sereu fills de l'Altíssim, perquè ell és bo mb els desagraïts i dolents” (Lluc 6:35, *SBT*).

De quina manera hem d'entendre la idea que Déu és “benigne amb els ingrats i dolents”? (Per exemple, en quin sentit això respon la pregunta: “Per què a vegades els impius prosperen?”). De quina manera Romans 2:4 entra també en aquest marc?

L'AMOR MAI DEIXA DE SER

D'acord amb Jesús, els dos grans manaments són estimar a Déu i estimar al proïsme (Lluc 10:27, 28). Crist també va mostrar quins són els nostres proïsmes (Lluc 10:29-37). A més, no hi ha dubte que la vida de Jesús, del principi fins a la fi, va ser una expressió de pur amor (1 Joan 4:16). Per tant, a fi de reflectir el caràcter de Déu i revelar a altres la realitat de qui i com és Déu, hem d'estimar.

Mirant això des d'un altre angle, veiem que una de les més grans “excuses” que la gent ha utilitzat per rebutjar a Jesús, i al cristianisme com un tot, ha estat a causa dels mateixos cristians professors.

Quins han estat alguns exemples que pots trobar a la història, o inclús avui, de com els “cristians”, o qui s'anomenen “cristians” a si mateixos, han fet coses terribles, a vegades fins i tot en nom de Jesús? La Bíblia ens adverteix d'això (veure Daniel 7:24, 25; Romans 2:24).

No és estrany que moltes persones, al llarg dels segles o inclús avui, s'hagin apartat del cristianisme com un tot. Per això, l'imperatiu de revelar a Crist a altres per mitjà de les nostres pròpies vides hauria de ser més fort que mai. I res pot fer que això sigui més poderós que la mena d'amor expressat per Jesús mateix s'expressi també en les nostres pròpies vides.

Llegeix 1 Corintis 13. L'amor, segons Pau, què és i què no és? Què fa i què no fa? En poques paraules, de quina manera ha d'expressar-se l'amor en les nostres vides com a cristians i de quina manera, amb l'amor, hem de ser testimonis a la nostra comunitat? Més important encara, quins canvis necessitem fer per revelar aquesta mena d'amor?

EL SEGON TOC

Llegeix Marc 8:22 al 25. Quina lliçó espiritual obtenim del fet que el primer tocament de Jesús no va sanar completament al cec?

Després que Jesús “escopís” als ulls de l'home, el va tocar i li va preguntar: “Que veus res?” (Marc 8:23). Per què va “escopir” Jesús als seus ulls? La literatura antiga ens diu que els metges utilitzaven saliva. Aquest miracle s'assembla a la curació de l'home sord i mut a Decàpolis (Marc 7:31-37). Però, a diferència de tots els altres miracles de guariment registrats, la curació del cec es va realitzar en dues passes.

Llegeix Marc 8:23 i 24. Com entens la resposta de l'home a la pregunta: “Que veus res?”?

“Veig la gent, però la veig com arbres que caminen” (Marc 8:24). És a dir, podia distingir-los dels arbres només pel seu moviment. En un sentit espiritual, de quina manera podem aplicar això a les nostres vides? Podria ser que després que Jesús ens doni visió espiritual no sempre estiguem totalment restaurats. Podríem veure la gent com “arbres”, com objectes. Això significa que estariem cecs davant d'ells com persones amb necessitats reals. Ells serien nombres que volem que s'uneixin a l'església, per augmentar el nostre grup. Amb aquesta actitud de servei propi, poques persones quedarien a l'església.

Llegeix Marc 8:25. Per què Jesús va sanar, deliberadament, a l'home en dues passes?

El context és que, just abans d'aquest miracle, Jesús estava tractant una altra mena de ceguera: Els deixebles no entenien el significat de l'afirmació: “Mireu de guardar-vos del llevat dels fariseus i del llevat d'Herodes” (Marc 8:15). Ells van pensar que era perquè no tenien suficient pa per el viatge damunt la barca. Jesús els va anomenar cecs: “Teniu ulls i no hi veieu?” (versicle 18).

No només les persones que són fora de l'església necessiten el toc sanador de Jesús; dins de l'església no hi ha ceguera. Feligresos amb visió parcial que veuen a les persones com a estadístiques no s'interessaran amb els acabats de néixer en Crist que surten per la porta del darrere de l'església. Ells necessiten el segon tocament de Jesús per a que ho vegin tot amb més claredat, i arribin a estimar als altres com Jesús els va estimar.

L'ESGLÉSIA CENTRADA EN ELS ALTRES

“No feu res per rivalitat ni per presumpció. Més aviat sigueu humils i considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. [...] Tingueu entre vosaltres els mateixos sentiments que tingué Crist Jesús” (Filipencs 2:3, 5)*. De quina manera els principis expressats aquí haurien d'influir en la nostra vida i en la manera que ens relacionem no només amb els feligresos, sinó també amb la comunitat?

Quan Jesús va estar a la Terra, Jesús no pensava en si mateix. Ell tractava de fer el bé als altres. En el seu ministeri, ell va respondre les interrupcions, com quan Jaire li va demanar que anés a casa seva per sanar a la seva filla moribunda. En el seu camí va ser interromput per una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys (Marc 5:21-43).

L'església de Crist és el seu cor i les seves mans sobre la Terra. Jesús va estimar a la gent, i una església que realment sigui d'ell farà el mateix.

Les esglésies tenen agendes i objectius, i això és bo. Un amor incondicional pels éssers humans a vegades ens portarà a anar més enllà d'aquestes agendes preconcebudes, especialment si aquestes no expressen l'amor de Déu als altres. Per a moltes esglésies, els baptismes són importants en l'agenda i compleixen amb Mateu 28:19. Però quina és la motivació de la teva església vers els baptismes? Que l'església llueixi i aconsegueixi felicitacions per al seu pastor? O que la gent gaudeixi de la vida abundant que hom troba a l'acceptar a Crist (Joan 10:10) i acceptar *tot* el que ell ofereix?

Una església tenia un menjador per a pobres en una zona molt pobre de la ciutat. En un determinat moment, el pastor va dir: “Hem de tancar aquest menjador, perquè d'ell no surten nous baptismes”. Una altra congregació va acabar de construir un nou temple. N'estaven molt orgullosos d'ell. Quan el pastor va suggerir que convidessin al veïnatge a entrar a l'església per a assistir a esdeveniments com l'Escola Cristiana de Vacances, o seminaris sobre la salut, la *primera* consideració va ser el temor que la nova catifa s'embrutés i es fes malbé. Compara aquestes dues esglésies amb la que es reunia en el centre juvenil esmentat a la lectura del dissabte.

Llegeix una altra vegada els versicles que encapçalen la sessió d'avui. Són un reflex de la teva pròpia actitud vers els altres? De quina manera podrem aprendre a experimentar la mort al jo que és necessària per revelar aquestes característiques a les nostres vides?

---

* A l'original espanyol, en versió de NVI: “No hagan nada por egoísmo o vanidad; más bien, consideren a los demás como superiores a ustedes mismos. [...] La actitud de ustedes debe ser como la de Cristo Jesús”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix “Nuestro Ejemplo”, a *El ministerio de curación*, pàgs. 11-18; “Una cosa te falta”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 477-481; i “Una vida sociable”, a *Meditaciones matinales 1953*, pàgs. 192-194, 198-200 i 202-204.

“Per assolir a tota mena de gent, hem de buscar als homes on són, doncs serà rar que ells ens busquin. No només des del púlpit es transmet la veritat divina al cor d'homes i dones. Crist despertava l'interès de la gent actuant amb ella com algú que desitgés el seu bé. Ell els buscava on estaven treballant, i manifestava sincer interès en els seus negocis temporals” (*MeM* 192). És molt cert que avui són poques les persones que “ens busquin per pròpia voluntat”. Així com Jesús va baixar i ens va atrapar allà on estàvem, hem de fer el mateix pels altres, i això no hauria de ser molt difícil. Als afores hi han moltes persones amb necessitats. Al món hi han moltes persones ferides i trencades, que desitgen que algú les escolti, algú amb qui parlar, algú que es preocupi per elles. I, per descomptat, també hauríem de poder donar-lis l'ajut físic que necessitin. No siguem culpables d'allò que Jaume ens va advertir: tindre fe, però no tindre obres que la revelin. Ell va expressar aquesta advertència, no en el context de l'alimentació, la vestimenta o la conducta personal, sinó en el context d'ajudar als necessitats (*veure* Jaume 2:14-17). Qualsevol pot dir que té fe, però és la manera com atenem al “proïsme” el que mostre la verdadera mesura de la nostra fe.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Llegeix Jaume 2:14 al 17. De quina manera pots ajudar a la teva església per a que no sigui culpable del que Jaume aquí fa esment?
2. Pensa en algunes persones de la Bíblia que van prestar un servei abnegat. Per exemple: “A Jafa vivia una dona creient que es deia Tabita [...]; aquesta era una dona carregada de bones accions i d'actes de caritat” (Fets 9:36). Què estàs fent a la “Jafa” de la teva església?
3. És fàcil fer coses bones quan t'alaven, et feliciten i et posen com a exemple de “bones obres”. Però, què succeeix quan fas pels altres coses que ningú coneix i a qui ningú l'interessa (excepte la persona a la que ajudes)?
4. Algú li va preguntar a un cristià: “Quin és el propòsit de la teva vida?”. Ell va respondre: “Donar, i no demanar res com a recompensa”. Com de bé sintetitza aquesta resposta l'actitud que, com a cristians, hauríem de tenir?

JESÚS MOSTRAVA SIMPATIA

Dissabte 13 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: 2 Reis 13:23; Èxode 2:23-25; Lluc 7:11-16; 1 Joan 3:17; Joan 11:35; Romans 12:15; 2 Corintis 1:3, 4.

PER MEMORITZAR:

“En desembarcar, Jesús veié una gran gentada, se'n va compadir i es posà a guarir-ne els malalts” (Mateu 14:14).

Una noia de 17 anys, que tenia lluites com la majoria de les seves companyes (encara que més), es va treure la vida. Qui pot imaginar la devastació que van sentir els pares.

El seu pastor va anar a la llar de la noia. Al saló, es va asseure's amb ells, i durant força temps no va dir res. Es va submergir amb el dolor d'ells. Després, el pastor va començar a plorar i va seguir fins que se li van acabar les llàgrimes. Finalment, sense dir una paraula, es va aixecar i es va retirar.

Temps més tard, el pare de la noia li va dir al pastor quant havien apreciat el que havia fet. Ells en aquell moment no necessitaven paraules, ni promeses ni consells. Tot el que necessitaven en aquell moment era simpatia.

El pare li va dir al ministre de culte: “Quant va significar per a nosaltres la seva simpatia!”.

Simpatia significa “amb patia”, i el terme “patia” està relacionat amb llàstima, patiment, tendresa. Significa estar *amb* algú d'una manera profunda. Mostrar simpatia és “mesclar-se” amb els dolors dels altres en un nivell completament nou.

Mostrar simpatia va ser la manera en que Jesús arribava a la gent.

ESCOLTAR ELS GEMECS

L'univers pot semblar un lloc molt terrible: obscur, fred, i tan gran que ens fa sentir la nostra pròpia insignificança i manca d'importància. Aquest temor ha arribat a ser encara més estès amb l'adveniment de la ciència moderna: els telescopis gegantescos han revelat un cosmos molt més gran i vast del que la nostra imaginació pot captar fàcilment. Afegim-hi a això les extravagants pretensions del darwinisme, que en les seves versions més populars elimina la idea d'un Creador, i la gent pot, amb tota raó, omplir-se amb un sentit de desesperança enmig d'una vasta creació que sembla no tenir cap interès en nosaltres.

Per descomptat, la Bíblia ens dóna una visió diferent del nostre lloc en la creació.

Què ens ensenyen els següents textos respecte de la compassió de Déu vers la seva creació caiguda i trencada aquí sobre la Terra?

Jutges 2:16-18

---

2 Reis 13:23

Isaïes 54:7, 8, 10

Contràriament a la popular idea d'un Déu de l'Antic Testament sever, que no perdona, que no és compassiu, i molt diferent de Jesús i la manera que va representar a Déu al Nou Testament, aquests textos només són una petita mostra dels molts de l'Antic Testament que revelen la compassió de Déu per la humanitat.

Què ens ensenya Èxode 2:23 al 25 respecte a la manera que Déu tracte el patiment?

Déu s'interessa profundament en el seu poble (*veure* Jaume 5:11). Aquest és un tema que es veu a través de tota la Bíblia.

“El seu cor amorós es commou per les nostres tristeses i fins i tot per la presentació que en fem d'elles. [...] Cap cosa que d'alguna manera afecti la nostra pau és massa petita per a que ell no la noti [...]. Cap calamitat pot esdevenir al més petit dels seus fills [...] sense que el Pare celestial estigui al corrent d'això, sense que s'interessi immediatament” (CC 100).

Quina mena de gemecs col·lectius pugen al cel a la teva comunitat, i com et pot utilitzar Déu per simpatitzar i ajudar a qui pateix?

EL NOSTRE COMPASSIU SALVADOR

Al barrejar-se Jesús amb el poble durant el seu ministeri terrenal, va mostrar la seva simpatia i compassió. “En desembarcar, Jesús veié una gran gentada, se'n va compadir i es posà a guarir-ne els malalts” (Mateu 14:14).

Llegeix Mateu 9:35 i 36; i Lluc 7:11 al 16. De quina manera es manifesten la simpatia i la compassió vertaderes?

La paraula *simpatia* també es relaciona amb altres mots, com poden ser *empatia* i *llàstima*. D'acord amb els diccionaris*, *compassió* és “sentiment de dolor pel sofriment o la desgràcia d'altri”; *llàstima* és “pietat, compassió; tristor causada per la vista dels mals d'altri”; i *empatia* és “facultat de comprendre les emocions i els sentiments externs per un procés d'identificació amb l'objecte, grup o individu amb què hom es relaciona”.

Compassió i simpatia mostren que comprenem allò que els altres pateixen, però que volem alleujar i posar-hi remei al patiment.

Quan sents que van passar coses tristes a persones de la teva comunitat, com un robatori a la seva llar o una mort a la família, quina és la teva reacció? Senzillament murmures: “És molt trist”, i segueixes amb la teva vida? O t'omples de simpatia per a ells? La veritable compassió et guiarà a consolar i ajudar de manera pràctica a amics i estranys per un igual; per exemple, enviar una targeta de condol, realitzar una visita, ajudar amb les necessitats immediates són accions d'estima, resultat de la simpatia vertadera.

És bo que les persones i les organitzacions d'assistència responguin compassivament davant els grans desastres. Però, a vegades, no prestem gaire atenció als infortunis i desastres “menors” que afecten profundament a algú.

Jesús no només va mostrar simpatia, sinó també la va portar al següent nivell: acció compassiva. Se'ns demana que fem el mateix. Qualsevol pot sentir tristor o simpatia per la desgràcia d'algú. La pregunta és: Quina acció et conduirà a transformar aquesta simpatia en accions?

Mentre esmorzava, un home escoltava que la seva esposa llegia les notícies sobre una tragèdia, amb milers de morts, ocorreguda en un país estranger. Després de parlar uns moments sobre com de terrible era això, ell li va preguntar si l'equip local de futbol havia guanyat el partit jugat la nit anterior. De quina manera tots som, en part, culpables del mateix, i què podem fer respecte a això?

* Per a *compassió* i *llàstima*, s'ha utilitzat el *Diccionari català-valencià-balear* [Diccionari Alcover-Moll] (<http://dcvb.iecat.net/>); per a *empatia*, el *Diccionari de la llengua catalana*, 2a edició [Institut d'Estudis Catalans] (<http://dlc.iec.cat/>). (Nota del traductor).

CAMINAR AMB LES SEVES SABATES

Llegeix Colossencs 3:12; 1 Pere 3:8; i 1 Joan 3:17. De quina manera podem revelar aquesta compassió a les nostres vides?

“Compassió” ve de la paraula llatina *compassio*, que significa “patir amb”. En haver patit, podem entendre els patiments dels altres; i així com anhelem compassió i simpatia en el nostre patiment, hem d'estar disposats a fer el mateix pels altres en les seves necessitats.

A la història del bon samarità, vam veure que Jesús va subratllar l'exemple del samarità i va dir: “Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell; en veure'l, se'n compadi” (Lluc 10:33). Aquesta compassió va impulsar al samarità a actuar a favor de la víctima. El sacerdot i el levita es van preguntar: “Si ajudo a aquest home, que em passarà?”; però el samarità, amb generositat, va prendre la perspectiva de la víctima, i va actuar. Va arriscar la seva seguretat i la seva riquesa per un estrany. A vegades, ser cristià involucra riscos, que poden arribar a ser molt costosos.

Considera la història del fill pròdig (Lluc 15:20-32) des d'aquesta perspectiva. Què va fer el pare del pròdig, que el va convertir en vulnerable a la crítica i a una baralla familiar? L'abraçada compassiva, la millor roba de pertinença, l'anell de la confiança, les sandàlies de la llibertat i la crida a una celebració reflecteixen el goig d'un pare que sacrifica tot per la restauració del seu fill pròdig. *Pròdig* significa “malversador, que despèn sense mesura”. Aquesta mena de conducta descriu bé al fill. Però atura't i considera: en resposta a la tornada del pròdig, ens podem fixar en aquesta història que el pare posa a un costat la seva dignitat i atorga tot el que té a aquest fill grenyut. A ulls del germà gran, el pare és malversador i dispensador sense mesura. El pare arriba a ser el pròdig a ulls del seu fill penedit, i el seu cor compassiu utilitza tots els recursos necessaris per restaurar-lo.

Aquest nivell de simpatia i compassió involucra posar el jo a un costat, pot fer-nos vulnerables i patir amb algú mentre procurem aconseguir la seva restauració. És a dir, la veritable compassió i simpatia pot tenir un cost.

JESÚS VA PLORAR

“Jesús va plorar” (Joan 11:35). Què ens diu aquesta frase, no només respecte la humanitat de Jesús, sinó també sobre la manera que es va identificar amb el patiment dels altres? Veure també Romans 12:15.

A Joan 11:35 Jesús va mostrar simpatia, empatia i compassió des de molt endins. Fins i tot quan estava per ressuscitar a Llàtzer dels morts, el dolor d'una família molt propera a ell li va afectar física i emocionalment.

Però Jesús plorava no només per la mort d'un estimat amic. Hi veia un quadre molt més gran, el del patiment de tota la humanitat per causa del pecat.

“Descansava sobre ell el pes de la tristor dels segles. Va veure els terribles efectes de la transgressió de la Llei de Déu. Va veure que, a la història del món, i començant per la mort d'Abel, havia existit sense aturament el conflicte entre el bé i el mal. Mirant a través dels pròxims anys, va veure els patiments i el dolor, les llàgrimes i la mort que havien de ser el destí dels homes. El seu cor va ser traspasat pel dolor de la família humana de tots els segles i de totes les nacions. Els gemecs i planys de la raça pecaminosa era un pes per la seva ànima, i la font de les seves llàgrimes va esclatar mentre anhelava alleujar tota la seva angoixa” (DTG 491).

Pensa en això: Jesús, com cap de nosaltres pot fer-ho, va veure “el dolor de la família humana de tots els segles i de totes les nacions”.

Nosaltres amb prou feines podem suportar el pensament del dolor dels qui coneixem o dels qui ens són propers. Afegim-hi a això el dolor dels altres, que coneixem gràcies a les notícies. No obstant això, aquí tenim al Senyor, que coneix totes les coses, plorant pel dolor de tota la humanitat. Només Déu coneix l'extensió de la tristor i el dolor humà. Com d'agraïts hem d'estar per tot just entreveure aquest dolor, i encara això ens sembla massa. Imagina el que hauria sentit el cor de Jesús en aquest moment.

El general William Brooth, fundador de l'Exercit de Salvació, va dir: “Si no pots plorar sobre una ciutat, no et podem utilitzar” (ROGER G. GREENWAY i TIMOTHY M. MONSMA, *Cities: Missions' New Frontier*, pàg. 246). Què ens han de dir aquestes paraules?

UNA ALTRA MENA DE CONSOLADOR

“Beneït sigui Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, Pare que és tot compassió i Déu que és tot consol. Ell ens conforta enmig de totes les nostres dificultats, a fi que nosaltres sapiguem confortar els qui passen qualsevol aflicció, gràcies al fet que nosaltres mateixos hem experimentat el consol de Déu” (2 Corintis 1:3, 4). Què ens diu Pau, aquí, sobre la manera que el nostre patiment pot ajudar-nos a ser més efectius en mostrar simpatia i consol a qui ens envolten? En quin sentit has experimentat la realitat d'aquestes paraules en la teva pròpia vida?

La paraula “consol” ve de llatí *con* (junt, amb) i *solari* (solaç, alleujament). Així com Crist ens dona solaç i alleujament en els nostres patiments, això mateix ho podem transmetre als altres. Pel fet d'haver patit les nostres tristors, podem ministrar millor a altres les seves.

Les esglésies generalment tenen membres que pateixen i membres que donen consol. Aquesta combinació pot transformar a la teva església en una “ciutat de refugi” (*veure* Nombres 35), així com també en un riu de sanitat (*veure* Ezequiel 47:1-12) que flueix vers la comunitat.

Mostrar simpatia i consol és un art. Aquí hi han alguns suggeriments:

- Sigues autèntic. Escolta més del que parles. Assegura't que el teu llenguatge corporal reforci el teu intent de simpatitzar i consolar.
- Has de mostrar simpatia segons la teva personalitat. Algunes persones donen simpatia plorant calmadament amb la persona angoixada. Altres no ploren, però mostren simpatia al fer quelcom que dona consol als afligits.
- *Estar* present és, sovint, més important que parlar o fer.
- Has de permetre que la gent expressi el dolor a la seva manera.
- Has de conèixer les etapes del procés de dol que molta gent hi passa.
- Tingues cura al dir: “Sé el que sents”. És possible que no ho sapigues.
- No rebutgis buscar consell professional.
- No diguis “Pregaré per tu” a menys que realment decideixis fer-ho. Quan sigui possible, prega amb els qui pateixen, acompanya'ls sense presses i comparteix amb ells les promeses bíbliques esperançadores.
- Organitza grups de suport (si es possible) en la teva església o en la teva comunitat.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Deuteronomi 24:10 al 22; Jonàs 3; Malaquies 3:17; Mateu 15:32 al 38; Marc 6:34 al 44; Gàlates 6:2; i Hebreus 10:32 al 34. Llegeix també “La adaptació es essencial” i “Sed amigables”, a *Meditaciones matinales 1953*, pàgs. 159, 199; “¿Podemos comunicarnos con Dios?”, a *El camino a Cristo*, pàg. 100; i “La verdadera religión” i “La parábola del buen samaritano”, a *El ministerio de la bondad*, capítols 4, 5.

Dues famílies es van reunir, amb els seus nens petits, durant les vacances i van fer paquets amb aliments i utilatge per la higiene personal per donar-los a la gent sense sostre de la ciutat. Després d'algunes hores, van anar a un barri pobre de la ciutat i, en poc temps, van distribuir tots els paquets. Al tornar, un d'ells va dir: “Estic content que haguem fet això. Però sé que els qui han rebut els paquets aviat tindran, una altra vegada, gana”. No hi ha dubtes: Hi ha tantes persones que necessiten consol, simpatia i ajut que podríem pensar *Quin sentit té fer quelcom? És tan poca cosa!* Però si tothom pensés d'aquesta manera, ningú ajudaria a ningú, i les necessitats serien encara pitjors. Si tothom que pogués ajudar ho fes, les necessitats no serien tan importants. La Bíblia no diu que el dolor, el patiment i el mal seran eliminats en aquest costat del cel, ans el contrari. El mateix Jesús, quan va estar a la Terra, no va eliminar tot el patiment humà. Va fer quelcom. Nosaltres també hem de fer el mateix: portar consol, simpatia i ajut a tots aquells que puguem.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera la teva església pot arribar a ser un lloc de curació per aquells que tenen el cor trencat?
2. Analitza a la classe la cita següent: “Molts es pregunten per què Déu no actua. I Déu es pregunta per què tants dels seus fills no s'interessen” (DWIGHT NELSON, *Pursuing the Passion of Jesus*). Estàs d'acord amb aquest plantejament? Si es així, què podem fer per canviar?
3. Considera la cita següent: “Les paraules bondadoses pronunciades amb senzillesa, les petites atencions oferides sincerament dispersaran els núvols de la temptació i els dubtes que s'acumulen sobre l'ànima. L'expressió sincera d'una simpatia com la manifestada per Crist, oferta amb senzillesa, té poder per obrir les portes dels cors que necessiten el toc sincer i delicat de l'esperit de Crist” (TI 9:25). Què ens diu això respecte del poder per al bé que la bondat i la simpatia poden tenir per assolir i ajudar als dolguts?

JESÚS ELS HI MINISTRAVA EN LES SEVES NECESSITATS

Dissabte 20 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Marc 5:22-43; 10:46-52;
Joan 5:1-9; Salms 139:1-13; Marc 2:1-12; Fets 9:36-42.

PER MEMORITZAR:

**“Jesús anava per tots els pobles i vilatges i ensenyava a les sinagogues, predicava l'evangeli del Regne i guaria tota mena de malalties i xacres”
(Mateu 9:35).**

En un país africà, una dona adventista, jubilada, pensava deixar de ministrar. Però en la seva comunitat la sida causava estralls, i el més urgent era alimentar bé als orfes de la sida. A l'any 2002, ella i la seva església van començar a alimentar als nens de la comunitat amb un bon menjar, sis dies a la setmana. Van començar amb 50 nens, i al 2012 estaven servint a 300 nens cada dia. Després, van començar un curs preescolar, i ara assisteixen 45 d'aquests nens. Altres serveis foren distribuir roba d'ADRA, compartir verdures i blat d'un hort que ells mantenien, i tenir cura dels malalts. Van començar a ajudar a les dones, ensenyant-lis tasques manuals per a que poguessin generar els seus propis recursos i ingressos. Aquesta demostració d'amor va produir una església nova. Al principi hi havia 5 membres, i al 2012 ja hi assistien 160 persones. Aquell any, Déu va proveir els recursos a fi de construir un orfenat i un edifici nou per a l'església.

Aquest és un exemple pràctic de per què atendre les necessitats de la comunitat és tan important pels cristians.

INTERRUPCIONS AL MINISTRAR

Jesús va baixar de la barca prop de Cafarnaüm. (*Veure* Marc 5) Els seus deixebles estaven encara atordits per l'encontre amb l'home endimoniat a Decàpolis. Com de costum, una gran gentada l'esperava. Ansiosos de guanyar la seva atenció, les persones s'amunteguen per apropar-se a Jesús. Immediatament li van demanar ajut: aquesta vegada, un dirigent de la sinagoga.

Llegeix Marc 5:22 al 43. Mentre Jesús estava de camí per ministrar en les necessitats d'aquest dirigent de la sinagoga, què el va interrompre i, davant aquest fet, com va reaccionar? I encara més: Quines lliçons hem d'obtenir d'aquesta història i de quina manera nosaltres reaccionem quan ens interrompen el ministeri?

Encarem-ho: a ningú li agraden les interrupcions. Estem ocupats, tenim coses a fer, llocs a on anar, tasques per finalitzar. Ens fixem objectius i volem complir-los, i tot dins un espai de temps concret. I les interrupcions poden creuar-se en el nostre camí.

Per això, si algú ve amb una necessitat, o amb una comanda d'ajut, pot resultar molest si el moment no és el convenient. A vegades no es pot deixar de costat el que s'està fent. Alhora, com de sovint podríem deixar el que estem fent i ajudar, però no ho fem, només perquè no ho volem fer?

Però sovint les majors oportunitats per a ministrar en les necessitats de la gent vénen mitjançant interrupcions. Nosaltres intentem evitar les interrupcions i ens molesta quan es malmeten els nostres plans. Al considerar el ministeri de Jesús, ens fixem que algunes de les necessitats que ell va atendre van ser interrupcions, a les que va respondre amorosament. Pensem-hi: moltes oportunitats de ministrar ens arriben sota la forma d'interrupcions. Ja hem vist la història del bon samarità. Qui sap on es dirigia i el que havia de fer, quan va arribar on estava el malferit? Però, de totes maneres, ell es va aturar a ministrar.

Parlem d'interrupcions!

■ Quan va ser l'última vegada que algú, amb una necessitat, et va interrompre i et va demanar ajut? Com vas reaccionar?

COM PUC AJUDAR-TE?

Llegeix Marc 10:46 al 52; i Joan 5:1 al 9. En tots dos casos, Jesús va fer preguntes. Per què ho faria?

Fixa't que, en tots dos casos, Jesús va preguntar què desitjaven, fins i tot quan era obvi allò que volien. I, encara que no hagués estat així, Jesús de totes maneres hauria sabut quines eren aquestes necessitats.

Però al fer aquestes preguntes, Jesús va mostrar respecte per les persones. Va mostrar que ell les escoltava i, per tant, s'interessava per allò amb el que estaven lluitant. En molts casos la gent senzillament vol, abans que cap altra cosa, ser escoltada, algú amb qui parlar i que l'escolti., perquè sovint poder parlar sobre les seves lluites i neguits pot ajudar a la persona a trobar-se millor.

Considera per un moment com et sentiries si entressis a un consultori mèdic i el metge et mirés de dalt a baix, omplís una recepta i t'acomiadés. Segurament, dubtaries de si aquest metge sap el què necessites. Podries dir: “El metge ni em va demanar com em trobava, ni va escoltar els batecs del cor, ni em va prendre la pressió, o...”. Una de les regles bàsiques de la pràctica mèdica és “Diagnosticar abans de començar el tractament”.

El mateix concepte s'aplica a l'obra mèdica-missionera, que es concentra en el benestar de la gent i en atendre les seves necessitats holístiques. Masses esglésies creuen que ja saben, o creuen saber, quines són les necessitats que han de cobrir a la comunitat. Quan fem l'esforç de parlar amb la gent sobre les seves necessitats o les necessitats de la comunitat, se n'adonen que ens estem preocupant per ells, i ens informen de quina manera podem servir-los millor, de quina manera l'ajut serà més apreciat. També estarem fent noves amistats.

“Recordeu que podreu enderrocar la més gran oposició al mostrar un interès personal en aquells amb qui os trobeu. Crist va demostrar un interès personal en els homes i les dones mentre va viure en aquesta Terra. Allà on anava, era un metge missioner. Hem d'anar on sigui fent el bé com ell ho va fer. Se'ns ha ensenyat a donar de menjar a l'afamat, vestir al despulat i consolar al trist” (MB 169).

La majoria de nosaltres no tenim problemes en expressar les nostres opinions. De quina manera podem aprendre a escoltar millor?

LES NECESSITATS MÉS PREGONES

Jesús, com a Senyor, sabia més de la gent que la pròpia gent. Hi ha molts informes als evangelis on Jesús va mostrar que no només sabia el que la gent pensava en aquell moment (*veure* Marc 2:8); ell també coneixia la seva història passada (Joan 4:18).

Llegeix Salm 139:1 al 13. Que ens indica aquí la Paraula de Déu?

Com ahir vam veure, Jesús coneixia les necessitats de la gent i la ministrava en les seves necessitats. De fet, ell era coneixedor fins i tot de les necessitats que estaven sota la superfície. Aquesta realitat es veu a la història del paralític. Malgrat que, superficialment, era obvi que necessitava sanitat física, allà hi havia quelcom més profund, més pregon; raó per la qual, abans de dir-li que prengués la seva llitera i se n'anés a casa seva caminant, Jesús li va dir: “Fill, et són perdonats els pecats” (Marc 2:5).

Llegeix Marc 2:1 al 12. Què succeïa sota la superfície respecte a aquest home? De quines maneres aquesta pregona necessitat podria ser un problema per tots aquells a qui procurem ministrar?

Jesús sabia que el problema era més que físic. “Però no era tant la curació física com l'alleujament de la seva carrega de pecat allò que ell desitjava. Si podia veure a Jesús, i rebre la seguretat del perdó i de la pau amb el Cel, estaria content de viure o de morir, segons fos la voluntat de Déu” (*DTG* 233).

Per descomptat, no podem arribar sota la superfície com ho feia Jesús. No obstant això, podem estar segurs que, sigui qui sigui a qui ministrem, serà una criatura ferida pel pecat. És a dir, siguin quines siguin les necessitats superficials, també tenen necessitat de gràcia, del coneixement d'un Déu que els estima, que va morir per ells i vol el millor per a ells.

Pensa en quant desitges tenir la certesa de la salvació i el saber que Déu d'estima. De quina manera pots ajudar als altres a experimentar aquesta mateixa certesa i amor?

DORQUES A Jafa

Llegeix Fets 9:36 al 42. Què va fer Dorques quan va descobrir les necessitats que la rodejaven? A fets 9:41, què implica la frase “els fidels i les viudes” [“els sants i les viudes”, a SBT]?

Dorques era una deixeblla d'acció. “A Jafa vivia una dona creient que es deia Tahita” (Fets 9:36). Es podria dir: “A [nom del municipi on vius] hi havia deixebles anomenats [nom de la teva congregació]” carregats de “bones accions i d'actes de caritat” [que “abundaven en bones obres i almoines”, a SBT] (Fets 9:36).

Els “sants” (o “fidels”) són membres de l'església cristiana; les “viudes” poden incloure a persones membres de l'església com també aquelles que no ho son. Dorques servia a tots dos grups. La teva “Jafa” ha de ser fora de la teva església *i* dins d'ella. L'interès i la cura pels qui estan dins de l'església són també una poderosa estratègia evangelitzadora (*veure* Fets 2:42-47). La gent de fora, llavors, pot dir: “Vegin com aquests adventistes estimen i es preocupen per cada un d'ells”.

Llegeix Joan 13:34 i 35; i 15:12. Quin és el mateix missatge en aquests textos, i per què és tan important que els seguim com església ?

A l'hora de planificar el servei a la gent de fora de la teva església, has de considerar quin enfocament li donaràs.

Amy Sherman descriu tres estils que una església pot utilitzar al servir a una comunitat:

1. L'estil *colonitzador* enfoca les necessitats de la comunitat que envolta a la teva església. La dona del ministeri VIH/sida esmentada a la secció del dissabte va triar la comunitat més propera com a la seva pròpia “Jafa”.
2. L'estil *jardiner* és desenvolupar vincles amb els veïns fora de l'àrea immediata de l'església, de la mateixa manera que els jardiniers consideren els seus jardins com una extensió de les seves llars. A vegades varies esglésies s'associen per operar un centre de serveis a la comunitat, més enllà de cada una de les seves comunitats. En una ciutat, varies esglésies van administrar una botiga d'aliments saludables, i fruit d'allò es va crear una nova congregació.
3. L'estil *pastoral* és servir a una població específica com a objectiu, més que no un veïnat geogràfic. (Adaptat de RONALD J. SIDER *et al.*, *Churches That Make a Difference*, pàg. 146.

L'ESGLÉSIA EN ACCIÓ

“Encomana a Jehovà el que emprenguis, i els teus projectes arribaran a bon fi” (Proverbis 16:3)*

Una vegada la teva església tingui una visió clara de la manera que pot ministrar a la comunitat, és important desenvolupar un pla, mitjançant el qual tots els departaments de l'església puguin treballar junts, per convertir la visió en una realitat. Encara que no et puguis considerar un “líder” en la teva església, hi pots contribuir. A més, és bo que tots els membres de l'església entenguin aquest procés, ja que té a veure amb la missió de l'església en la teva comunitat.

Idealment, un pla estratègic de l'església s'ha de basar en elements presos d'almenys tres fonts: 1) principis bíblics i de l'Esperit de Profecia; 2) coneixement de les necessitats de la comunitat; i 3) la congregació. Algunes esglésies han reunit membres de la congregació en sessions de “pluja d'idees”[#], durant les quals es convida a tots els membres a compartir les seves idees i somnis per fer-ho extensiu als altres, i per millorar la seva església des de dins

Llegeix Lluc 14:25 al 35. Què té a veure aquest passatge ab el compromís i la planificació que es necessiten per complir la missió de la teva església?

Al pensar en el procés requerit per atendre les necessitats de la teva comunitat de manera efectiva, podries pensar: *això exigeix molt compromís i temps*. Preferiríem algunes dreceres. Les dues paràboles ens adverteixen contra prendre lleugerament les responsabilitats de la missió i del ministeri discipular. Ens recorden que l'anàlisi i la planificació per a la nostra missió són essencials. És un assumpte de bona majordomia. El gust de la sal en Lluc 14:34 representa devoció. Sense això, el nostre servei, el nostre ministeri discipular, és inútil i no té cap sentit. Necessitem una devoció intensa i fidel a nostre Senyor, i si tenim això, seguirà una devoció fervent i fidel al ministeri.

Quines son algunes de les maneres que pots treballar amb la teva església en l'organització i la planificació prèvies, sobre el mètode en el que poden estendre's vers la comunitat?

---

* A l'original espanyol, en versió de NVI: “*Pon en manos del Señor todas tus obras, y tus proyectos se cumplirán*”. (Nota del traductor).

Aquesta tècnica també és coneguda com “tempesta d'idees” (el mot original anglès d'aquest concepte és *brainstorming*). (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Deuteronomi 15:11; Job 29:11 al 17; Proverbis 14:31; 19:17; Fets 3:6; Jaume 1:27 a 2:5; i “Comenzando la obra en Australia”, a *El ministerio de la bondad*, pàgs. 345-361.

Pau, com també Jesús, estaven involucrats en satisfer les necessitats expressades per la gent. Això ho podem veure, per exemple, a la famosa història de Pau a l'Areòpag d'Atenes. A Fets 17:23, Pau, provocat per la idolatria que veia en la ciutat, es va veure ocupat discutint animosament amb els savis locals i amb tot aquell que al mercat volgués parlar amb ell. Va percebre les seves necessitats i els seus problemes. Va descobrir que tenien un forat sota la forma del Déu desconegut en les seves vides, i que necessitaven conèixer al Déu vertader i deixar d'adorar als ídols inútils. Després va començar a predicar a la sinagoga, on es trobaven tant jueus com conversos [“piadosos”, *SBT*] (versicle 17). Amb altres paraules, va aprofitar la oportunitat que tenia i va estendre a altres l'evangeli. Pau va procurar trobar-los on ells estaven, com podem veure amb la manera que va parlar al poble quan estava fora de la sinagoga i al carrer. Les masses creien en alguna mena de divinitat, perquè havien construït un altar “al Déu desconegut” (versicle 23). Més tard, fins i tot va citar un dels seus propis poetes que havia escrit quelcom veritable: “Perquè som també del seu llinatge” (versicle 28). Començant per on es trobava la gent, desitjava apartar-los dels seus ídols, i portar-los al Déu viu i a Jesús, ressuscitat dels morts. Amb poques paraules, avaluant les necessitats d'aquells als qui volia arribar, Pau va tractar d'ajudar-los a satisfer aquelles necessitats.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. “Aquell qui ensenyava a la gent la manera d'obtenir pau i felicitat es preocupava tant de les seves necessitats temporals com de les espirituals” (*DTG* 333). Quin important missatge trobem aquí respecte a per què hem de ministrar en les necessitats d'altres?
2. Per què, al pensar a estendre'ns a altres, hem de tenir cura de no oblidar quina es la nostra meta final? Quina és aquesta meta final? Assenyala les raons per la teva resposta.
3. Com podem aprendre a considerar les interrupcions, no com a molèsties, sinó com a oportunitats sagrades per al ministeri? De quina manera Gàlates 2:20 ens ajuda en aquesta àrea?

JESÚS GUANYAVA LA SEVA CONFIANÇA

Dissabte 27 d'agost

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Gènesi 15:6; Nombres 14:11; 1 Corintis 34:1-9; Daniel 6:1-3; Nehemies 2:1-9; Deuteronomi 4:1-9; Fets 2:42-47.

PER MEMORITZAR:

“La seva anomenada s'estenia cada vegada més, i s'aplegava molta gent per sentir-lo i per fer-se guarir les seves malalties” (Lluc 5:15).

Durant anys, una església adventista donava esmorzars cinc dies a la setmana en una escola pública d'ensenyament primari de la localitat. Tot i que el país era molt secularitzat, s'havia aprovat una llei que proveïa suficient diner per a que cada escola pública pogués tenir un sacerdot, i l'escola i la comunitat volien que l'Església Adventista del Setè Dia en proveís un. La funció del sacerdot era ajudar a tenir cura de les necessitats físiques, emocionals i espirituals dels estudiants i la comunitat escolar. Les oportunitats eren sorprenents.

“Estic gaudint d'una relació especial amb la seva església”, va dir el director de l'escola al pastor de l'església, “i desitjo que altres esglésies puguin involucrar-se de la manera com ho fan vostès”. Quan el pastor sortia, l'encarregada de relacionar l'escola amb la comunitat va agrair-li per tot el que l'església estava fent, i va demanar-li si ella podria assistir algun dissabte.

Aquesta setmana veurem com guanyar la confiança de la gent a la que desitgem servir i guanyar per a Crist.

GUANYAR LA CONFIANÇA

Després de desitjar-lis el seu bé, de mostrar simpatia i de suplir les seves necessitats, Jesús “guanyava la seva confiança”. *Confiança* ve de les paraules llatines *con*, que significa “amb”, i *fides*, que significa “fe”. Al llarg de tota la Bíblia, s'utilitzen varies paraules per ensenyar el concepte de *fe*.

En hebreu, l'arrel principal de “fe” és *amn*, de la que deriva la paraula “amen”. Els conceptes bàsics són els de constància, continuïtat i confiament. Dóna la idea de quelcom sòlid, ferm, quelcom amb el que es pot confiar i creure. Sovint es tradueix com “creure” en el context d'una fe salvífica en Déu; i en altres contextos significa “veritat”. En relació amb Crist guanyant la confiança de la gent, la implicació seria la d'evocar la mena de confiança que prové de veure un compromís ferm i sòlid que, en el cas de Jesús, va ser generat al barrejar-se amb la gent, simpatitzar amb ella i servir-la.

Llegeix els següents textos, tots ells tenen una paraula basada en l'arrel *amn*: Gènesi 15:6; Nombres 14:11; Isaïes 7:9; Habacuc 2:4. Amb quin sentit s'utilitza en aquests textos, i com transmet la idea de confiança i tenir-ne cura?

En grec, l'arrel que s'utilitza per traduir l'hebreu *amn* (fe, creença) és *pístis*. Aquest terme per a fe implica creença, confiança, certesa absoluta, confiament i seguretat. En el context de l'exemple de Crist de guanyar la confiança de la gent, significa evocar certesa absoluta, seguretat, confiança i creença, en resposta al seu compromís abnegat en barrejar-se, simpatitzar i servir.

És important fixar-se que, en les Escriptures, sempre que s'atribueix aquest concepte de confiança als éssers humans –com a la confiança pròpia o confiança en una persona– sovint pot comportar connotacions negatives (*veure* Miquees 7:5; Salm 118:9). És positiu quan aquesta confiança s'atribueix a Déu. Això precisa d'una nota d'advertiment. Com a seguidors de Jesús, se'ns crida a viure el seu model de barrejar-s'hi, simpatitzar i ministrar a la gent en les seves necessitats. No obstant, quan aquells a qui servim mostren confiança en nosaltres, hem d'assenyalar-los a Jesús i el que ell ha fet per a nosaltres.

Si algú et preguntés: “Com és la fe verdadera en Déu?”, que respondries, i per què? Porta la teva resposta a la classe del dissabte.

UN ACURAT EQUILIBRI

A un país africà, l'Església Adventista del Setè Dia creixia ràpidament. Quin era el secret? Els líders de l'església afirmen que existeix un fort lligam entre aquest creixement i l'abnegat servei dels membres de l'església vers la gent de les comunitats, a tot el país. La divulgada confiança en l'Església Adventista del Setè Dia va cridar l'atenció del president del país. Aquest va assistir a una gran reunió dels Centres Adventistes per a la Comunitat i va agrair als membres de l'església pel seu servei.

Al mateix temps, com a representants de Crist, necessitem caminar per una línia molt prima. Com va fer Jesús, precisem guanyar la confiança de la gent. Però la confiança en nosaltres necessita ser dirigida vers Jesús. Nosaltres som només uns canals. Ells veuen quelcom de Crist en nosaltres –sigui l'abnegació, l'amor, l'interès i tenir-ne cura d'ells, la pròpia negació pel bé dels altres– i, aleshores, són atrets a nosaltres. Però, com sempre, si són massa primmirats podrien veure coses nostres que no els agradessin, ja que tots som pecadors. Per això, sempre els hem d'assenyalar a Jesús, que és a qui únicament poden posar la seva total confiança. Nosaltres, més tard o més d'hora, els portaríem al desengany.

Llegeix 1 Corintis 3:1 al 9; i 5:1. Amb què estava tractant Pau en aquella església? Quina mena de testimoni resultaria si aquestes persones estiguessin convidant a altres a la seva església i els visitants veiessin allò del que parlava Pau?

Per descomptat, abans de ministrar als altres en les seves necessitats, no hem de pretendre ser perfectes o tenir una església perfecta. Al mateix temps, hem de procurar ser la mena de persones en qui els altres hi poden confiar i en qui hi poden comptar. I nosaltres només ho podem fer fins el punt en que, fidel i diligentment, ens interessem per les persones tal i com va fer Jesús. De fet, sens dubte que molts dels problemes i de les lluites dins de l'església es dissiparien ràpidament si els seus membres es concentrassin només en ministrar en les seves necessitats a la comunitat, i els hi revelessin l'amor de Crist.

Si algunes visites comencessin a assistir regularment a la teva església, què veurien i quina mena de testimoni seria això per a ells?

CAPITAL SOCIAL

“Més val un bon nom que moltes riqueses, i la consideració més que la plata i l'or” (Proverbis 22:1). De quina manera es relaciona el concepte aquí expressat amb el nostre testimoni i la nostra relació vers els altres?

Què és el “capital social”? Quan inverteixes el teu diner, el seu valor creix. El capital social consisteix en relacions positives i productives que són tan valuoses com el diner invertit. Quan t'uneixes amb els líders de la comunitat i preguntes quines són les seves necessitats, cerques el seu consell i després parles amb accions, estàs construint relacions amb ells. Això és capital social. Cada experiència positiva amb ells és una inversió en les teves relacions. El teu capital social continua creixent, i tu augmentes de valor als ulls d'ells.

El *Manual de la iglesia* ens recorda que els adventistes del setè dia “hem de ser coneguts [...] com a ciutadans notables pel [...] nostre treball a favor del bé comú. [...] Hem de donar suport amb el nostre servei i els nostres mitjans, i fins on sigui possible i coherent, tots els esforços correctes a favor de l'ordre i el millorament social. [...] hem de mantenir sempre, tranquil·lament i amb fermesa, una actitud intransigent a favor de la justícia i la rectitud en els assumptes cívics” (ASOCIACIÓN GENERAL DE LA IGLESIA ADVENTISTA DEL SÉPTIMO DÍA, *Manual de la iglesia* [19.ª revisión, 2015], “Normas de la vida cristiana”. Florida: ACES, 2015, pàgs. 139, 140).

A més del ministeri terrenal de Jesús, l'Escriptura dóna altres exemples de quan el poble der Déu té “capital social”. Llegeix els següents passatges i descriu les relacions positives que aquests personatges van tenir amb persones “de fora”, i quin va ser el resultat:

Fets 7:9, 10; Gènesi 41:38-45

Daniel 2:46-49; 6:1-3

És clar que podem no tenir el que aquí es veu, però no és aquest l'assumpte. Aquests homes van exhibir fortalesa de caràcter que va impressionar als qui estaven al seu voltant. A *Patriarcas y profetas* (pàgs. 216-218, 221, 222) y *Profetas y reyes* (pàg. 466) se'ns diu que aquests homes van guanyar la confiança i el favor dels “pagans” per la seva bondat, fidelitat, saviesa, seny, habilitats, dignitat noble i integritat constant.

EL VALOR DEL CAPITAL SOCIAL

Les esglésies són, majoritàriament, grups de voluntaris, amb pressupostos limitats. El capital social augmenta la possibilitat que la teva església pugui assolir objectius significants que per si sola no podria aconseguir. En alguns països, on existeix el costum que els agricultors s'ajudin mútuament a l'hora de la collita, trobem aquest fet com un exemple de capital social. És a dir, tot i que necessitem considerar cada situació per si mateixa, quan es pugui i sigui pràctic, hem de cooperar amb altres per a poder assolir els nostres objectius.

Llegeix Nehemies 2:1 al 9. Quin va ser el resultat de la confiança que tenia el rei Artaxerxes en Nehemies?

“El recursos que li mancaven [a Nehemies] els sol·licitava als qui es trobaven en condicions de donar-los-hi. I el Senyor segueix disposat a obrar en els cors dels qui es troben en possessió dels seus bens, per a que els entreguin a favor de la causa de la veritat. Els qui treballen per a ell han de valer-se de l'ajut que ell indueix als homes a donar [...]. Els donants potser no tenen fe en Crist ni coneixen la seva paraula; però els seus donatius no han de ser refusats per aquest motiu” (PR 468).

És impressionant que Déu actués sobre els cors de pagans per ajudar a la seva pròpia obra. Aquesta és una lliçó important. Fins on puguem, hem d'estar disposats a treballar amb altres, encara que no siguin de la nostra fe o no tinguin cap religió, si això fa progressar la causa de Crist. Però hem de ser curosos per no formar aliances que puguin comprometre'ns. Podem, amb compte i oració, treballar amb altres que –amb el seu ajut– puguin ser útils per al que volem fer en bé de la comunitat com un tot. Sovint, governs, empreses i persones privades, impressionats per la nostra obra humanitària, oferiran el seu suport. Aquest suport no ha de ser acceptat o refusat automàticament, sinó que, abans de prendre una decisió, s'ha de considerar amb oració, ajut i consell.

Quines són algunes de les maneres que pots construir “capital social” en la teva comunitat, que més tard pot donar positius beneficis, no per a tu mateix, sinó pels altres?

FAVOR AMB TOTES LES PERSONES

No hi ha dubte que Déu ens ha beneït, com a poble, amb molta llum. Aquesta llum no només cau sobre la teologia, com una comprensió de la Creu, el Santuari, l'estat dels morts, el dissabte, i la Gran Controvèrsia, que són grans benediccions en si mateixes. Quan pensem en la llum que rebem respecte a la salut i la curació, certament tenim molt per oferir a qui ens envolten.

De fet, el missatge de la salut pot ser un poderós punt de contacte per ajudar-nos a arribar a les nostres comunitats. Després de tot, fins i tot aquells que podrien no tenir cap interès (si més no, en un principi) en les nostres creences s'interessen en tenir bona salut. Quina oportunitat per a nosaltres de compartir el que hem rebut. Com ja hem vist, Jesús va dir: “A tots aquells a qui s'ha donat molt, se'ls exigirà molt, i a qui ha estat confiat molt, també se li exigirà molt més” (Lluc 12:48). I no hi ha dubte: a nosaltres se'ns ha donat molt.

Llegeix Deuteronomi 4:1 al 9. Què va dir el Senyor al seu poble en aquesta ocasió, i de quines maneres el principi aquí expressat s'aplica a nosaltres, fins i tot aquell d'obeir tot el que Jesús els havia manat?

Fa uns anys, una congregació adventista del setè dia pensava en aquest tema: “La nostra comunitat, ens trobaria a faltar si de sobte desapareguéssim?”. La resposta va ser senzilla. No, ningú ens trobaria a faltar. La seva comunitat no tenia confiança en la congregació.

Com la resposta no els hi va agradar, van decidir canviar: en lloc d'edificar parets, edificarien ponts. Tenint cura de no comprometre el que sabien que era la veritat, es van associar amb organitzacions que ja estaven fent la obra de Déu. Es van unir a aquestes organitzacions de manera constant, no només per algun projecte, sinó mantenint un programa permanent que va beneficiar a les seves comunitats. Es va esvaïr qualsevol dubte: les actituds vers l'església aviat van canviar.

Llegeix Fets 2:42 al 47. Quina connexió va haver-hi a l'església primitiva entre “tenien el favor de tot el poble” (Fets 2:47, *SBT*) i el creixement de l'església? Compara els valors anomenats en aquest passatge amb els valors de la teva església.

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Marc 5:18 al 20; Lluc 8:38 i 39; i Fets 5:12 al 16; “Nuestro Ejemplo”, a *El ministerio de curación*, pàgs. 11-18; “La gracia de la cortesía”, a *Mensajes selectos*, vol. 3, pàgs. 270-274 (especialment les pàgs. 271 i 272); “Dejad a los niños venir a mí”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 472-476; i “Ayudo a los oprimidos”, a *Meditaciones matinales 1953*, pàg. 249.

No hi ha dubtes que existeixen moltes maneres en que la teva església i tu podeu cooperar amb altres esglésies i organitzacions per al bé de la comunitat. És vital per a la teva església local saber quines necessitats té la comunitat i, llavors, fins on sigui possible, treballar en harmonia amb altres per atendre aquelles necessitats. Quina millor manera hi ha de construir confiança entre la comunitat i fins i tot entre altres esglésies? Quan s'estableix una confiança mútua entre la teva església i la comunitat a la que es dirigeix, s'ha posat el fonament per a que puguin avançar per a seguir a Jesús, perquè “aquesta obra no serà ni pot ser infructuosa” (MC 102). Només Déu sap quantes persones han estat guanyades, o seran guanyades, pel senzill acte de cercar fer el bé als qui estan necessitats.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. De quina manera conciliem aquesta idea d'edificar bons vincles i aconseguir un bon nombre a la comunitat amb l'advertiment de Jesús a Mateu 10:22: “I sereu odiats de tothom a causa del meu nom, però el qui hagi resistit fins a la fi se salvarà”? De quina manera resollem això, que sembla ser una forta contradicció?
2. A classe, analitzeu la vostra resposta a la pregunta: Com és la fe vertadera? És a dir, si realment tenim una fe salvífica en Jesús, què serà diferent respecte a nosaltres, comparant-ho amb els qui no tenen aquesta fe?
3. Hem de pensar amb molta cura el tema de les donacions d'altres que no són de la nostra fe. Com vam veure a la secció del dimecres, Ellen G. White parla favorablement sobre rebre donacions d'aquells que no són creients en Jesús. Però al *Ministerio de curación* ella va expressar-se de forma molt dura contra les esglésies que acceptaven diners dels que estaven en el negoci de les begudes alcohòliques (fins i tot reconeguts membres de l'església). Ella va dir que el diner d'aquests persones “està tacat de sang. La maledicció recaigui sobre ell” (pàg. 262). De quina manera podem distingir entre allò bo i allò dolent en relació amb decidir de qui acceptarem contribucions o amb qui cooperarem, inclús per a una bona causa?

JESÚS ELS HI DEIA: “SEGUIU-ME”

Dissabte 3 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Joan 10:1-5; Lluc 9:2; Apocalipsi 14:6, 7; Lluc 19:1-10; Fets 26:11-27; Apocalipsi 3:20.

PER MEMORITZAR:

“Però un estrany no el seguiran pas, sinó que en fugiran, perquè no coneixen la veu dels estranys” (Joan 10:5, SBT).

A l'any 362 d.C., l'emperador romà Julià va voler revifar el paganisme. El cristianisme s'estava apoderant de l'Imperi Romà, i els líders pagans estaven preocupats. El consell de Julià a un sacerdot pagà expressa la seva preocupació, i suggereix per què el cristianisme creixia tant: “Jo crec que quan els pobres van ser desatesos pels sacerdots [pagans], els impius galileus [cristians] se'n van adonar i es van dedicar a la benevolència [...]. Donen suport no només als seus, sinó també als nostres; tothom veu que el nostre poble no rep cap ajut de nosaltres” (Citació a RODNEY STARK, *Cities of God*, pàg. 31).

Els romans confiaven que el cristianisme desapareixeria quan el seu líder, Jesucrist, morís. Però, un cop mort Jesús, molts ciutadans romans el seguien. De quina manera explicaven *ells* aquest “problema”? Els seguidors de Jesús demostraven el seu amor atenent les necessitats bàsiques dels qui els envoltaven. Això era el que va fer Jesús quan va estar aquí i això és els seus seguidors també han de fer.

No és estrany, doncs, que quan els oferien seguir a Jesús, molts ho fessin.

CONEIXEN LA SEVA VEU

Llegeix Joan 10:1 al 5, i 16. De quina manera aquests textos il·lustren la importància de per què, nosaltres, com a representants de Jesús, hem de formar relacions positives i d'afecte amb la gent de les nostres comunitats, mentre procurem portar-los a Jesús? De quina manera podem ajudar-los a escoltar la seva veu?

El murmuri d'un amic és més poderós per atraure a la gent a Jesús que els crits d'un estrany. Quan ens fem amics i aprenem a confiar en nosaltres, el Bon Pastor (Joan 10:11, 14) pot obrar pel nostre intermedi per ajudar a aquestes persones a escoltar, conèixer i seguir la seva veu.

Per descomptat, és important que nosaltres coneguem la veu de Jesús abans que puguem ajudar a altres a conèixer-la. Necessitem discerniment diví per distingir la veu de Satanàs de la veu de Jesús. Mai hem d'oblidar la realitat de la Gran Controvèrsia i que tenim un enemic que actua amb gran sigil per evitar que la gent tingui una relació salvífica amb Jesús.

Però podem ajudar a la gent a conèixer la veu de Jesús. Ell parla per mitjà de la naturalesa (malgrat els estralls produïts per la Caiguda), d'obres providencials circumstancials, de la influència de l'Esperit Sant, de persones piadoses i de la seva Paraula. (*Veure* Ellen G. White, *El camino a Cristo*, pàgs. 84-91). Si coneixem i obeïm aquella veu, podem guiar també a altres. No volem ser, com va advertir Jesús, cecs guiant a cecs (*veure* Mateu 15:14).

Per què Jesús va tenir un poder impel·lent tan fort per atraure a la gent a ell? És perquè el seu exemple, d'oferir-se abnegadament, és difícil de resistir. Quan nosaltres posem el jo a un costat, prenem la naturalesa de servents i deixem que ell visqui en nosaltres, altres seran atrets a Crist a través de nosaltres.

Com a representants del Bon Pastor, hem de reflectir les característiques del seu ministeri, quan demanem a la gent que el segueixi. Ser autèntics en paraules i en servei genuí reflectint l'amor de Jesús que obre els cors d'aquells a qui servim, i trenca les barreres entre la comunitat i l'església.

■ Quines són algunes maneres concretes on pots ajudar a altres a escoltar la veu del Pastor?

HEM DE BUSCAR

Llegeix Lluc 19:10; Marc 1:17; Lluc 9:2; i Apocalipsi 14:6 i 7. Quin punt clau tenen en comú aquests passatges? És a dir, què hem de fer?

Durant anys una congregació adventista del setè dia va pregar: “Senyor, si us plau atrau a la gent de la nostra comunitat a la nostra església i a tu”, com si l'església fos un imant gegantí que atrauria a la gent. Algunes persones arriben a les nostres esglésies, buscant a Déu, sense cap esforç aparent per part nostra.

Però, què ha de fer la teva església quan passen els anys i ningú de la teva comunitat entra per les seves portes? Si només fas oració per a que la gent vingui, no estàs utilitzant el mètode de Jesús per guanyar ànimes. Ell es barrejava amb la gent, socialitzava amb ella i la buscava per salvar-la. “No hem d'esperar que les ànimes vinguin a nosaltres; hem d'anar a buscar-les allà on siguin. [...] Hi ha multituds que mai rebran l'evangeli a menys que aquest els hi sigui portat” (*PVGM* 181).

Varies metàfores il·lustren aquesta idea a buscar:

1. El pastor deixa les noranta-nou ovelles a la cleda i busca la que s'ha esgarriat (*vegeu* Mateu 18:1-14). Jesús relata aquesta història en el context d'alimentar i protegir als “petits” de pecar. Els “petits” poden ser infants, literalment parlant, o cristians immadurs. Si s'aparten al món, hem de buscar-los tal com va fer Jesús, i portar-los de retorn a ell amb amor.

El detall aquí és, com als textos citats més amunt, que hem de ser proactius en la recerca dels perduts i fer un esforç per assolir-los. A vegades succeeix que algú ve al nostre encontre i diu: “Ensenya'm sobre Déu, de la salvació, de la veritat”; però això no és un fet habitual, veritat?

2. “El mètode de Crist” per assolir als altres “no serà ni pot ser infructuós” (*MC* 102). Es estem concentrant només en “la fruita que està a la nostra alçada”: persones que ja comparteixen la nostra cosmovisió cristiana, com els cristians d'altres confessions? Què estem fent per arribar a la “fruita que tenim dificultats per arribar-hi”: persones secularitzades, atees, musulmanes, jueves, hindús, budistes, etc.? Històricament, la gent amb una cosmovisió cristiana troben rellevant l'adventisme, però hem de fer un treball millor per compartir a Jesús amb grups religiosos que tenen cosmovisions diferents.

EL PONT

A vegades una església té un programa de servei d'extensió a la comunitat en àrees de salut, família, finances personals, administració de conflictes, etc., i es podria preguntar: Quin és el pont per portar-los a l'etapa de “Segueix-me”? Més aviat ens hauríem de preguntar: *Qui* és el pont? Resposta: Ets tu! “L'argument ,és poderós a favor de l'evangeli és un cristià amorós i amable” (MC 373). Les esglésies que tenen èxit en mantenir visites investigadores, que participen d'un esdeveniment rere l'altre, i d'un programa rere l'altre, tenen la benedicció de tenir membres que estimen genuïnament a Déu i estan ansioses per alimentar amistats duradores.

D'altra banda, els membres de l'església que no són curoses en el seu tracte amb les visites, o fins i tot es desenten de elles, poden tenir un impacte molt negatiu en la tasca d'estendre el vincles de l'església vers la comunitat. “El Senyor no actua avui per portar més persones a la veritat, a causa dels membres de l'església que mai es van convertir i dels que es van apartar de la veritat. Quina influència tindrien aquests membres no consagrats sobre els nous conversos? No anul·larien el missatge donat per Déu, a qui el seu poble ha de donar-hi suport? (TI 6:371).

Llegeix Lluc 19:1 al 10. Per què Zaqueu va haver d'enfilar-se a un arbre per veure a Jesús? Quines lliçons espirituals podem descobrir en aquesta història?

Imagina't que hauria passat, a Jericó, si aquells que impediien l'accés a Jesús hagueren prestat atenció al fort interès de Zaqueu d'estar a prop de Jesús, i hagueren amablement convidat a aquest “pecador” a arribar als peus del Salvador.

Aquells que som part de “l'aglomeració de gent” al voltant de Jesús hem d'estar tan “infectats” amb el seu amor per la humanitat pecadora que ens hem de convertir en cristians “contagiosos”. Si estem profundament persuadits de l'amor i la gràcia de Déu vers els pecadors, buscaríem de manera apassionada en la multitud als que són baixos en estatura espiritual, i amb amor i interès els guiaríem a Crist.

De quina manera actues vers els nous rostres de la teva església? Fas un esforç intencional per enraonar amb ells? O ignores aquestes persones, pensant que algú altre pot ministrar-les? Què diu sobre tu la teva resposta, i què podries necessitar canviar?

LA COMANDA

Jesús i els seus deixebles sanaven a la gent, i llavors dirigien les seves ments a les veritats eternes. (Veure Ellen G. de White, *El ministerio de curación*, pàg. 13). Mark Finley* ens recorda que no presentar a Déu és una “mala practica” espiritual. El mètode de evangelisme de Jesús era tocar a la gent en els punts de major necessitat. Això és una obra mèdica-missionera. Crist no es conformava només amb sanar-los físicament i res més. La meta és la vida eterna en Jesús. La obra mèdica-missionera potser no comenci amb demanar als qui coneixem que segueixin a Jesús, però és a on hem d'arribar finalment. Per amor a la gent, anhelarem oferir-lis *tot* el que Jesús ofereix.

Però podràs dir: “M'ocuparé de la primera part del mètode de Jesús, però no pas de la part de ‘Segueix-me’. Aquest no és el meu don”. Si fas la primera part, et pots sorprendre al compartir automàticament a Jesús, doncs serà del tot natural, perquè vas fer la “feina prèvia” en els cors.

Al arribar a conèixer millor a la gent a la que serveixes, t'has de mantenir alerta per les oportunitats que se't puguin presentar per parlar sobre la fe i sobre el que significa el Senyor per a tu. Busca oportunitats per presentar temes espirituals. Pregunta als teus nous amics sobre la seva família, les seves ocupacions i la seva religió, i això obre el camí per compartir el teu testimoni personal.

En realitat, els testimonis personals poden ser la manera més poderosa de testificar, perquè també poden ser els menys amenaçadors. Tu no estàs predicant obertament, senzillament estàs explicant una història, i tots tenim la nostra història personal sobre allò que Jesús ha fet en les nostres vides.

Llegeix Fets 26:11 al 27, on l'apòstol Pau relata el seu testimoni personal al rei Agripa. Què podem aprendre d'això, al procurar testificar a altres sobre Jesús?

Fixa't en les diverses etapes. Pau va explicar com era abans de conèixer al Senyor; després, va relatar la seva experiència de conversió; i després, el que havia estat fent en la seva vida des de llavors. Per finalitzar, va fer una apel·lació.

Encara que les nostres històries no siguin tan dramàtiques com la de Pau, quina és la teva pròpia història amb Jesús i que quina manera pots aprendre a compartir-la amb altres quan el moment sigui oportú?

---

* Mark Finley és autor d'un seminari-taller –“*La Gran Comisió*”– editat en un parell de manuals: *La gran comisió. Estratègies para cumplirla (Manual del alumno)* [ISBN: 978-15-7554-471-7] i *La gran comisió. Estratègies para cumplirla (Manual de organización y ejecución. Manual del instructor)* [ISBN: 978-15-7554-470-0]. Doral, Florida (EUA): APIA, 2006. (Nota del traductor).

BUSQUEU, I TROBAREU

Llegeix Apocalipsi 3:20; Mateu 7:7 i 8; i Joan 12. De quina manera es relacionen aquests tres passatges, i què ens diuen sobre el que significa buscar i trobar al Senyor?

Aquests textos mostren que la gent ha de demanar, buscar i estar oberta per a rebre a Jesús. A Apocalipsi 3:20 es descriu a Jesús davant la porta, i trucant per a que la persona obri la porta i el deixi entrar.

Aquestes idees no són contradictòries. Mitjançant el poder de l'Esperit Sant, el Senyor actua en els cors de la gent, sent atreta cap a ell, tot i que les persones no se n'adonin d'això. Sovint, estan buscant quelcom que la vida no els hi ofereix. És un privilegi estar allà per assenyalar-los la direcció correcta, i ajudar-los a comprendre millor què és el que realment estan buscant.

El fet és que, pel teu intermedi, Jesús pot trucar a la “porta” de les vides de persones en la teva comunitat, i qualsevol que voluntàriament “obri la porta” i el rebi obtindrà les benediccions que venen amb ell (Apocalipsi 3:20; Joan 1:12). A més, ell convida als seus seguidors a demanar, buscar i trucar a la seva porta, i rebre les “coses bones” del seu Regne (Mateu 7:7, 8, 11).

Quan l'Esperit Sant t'impresiona amb la percepció que algú està a punt, pregunta-li a aquesta persona: “Voldria pregar amb mi per rebre a Jesucrist i arribar a ser membre de la seva família?”. La següent pregaria és una oració model que pots presentar:

“Estimat Senyor Jesús: jo sé que sóc pecador, i que necessito el teu perdó. Crec que vas morir pels meus pecats. Vull apartar-me d'ells. Ara et convido a entrar al meu cor i a la meua vida. Vull confiar en tu com el meu Senyor i Salvador, i seguir-te. En el nom de Jesús, Amén”.

Necessitem discerniment espiritual per saber quan és el moment oportú per fer una crida. Encara que sempre existeix el perill de ser massa agressiu, sempre hi ha el perill, potser encara pitjor, de no ser prou directe*. A vegades les persones necessiten un impuls ferm i amant per fer la seva decisió pel Senyor. Com sabem qui està dubtant entre triar la vida eterna en Crist o la pèrdua eterna?

Realment tenim una responsabilitat sagrada.

---

* A l'original espanyol, “agresivo”. Aquí he utilitzat el mot “directe” per la connotació negativa que –a parer meu– pot induir el terme “agressiu”. (Nota del traductor).

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Salm 77:20; Osees 11:4; 2 Corintis 5:11 al 21. “Enseñar y curar” i “Ayuda en la vida cotidiana”, a *El ministerio de curación*, pàgs. 99-118, 372, 373; “La esperanza de vida” i “Una generosa invitación”, a *Palabras de vida del gran Maestro*, pàgs. 144-155, 180-189.

Hi havia un jove que estimava al Senyor i volia explicar als altres sobre Jesús. S'expressava bé, tenia carisma i un poderós testimoni. A la gent li agradava sentir-lo parlar. Però hi havia un problema persistent: sempre tenia por de demanar a la gent que es decidís per Jesús. Això sorprenia a altres membres de l'església, ja que tret d'aquest fet semblava molt valent per el Senyor, sempre disposat a parlar obertament sobre la seva fe. Finalment, quan se li va preguntar sobre això, va respondre amb l'argument que hem vist a la secció del dimecres: aquest no era el seu don. Li agradava sembrar la llavor, però deixava que altres fessin la collita. Però, després d'un temps, va confessar que, més que cap altra cosa, tenia por a ser rebutjat. Sempre es sentia una mica inadequat com a testimoni del Senyor (el que és bo), i d'aquesta manera tenia por que la gent no fes el seu compromís amb Jesús després que ell els ho demanés. Altres a la església li van explicar que el testimoni no és sobre nosaltres, sinó sobre Jesús. Sempre serem testimonis imperfectes. Tot i que puguem assenyalar-los a Jesús amb oració i amor, no podem exercir la funció de l'Esperit Sant, que només aquesta pot produir la convicció i la conversió. Però nosaltres hem de ser els conductes humans de l'amor de Crist vers altres.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Què li diries a algú que et digués que té por de demanar a altres que facin un compromís amb Jesús?
2. Joan 1:9 diu: “Aquell qui és la llum veritable, la que il·lumina a tots els homes, arribà al món”. De quina manera aquest versicle ens ajuda a comprendre que el Senyor està procurant arribar a cada persona amb la salvació?
3. Com d'amical és la teva església amb les visites? Què podries fer per millorar la manera de tractar als estranys que entren per la seva porta?
4. Quan va ser la darrera vegada que algú que passava davant del temple, senzillament, va entrar-hi? De quina manera va respondre l'església?
5. A classe, converseu sobre la història de les conversions de cadascú. De quina manera les van utilitzar, i com podrien utilitzar-les per a ser un testimoni pels altres?

MINISTERI URBÀ EN EL TEMPS DE LA FI

Dissabte 10 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Fets 18:1-28; Èxode 2:23-25; Mateu 13:3-9, 18-23; Joan 15:12, 13; 2 Pere 3:9.

PER MEMORITZAR:

**“I procureu la pau de la ciutat on us he deportat, i pregueu per ella a Jehovà, perquè en la seva pau tindreu la vostra pau”
(Jeremies 29:7, SBT).**

Els missatges dels tres àngels han de ser predicats “a tota nació, raça, llengua i poble” (Apocalipsi 14:6). D'aquesta manera, on sigui que la gent visqui, el missatge li ha d'arribar. I, com ara molta gent viu a les ciutats, a les ciutats hem d'anar-hi.

En realitat, la urgència per l'obra a les ciutats es va intensificar el 2007, quan els experts en estadística de les Nacions Unides van declarar que, per primera vegada en la història, la majoria de la població mundial viu en àrees metropolitanes. Avui, del ministeri urbà ha arribat a ser el problema central per a la missió de la nostra església.

A moltes nacions, la tasca d'estendre l'evangeli s'ha aconseguit més als pobles petits i les regions rurals que no pas a les ciutats. Les enquestes han mostrat que en alguns dels principals complexos urbans la majoria de la gent mai ha sentit parlar de l'Església Adventista del Serè Dia, i res no sap dels “missatges dels tres àngels”.

Per això, és clar que per assolir al món tenim que estendre'ns vers les ciutats.

LA NATURALES A DE LES CIUTATS

Les ciutats reuneixen moltes cultures, grups ètnics, llengües i religions diferents. Tradicionalment, cada grup tenia el “seu” propi barri o territori específic. Cada vegada més, tota mena de gent viu al costat dels altres en les regions metropolitanes. Aquesta realitat multicultural crea riscos i complexitats, però també proveeix grans oportunitats per a l'evangeli. Hi ha una més gran tolerància a les idees noves, una més gran disposició a escoltar sobre noves religions, com les que sovint existeixen als ambients culturals tradicionals fora de les ciutats. La ciutat pot proveir accés a moltes persones que d'altra manera mai podrien haver-se trobat prop del missatge adventista del setè dia.

Llegeix Fets 18:1 al 28 per a veure un exemple de la manera com Pau va realitzar la plantació d'esglésies en les ciutats. Quins aspectes podem aprendre del que ell va fer allà?

En aquests centres urbans, hi havia un mosaic de moltes llengües, cultures i grups ètnics, com avui hi són a moltes ciutats. Pau va trobar tipus específics de persones amb les quals va poder connectar. Va trobar persones que compartien les seves connexions amb la fe jueva, la ciutadania romana i la tasca de fabricar tendes, cosa en la que estava prou capacitat com per a fer d'aquesta habilitat el seu propi sosteniment. Vivia a casa d'alguna parella que van arribar a ser creients i evangelistes. Ensenyava a la sinagoga fins que era expulsat d'ella, i després començava una església-llar a casa d'un creient. Ensinistrava i actuava com a mentor de diversos nous creients, per a que quan ell se n'anés pogués designar persones per dirigir el grup.

Està clar que Pau comprenia el context multicultural i de diverses creences de les ciutats, i hi treballava en ell (*veure també* 1 Corintis 9:20-23). Ell sabia com adaptar-se a l'ambient que l'envoltava, i va aprendre a presentar la veritat a fi d'atendre les necessitats d'aquelles persones a les que intentava arribar.

De quina manera podem, com a individus i com a església local, estar millor equipats per barrejar-nos en les nostres comunitats de forma que les puguem assolir?

ESCOLTAR LES QUEIXES

Mentre Crist avançava per Jerusalem, Cafarnaüm i altres ciutats del seu temps, els malalts, els minusvàlids i els pobres s'amuntegaven al seu voltant. El seu cor patia pel sofriment de la humanitat.

A la ciutat, n'hi ha de tot: més persones, més edificis, més trànsit, i més problemes. Això representa un desafiament per a les esglésies. Els qui comparteixen l'evangeli no poden ignorar les grans necessitats humanes que els envolten i concentrar-se només en el missatge, perquè això desacreditaria el missatge. Si les nostres accions no demostren la compassió, la gràcia i l'esperança de les que parlem, llavors les nostres paraules no tindran poder. Serà com una veu més que competeix per arribar a les oïdes de les masses.

Llegeix Èxode 2:2w3 al 25; 6:5; Salm 12:5; Romans 8:22; i Job 24:12. Quin missatge per a nosaltres trobem en aquests textos?

El nostre món és un lloc de dolor. Es queixa sota el pes i el patiment del pecat. Cap de nosaltres escapa d'aquesta realitat.

Aquest dolor també ofereix grans oportunitats per testificar. Però també amb això hem de ser curosos. Quan els qui no són els seus membres perceben en una església el seu bon veïnatge, és important notar la diferència entre esdeveniments únics a la comunitat i un servei continuat que realment atent necessitats. Per a la gent d'una comunitat, hi ha una diferència entre una església que entrega aliments a famílies un cop l'any i una església adventista com la següent:

Què fa aquesta església? Es reuneix en un centre comunitari que funciona diàriament. La gent pot anar allà qualsevol matí i aconseguir un esmorzar calent. I aquesta església ni tant sols és gran. Té uns 75 membres, però estan completament compromesos en atendre les necessitats dels seus veïns en aquell sector urbà. Aquesta és una gran tasca, que exigeix dedicació i un sentit d'obligació per ajudar als necessitats.

Imagina't l'impacte sobre les nostres comunitats si totes les nostres esglésies estiguessin fent quelcom per a respondre a les queixes que s'escolten en els nostres barris

SEMBRAR I COLLIR A LES CIUTATS

Llegeix Mateu 13:3 al 9, i 18 al 23. De quines maneres podem assimilar el que ensenya aquesta història per ajudar-nos a ministrar i testificar a les nostres comunitats, incloent-hi les ciutats?

Aquesta paràbola és, en realitat, més important en el ministeri urbà que no pas en àrees rurals, ja que a les àrees urbanes hi ha una més gran varietat de “terrenys”. Per això és un major desafiament realitzar campanyes evangelitzadores a les ciutats. Les diferents condicions dels terrenys produeixen diferents resultats. Això suggereix la necessitat d'esbrinar aquestes condicions abans d'iniciar activitats evangelitzadores. Si després d'estudiar el “sòl” de la comunitat la teva església descobreix que té poc “bon sòl”, han de planificar per millorar aquest sòl, estovant els camins endurits, eliminant roques i pedregam i arrancant els esbarzers. Per a que l'evangelització tingui èxit, l'església ha de treballar abans, preparant el terreny. Això pot augmentar l'efectivitat d'aquesta tasca evangelitzadora.

A 1 Corintis 12, Romans 12 i Efesis 4, les Escriptures ensenyen sobre els dons espirituals. Hi ha multiplicitat de dons, però una sola missió. La paràbola sobre les condicions del terreny i la sembra de la llavor demostra clarament la necessitat que diferents dons participin per assolir les ciutats. A les grans ciutats, “s'han de portar a persones que posseeixin els dons més variats”, va escriure Ellen G. White. “S'han d'introduir nous mètodes. El poble de Déu s'ha de despertar a les necessitats del temps que vivim” (*Ev* 56). Amb percepció divina, ella va veure allò necessari per ser efectiu en el ministeri urbà. Avui és necessari tenir una ampla varietat d'enfocaments i dons que treballin dins una estratègia multifacètica. Només una sola campanya o un sol gran projecte, a llarg plaç, no aconseguiran gaire. La complexa estructura de la ciutat absorbeix aquests programes, i en poques setmanes no en queda cap rastre d'aquest impacte. Per endavant, es necessita fer més.

Pensa en aquells amb qui tractes de testificar. En quina mena de terreny s'hi troben? Què pots fer per preparar millor el terreny?

FES-HO PERSONAL

Llegeix Joan 15:12 i 13; Jaume 1:27; i Gàlates 6:2. Què ens diuen aquests textos que és necessari fer per assolir als altres?

A causa de la grandària de les poblacions urbanes, és fàcil oblidar que la fe es personal. El resultat final d'assolir les ciutats o altres llocs són persones que troben una relació personal amb Crist. La investigació ha mostrat que la gran majoria dels conversos a l'Església Adventista del Setè Dia diuen que s'hi van unir arran d'una relació amb un adventista que coneixien. Arribar als altres involucra la mort del jo i estar disposats a treballar pel bé dels altres. Llaurar la terra, sembrar les llavors, nodrir les plantes fins la collita i conservar la collita es fa millor si existeix una sòlida relació. Necessitem com fer-nos amics de la gent, com escoltar-la, com estimar-la. Aquests elements són essencials en el treball d'extensió, però més en el ministeri urbà, on els individus es senten perduts i creuen que, enmig de tanta gent, ningú s'interessa en ells.

Els ministeris urbans amb grups petits podrien prendre la forma de “llars-església”, com existien en temps del Nou Testament (Fets 2:46), o poden ser grups petits dins d'una congregació més gran. Sempre que hi hagi un veïnat que no tingui una església local, però on hi hagi tres o més adventistes, s'ha d'organitzar un grup petit que comenci a funcionar en aquesta comunitat. (*Veure TI*, vol. 7, pàgs. 23, 24).

Aquest enfocament és essencial en el ministeri urbà, ja que el complex mosaic de grups culturals, ètnics, de llenguatge i socioeconòmics i subcultures per a ser assolits, inclús en ciutats de mida mitjà, així ho requereix. A menys que hi hagi grups petits que apuntin a aquests segments, la missió de Crist no es completarà.

Els ministeris de grups petits també són necessaris per la dificultat que és pels creients ser seguidors de Jesús en la ciutat. Hi ha moltes pressions, temptacions i trobades amb religions i ideologies alternatives. Alguns creients cedeixen a les pressions i abandonen l'església; altres protegeixen els seus sentiments, i arriben a ser insensibles a la gent que els envolta i que necessita conèixer a Jesús.

ASSOLIR LES CIUTATS

Ningú diu que les tasques d'arribar als altres i les del ministeri siguin fàcils. El fet és que no ho són, de fàcils. Els éssers humans són caiguts, corruptes i no són naturalment espirituals. Com Pau va dir d'ell mateix: “Sabem, certament, que la Llei és espiritual, però jo sóc terrenal i venut com esclau sota el pecat” (Romans 7:14). Si Pau va dir això, què passarà amb els que no coneixen al Senyor, o els qui mai van tenir una transformació amb Jesús?

I, si les nostres naturaleses caigudes no fossin suficientment dolentes, les ciutats són conegudes per la seva mala influència sobre la gent. Les persones afronten moltes temptacions que l'enemic utilitza per mantenir-les vinculades amb el pecat. Per això, no és estrany que assolir les ciutats no sigui una tasca senzilla; però és una feina que s'ha de fer, i que nosaltres, com a església, hem de fer.

Què ens diuen aquests versicles sobre la importància d'estendre'ns als altres?

2 Pere 3:9

---

1 Timoteu 2:4

D'acord amb la Paraula, la mort de Crist va ser universal: inclou a tota la humanitat, des d'Adam i Eva fins a tots els que van seguir. Això inclou a les masses innumbrables que viuen als grans centres metropolitans del món. Ells també necessiten escoltar les grans veritats que són tan precioses per a nosaltres.

“No hi ha canvi en els missatges que Déu ha enviat en el passat. L'obra a les ciutats és l'obra essencial per aquest temps. Quan es treballin les ciutats com Déu desitja, el resultat engegarà un poderós moviment com mai s'ha vist” (MM 403).

La crida a assolir les ciutats és personal. És una crida a una experiència més profunda amb Crist, i una crida a una intercesió i una àmplia planificació, i la seva posada en pràctica. S'edifica sobre el fonament del reavivament i la reforma, i només es farà pel poder de l'Esperit Sant.

Llegeix Romans 10:14 i 15. Què s'aplica a qualsevol de nosaltres que pretenem ser seguidors de Crist? De quina manera tots podem ser més actius en arribar i ministrar les ànimes d'allà on vivim?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix *Ministry to the Cities*, una col·lecció de la major part dels materials que va escriure Ellen G. White sobre el misteri urbà, publicat en anglès l'any 2012.

Un expert adventista del setè dia en ministeris urbans va fer un estudi de l'índex dels articles dels periòdics d'Ellen G. de White, respecte al seu consell de sortir o entrar a les ciutats. De 107 articles, 24 donaven instruccions sobre sortir de les ciutats o establir institucions fora de les ciutats. Però 75 articles donaven instruccions específiques per mudar-se a les ciutats a fi d'assolir als seus habitants. Els altres 8 articles eren neutrals. Un historiador de l'església va resumir el consell d'Ellen G. White sobre l'obra a les ciutats, mostrant que ella defenia, amb relació a les institucions, el treball des de llocs de base fora de les ciutats; i quan tractava de l'obra de l'església local, era partidària de treballar des de dins la ciutat.

Quins són els plans de la teva església local per assolir les ciutats? On està ubicada la teva església local en relació amb l'àrea metropolitana més propera? Cap església ha de pensar que assolir les ciutats és irrellevant per a ella. Cada congregació adventista necessita fer alguna contribució vers aquesta important meta missionera. Ignorar les ciutats i concentrar-se només en assolir les àrees fora de les regions metropolitanes no és la missió que Jesús ens ha donat.

“Per què no s'estableixen en aquestes ciutats famílies que coneixen la veritat present? [...] Hi haurà laics que es mudaran [...] a les ciutats [...] per a que deixin que brilli vers altres la llum que Déu els ha donat” (*R&H*, 29 de setembre de 1891).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Pensa en el missatge que se'ns ha donat. Pensa en l'esperança que tenim, la promesa d'una vida millor ara i la gran esperança de l'eternitat. Quins són alguns dels teus textos favorits que revelen l'esperança que tenim en Jesús? Per què són importants per a tu? Comparteix-los, el dissabte, amb la classe.
2. Tracta d'imaginar-te com seria no tenir esperança, i pensar que aquesta vida és tot el que hi ha, amb les seves lluites, treballs i ferides, i que després mors i et descompones a la tomba. Això és el que molts creuen, especialment a les ciutats. De quina manera podem tenir un amor més gran per les ànimes i una disposició per assolir-les, on sigui que visquin?

COM ESPERAREM?

Dissabte 17 de setembre

LLEGEIX PER L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Mateu 24:35-25:46; 2 Pere 3; Jaume 2:14-16; Joan 4:35-38; 1 Corintis 3:6-8; Apocalipsi 21:1-4.

PER MEMORITZAR:

“En allò que requereix diligència, no sigueu indolents, manteniu-vos fervents en l'esperit, sempre servicials amb el Senyor. Estigueu gojosos en l'esperança, sigueu pacients en la tribulació, sigueu constants en l'oració. Feu-vos solidaris de les necessitats dels creients, practiqueu l'hospitalitat” (Romans 12:11-13).

Abans del terratrèmol de San Francisco, de l'any 1906, les esglésies adventistes eren molt actives. Els membres visitaven als malalts i als necessitats. Van fundar orfenats i treballaven en favor dels aturats. Ensenyaven la Bíblia de casa en casa. Distribuïen publicacions cristianes i donaven classes per a una vida saludable. Dirigien una escola primària al subsòl de la casa de culte. Tenien una llar per a obrers, una missió mèdica, una botiga d'aliments saludables i un senzill restaurant vegetarià. Van començar la missió als vaixells ancorats al port local, i els seus ministres dirigien reunions en grans sales de la ciutat. Ellen G. White va anomenar a aquestes esglésies els dos “ruscs”, i estava entusiasmada pel seu treball (*R&H*, 5 de juliol de 1900). Això és el que hem i podem fer ara mentre esperem la Segona Vinguda. Què estem fent mentre esperem?

D'aquesta resposta depèn el destí de les ànimes.

MENTRE ESPEREM A JESÚS

Els deixebles havien estat admirant la gloriosa escena dels raigs del sol que es reflectien en el Temple. Jesús, volent concentrar la seva atenció en la realitat que afrontaria l'església cristiana en el futur proper, i a la fi del temps, els va portar a la realitat al dir: “Veieu tot això? Us asseguro que aquí no quedarà pedra sobre pedra: tot serà enderrocat” (Mateu 24:2). Sorpresos pels seu comentari, dels deixebles van preguntar: “Digues-nos, quan tindrà lloc això i quin senyal indicarà la teva vinguda i la fi del món?”* (versicle 3). A Mateu 24:4 al 31, Jesús continua dient-lis les coses que podrien veure desenvolupar al món abans que retornés.

Al revelar els senyals, Jesús adverteix: “Però no és encara la fi” (versicle 6), i “tot això només serà el començament” (versicle 8). La resposta directa a la pregunta dels deixebles apareix al versicle 14: “I aquest evangeli del Regne serà predicat arreu del món coma testimoniatge per a tots els pobles; i llavors vindrà la fi”.

Els primers 35 versicles de Mateu 24 ens motiven a prendre els senyals de manera seriosa, però Jesús també diu *com hem d'esperar* “la fi del món” (versicle 3)[#]. És a dir, no ens quedarem asseguts esperant la seva vinguda com estem asseguts quan esperem un transport públic. No, se'ns ha encomanat molt per fer mentre esperem al Senyor.

Llegeix Mateu 24:36 a 25:46. Cada una d'aquestes paràboles es refereixen al que hem de fer mentre esperem a Jesús. Resumeix allò que el Senyor aquí ens diu. Després, ens hem de preguntar: Com de bé estem seguint les instruccions del Senyor per a nosaltres en cada una d'aquestes paràboles?

Aquí, Jesús exhorta als seus deixebles sobre la manera que els seus seguidors esperaran el seu retorn. Durant aquest període, els deixebles de Jesús mostraran amor, interès i respecte mutu mentre esperen; estaran alerta, es prepararan de bell antuvi i seran responsables per la seva pròpia condició espiritual. Multiplicaran els recursos que Déu ha posat a les seves mans, invertiran talents i diner en la causa de Déu, i es preocuparan pels “més petits”.

---

* “Digues-nos, ¿quan seran aquestes coses, i quin serà el senyal de la teva vinguda i de la fi del temps?” (versicle 3, *SBT*). (Nota del traductor).

A l'edició en espanyol, hi trobem el versicle segons la versió *NVI*: “*el fin del mundo*”. (Nota del traductor).

REAVIVAMENT I REFORMA MENTRE ESPEREM

Llegeix 2 Pere 3. Resumeix les ensenyances d'aquest capítol que tenen a veure amb el reavivament i la reforma. En quin sentit aquestes ensenyances es relacionen amb el tema d'aquest trimestre?

Déu desitja que tots “demostrarem penediment” (“Feu, doncs, els fruits que corresponen al penediment” [Mateu 3:8]).^{*} Tot i que no podem fer el treball de l'Esperit Sant en portar a la gent al penediment, l'hem d'assolir amb el missatge de salvació, que, si l'accepten, portarà al penediment.

Nosaltres també, com membres de l'església, necessitem tenir una actitud de penediment. El penediment és part del procés de reavivament i reforma. Reavivament significa revifada, tornar a la vida, renovar-se, restaurar-se. Reforma significa donar nova forma, ser una nova creació (2 Corintis 5:17). “La major i més urgent de totes les nostres necessitats és la d'un reavivament de la verdadera pietat en el nostre medi. Procurar-lo hauria de ser la nostra primera obra” (MS 1:141).

La secció d'ahir, “com hem d'esperar”, il·lustra els resultats del reavivament i la reforma. Veiem que les deu verges van necessitar ser reavivades, despertades del son (Mateu 25:1-13). Les verges imprudents necessitaven a les seves vides més de l'Esperit Sant. Quan ens humiliem, morim al jo, preguem sense egoisme i estudiem la Paraula de Déu, i la compartim amb amor als altres amb fets d'amor, som plens amb l'Esperit Sant, amb el poder de la pluja tardana. Però és possible estudiar la Bíblia i ser encara una persona egoista, o demanar un reavivament i la pluja tardana, però només voler-los per a nosaltres. *El reavivament sempre conduirà a una abnegada preocupació pels altres.* Quan estiguem plens de l'Esperit Sant, serem reformats en deixebles, centrats en la missió i el servei.

Necessitem reavivament i reforma en les nostres oracions, en l'estudi de la Bíblia i en demanar l'Esperit Sant amb l'abundància de la pluja tardana. Però, com a església, també necessitem reavivament i reforma en les nostres actituds i mètodes, i en accions vers “els més petits”. Aquest ha estat el focus d'atenció d'aquest trimestre.

De quina manera podem protegir-nos contra la complaença, i tenir sempre davant nostre la realitat i la urgència del retorn del Senyor?

---

^{*} A l'edició en espanyol, hi trobem el versicle segons la versió NVI: “*demuestren arrepentimiento*”. (Nota del traductor).

LA MISSIÓ DE L'ESGLÉSIA MENTRE ESPEREM

Llegeix Jaume 2:14 al 26. De quina manera aquests versicles encapsulen qui som i per què estem aquí?

El diumenge hem vist que els deixebles van assenyalar la bellesa dels edificis del Temple. Jesús va dirigir la seva atenció a la condició de l'església que hi havia dins i la seva missió per a un món que s'acaba. Realment, l'església existeix perquè hi ha una missió, i no pas al contrari.

La missió de l'Església Adventista del Setè Dia, com s'expressa al *Working Policy* [Reglament] de l'Associació General (A 05), és “fer deixebles en totes les nacions, comunicant l'evangeli etern [l'evangeli del Regne (Mateu 24:14)] en el context dels missatges dels tres àngels de l'Apocalipsi 14:6 al 12, portant-los a acceptar a Jesús com a Salvador personal i unir-los amb la seva església romanent, fent-los deixebles per servir-lo com a Senyor, i preparant-los pel seu aviat retorn”. Predicar, ensenyar i sanar són els mètodes suggerits per realitzar aquesta missió. Sota “Curació”, el *Reglament* diu: “En afirmar els principis bíblics del benestar de la persona completa, fem de la conservació de la salut i de la guarició dels malalts una prioritat, i mitjançant el nostre ministeri als pobres i als oprimits cooperem amb el Creador en la seva obra compassiva de restauració”.

Aquest trimestre notem que Jesús vol restaurar la seva imatge en la humanitat i donar-nos poder per a ser instruments d'una restauració holística en les nostres comunitats. “El món necessita avui allò que necessitava 1.900 anys enrere: una revelació de Crist. Es requereix una gran obra de reforma, i només mitjançant la gràcia de Crist podrà realitzar-se aquella obra de restauració física, mental i espiritual” (MC 102).

Després d'un seminari dirigit per un pastor i que tractava de Jesús com a model i la missió per a la seva església del temps de la fi, un feligrès va declarar: “A la nostra part del món, no estem massa oberts a noves idees i noves maneres de fer les coses. El que hem escoltat sobre seguir el mètode del ministeri de Jesús no és pas nou. És una antiga idea. Només que la oblidem”.

“La fe sense obres és morta” Com veus la realitat de la estreta vinculació existent entre la fe i les obres? De quina manera les obres augmenten la teva fe?

PREPARACIÓ PER A LA COLLITA FINAL MENTRE ESPEREM

Com es va indicar a la cinquena lliçó, Jesús va utilitzar el llenguatge agrícola en el seu ensenyament respecte del Regne. Com hem vist, l'agricultura no només és un mer esdeveniment; és un *procés* pacient! És un cicle repetit amb regularitat, amb diferents etapes i tasques diferents per a persones diferents, i en moments diferents. Necessitem estar oberts a la conducció de l'Esperit Sant i a la providència de Déu respecte a com podem ser utilitzats pel Senyor en el procés de preparar el terreny, sembrar les llavors i recol·lectar.

Llegeix Joan 4:35 al 38. Quina mena d'imatges aquí s'utilitzen, i quin és el missatge per a nosaltres respecte a la manera que hem de treballar pels altres?

El fet és que no coneixem el cor de la gent. No sabem com l'Esperit Sant ha estat treballant en les seves vides. Podem mirar a diverses persones i pensar que tenen molt per caminar abans d'estar a punt per a ser collides quan, en realitat, tot el que necessiten és algú que les animi a fer el seu compromís amb Jesús. Hi ha una batalla pel cor i la ment de cada ésser humà, i Déu ens està cridant per ajudar a la gent a que el triïn a ell.

Llegeix 1 Corintis 3:6 al 8. Quin és el missatge per a nosaltres en el context d'estendre'ns vers els altres?

A la seva manera, Pau aquí està dient allò que Jesús va dir en l'exemple anterior. L'obra per assolir als altres és com l'obra d'un agricultor. No tots estarem fent la mateixa tasca, però aquesta obra encara és una part vital en el procés d'arribar i guanyar ànimes. I, malgrat que hem de ser utilitzats per Déu de diverses maneres, al cap i a la fi només és Déu qui pot produir la conversió d'una ànima.

De quina manera podem aprendre a ser agraïts i humils per realitzar qualsevol funció que Déu ens hagi donat per ministrar als altres? Per què és, realment, un privilegi?

S'HA ACABAT L'ESPERA

Fa molts anys, l'autor anglès Charles Dickens va escriure un llibre titulat *A Tale of Two Cities* [Una història de dues ciutats]. Aquestes ciutats eren Londres i Paris. En certa manera, es podria dir que la Bíblia també és una història de dues ciutats. En aquest cas, les dues ciutats són Babilònia i Jerusalem.

A Apocalipsi 14:8 i capítol 18, l'apòstol Joan descriu a Babilònia. Aquesta ciutat ha estat la llar de dimonis i el cau de mals esperits. Ha fet que totes les nacions cometin adulteri espiritual. El seu destí ha estat pronunciat i ha estat declarada “caiguda”. Aquesta ciutat, un símbol del mal, d'apostasia i de rebel·lió contra Déu, un dia serà derrotada i destruïda.

Llegeix Apocalipsi 21:1 al 4. De quina manera es contrasta Jerusalem amb Babilònia?

La segona ciutat és la Ciutat Santa, la Nova Jerusalem, descrita a Apocalipsi 21 i 22. Aquesta ciutat acull a tothom que va triar al Nuvi, i van rebutjar l'egoisme i l'adulteri espiritual de Satanàs i els seus seguidors. Per la gràcia de Déu, els redimits han obeït els seus manaments i van reflectir la fe de Jesús (Apocalipsi 14:12). La seva pacient perseverança i la seva ansietat per abraçar el ministeri de Jesús van donar-lis un sabor del Regne dels cels aquí a la Terra. Han estat salvats per la fe en Jesús; només la justícia de Jesús els va fer dignes del cel. La seva cura vers “els més petits” (Mateu 25:40) va ser la manifestació exterior d'aquesta fe.

Per la sang de l'Anyell (Apocalipsi 5), l'església ha passat de la restauració compassiva a la celebració joiosa (*veure* Apocalipsi 5:13, 14). En aquesta Ciutat Santa “Déu eixugarà tota llàgrima dels seus ulls, i la mort ja no existirà. I tampoc no hi haurà dol ni clam ni dolor, perquè les primeres coses han passat” (Apocalipsi 21:4, *SBT*). Ha ocorregut la restauració plena de la imatge de Déu, mental, espiritual i físicament. La Gran Controvèrsia ha conclòs, i “des de l'àtom més imperceptible fins el món més vast, totes les coses animades i inanimades declaren, en la seva bellesa sense màcula i en goig perfecte, que Déu és amor” (*CS 737*).

Llegeix Apocalipsi 22:21. En quin sentit aquest versicle, el darrer de la Bíblia, capta l'essència de tot el que creiem?

PER ESTUDIAR I MEDITAR: Llegeix Mateu 5:16; Colossencs 3:17; Hebreus 13:15 i 16, i “En el Monte de los Olivos” i “Mis hermanos más pequeños”, a *El Deseado de todas las gentes*, pàgs. 581-591, 592-597.

Jesús ens va dir que els senyals de la fi esdevindran abans que ell torni, i no són boniques. Guerres, rumors de guerres, pestilències, etc. Si sovint la gent utilitza l'excusa del mal per rebutjar a Déu, certament ara –i a mida que ens acostem més a la fi– la gent anirà trobant més excuses. Així, és vital per al poble de Déu, i els que afirmen ser els seus seguidors, reflectir el seu caràcter al món i ajudar a la gent a obtindre una millor visió de com és Déu. “Si ens humiliéssim davant Déu, si fóssim bondadosos, considerats, compassius i pietosos, en veritat hi haurien cent conversions on ara n'hi ha una” (TI 9:152). Quina senzilla afirmació però poderosa respecte a l'esforç i al ministeri per assolir als altres! Mentre esperem la segona vinguda de Jesús, ell espera que els membres de la seva església prediquin i visquin tot l'evangeli; que ens entreguem a la seva obra i invertim en ella els nostres recursos; que estimem i tinguem respecte a la gent, i ens hi interessem en ella; i que obrim les nostres vides a l'Esperit Sant en la seva plenitud. Aquest és un testimoni que cap argument del món pot anular.

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. A la classe, converseu sobre les diferències entre el que seria viure a “Babilònia” comparat amb viure a “Jerusalem”. Quines serien les diferències més grans entre les dues ciutats? És a dir, on es troba la major diferència: en la manera de veure el lloc o en la gent que hi viu?
2. La major pregunta per als cristians no és: “Quina funció tenen les obres en la fe cristiana?”. Per descomptat, tenen una funció; no obstant, la pregunta és: “Si les obres no poden salvar-nos, llavors, quin paper tenen en la fe cristiana?”. De quina manera respondrem a aquesta pregunta, especialment en el context d'arribar i ministrar a altres necessitats?
3. Com esperem el retorn de Jesús? És a dir, què estem fent a les nostres vides que revela que creiem realment en el seu retorn? Per què hem de viure de manera diferent dels qui no creuen en la Segona Vinguda?